

முல்லைப் பந்தல்

கலையரங்கத்தின் வளாகத்தில் நிறுத்தப் பட்டிருந்த நூற்றுக் கணக்கான கார்கள் சில நிமிடங்களில் கவைந்து போயின. அந்த நடன நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்திருந்தவர்களும், சில தொழிலாளிகளும் மீதி இருந்த வேலைகளை முடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரின் முகங்களிலும் களைப்பை மீறிய திருப்தி.

'அழைச்ச அத்தனை வி.ஐ.பி.களுமே வாயாரப் புகழ்ந்துட்டாங்க. ரொம்ப நேர்த்தியான நிகழ்ச்சி.'

'கண்ணகியா சிலம்போட வந்து ஒரு பார்வை விட்டாளே - எனக்கே நடுங்கிடுத்து!'

'பாஞ்சாலியா சிரிச்சப்போ, நமக்குச் சிவிர்த்தது.'

'இன்னா நடிப்பைக் கொடுத்துச்சப்பா... இது நடிக்கிற டி.வி. தொடர் நல்லா இருக்கு.'

'நடிப்புல கவுந்துட்டேன்னு கத விடாத கண்ணு! பொண்ணு ஜாங்கிரி மாதிரி வளைவு களிவா ஜில்லுன்னு இருக்கு. அதான் விசயம்.'

அவ்விருந்த அத்தனை பேரும் தங்களுக்குத் தெரிந்தமட்டில் நடன நிகழ்ச்சியைப் பாராட்டிக் கொண்டனர்.

நீலநயனா ஒப்பலையைக் கவனித்திருந்தாள். நாட்டிய நாடகத்தின் நாயகிகளான சீதை, கண்ணகி, பாஞ்சாலியாய் ஆடிய களைப்பு, ஆனால், உழைப்புக்கேற்ற வெற்றி கிடைத்த களிப்பும் இருந்தது.

அதன் ஆணியே நீலநயனாதான். தொலைக்காட்சித் தொடர்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்ததால் பிரபலமடைந்த அவள் முகம் நிகழ்ச்சியை மேலும் தூக்கி நிறுத்தியது.

கலாசேத்திராவில் பயின்ற நாட்டியம் நல்ல அடிப்படை. மேலும் சாதிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதல் ஏழ், தருந்த நண்பர்களும் கைகொடுக்க. இந்த நிகழ்ச்சி சாத்தியமானது. நண்பர்கள் என்றதும் முதலில் நினைவிற்கு வருவது கார்த்திதான். பண்பலம் திரட்டித் தந்ததோடு நில்லாமல் பக்க பலமாகவும் அந்த ஒற்றை மனிதன் தின்றானே... டி.வி. தொடர் வாய்ப்பும் அவன் மூலம் கிடைத்ததுதான்.

நெகிழ்ந்து நன்றி தெரிவித்தாள்.

அவளோ, "உன் திறமை, உழைப்பு, அழகு முன்னும்தான் காரணம் நீலா!" என்றாள்.

"உன் உதவிக்குச் சிறு நன்றிகூட வேண்டாமா?"

"பாராட்டு வேணாம்மா. பணமாகக் கொடுத்திடு!" - அவன் தனக்குச் சேர வேண்டியதை வாங்கிக்கொண்டாலும், நல்ல நண்பன். தன் உழைப்பிற்கான ஊதியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சரியான ஒதுக்கலுடன் நிற்கும் கண்ணியன்.

இவர்களைக் கவனித்த ஊர் வாயை மென்றது.

'இந்தக் கார்த்திக்கை அவனுடைய கம்ப்யூட்டர் சென்ட்டரில் பார்க்கவே முடியாததில்லை. முழுக்க நீலநயனாவுக்கு ஜால்ரா தட்டுற வேலைதான். இது கல்யாணத்திலே போய் முடிஞ்சிருமோ?'

'இந்தக் காலத்துல நடப்பாவது...'

'காதலும்தான் கத்தரிக்காய் மாதிரி மலிவாயிடுச்சு. அந்தப் பொண்ணு பட்டணத்திலே தனியா இருக்குது... ஆக எதுவும் நடக்கலாம்.'

பெட்டியினுள் அவிழ்த்த நடன நகைகளை வைத்த நேரம் கார்த்திக் நுழைந்தான்.

"நீ தேர்வு பண்ணின நகை அற்புதமா இருந்துச்சு. முன்வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த நாலு பொண்ணுங்க பிரமாதம்னாங்க, நீலா..."

"ஊசும்...?"

"அந்த சாக்குல நானும் அதுங்களோட பேச்சுக் கொடுத்தேன்."

"இளவட்டப் பொண்ணுங்களா?"

"ஆமாம்."

"இதைப் பார்த்தெல்லாம் பெருமூச்சு விடற நிலைக்கு வந்தபிறகும் ஏன் கார்த்தி கல்யாணத்தைத் தள்ளிப்போடறே?"

"அந்த அளவுக்கான சரியான பெண் இன்னும் என் கண்ணுல படலியே, நீலா..." எதையோ தேடுவதுபோலப் பாவனை செய்தான்.

"அதுக்காக ரொம்ப கண்ணை உருட்டிட்டு அலையாதே."

"முதல்ல அந்த நீலச் சேலை எங்கே வாங்கினேன்னு சொல்லு."

"திண்டுக்கல்லில் பேர் தெரியாத ஒரு சின்னக் கடையிலே."

"நிஜமாவா?"

"வாங்கற கடையைவிட வாங்கறவங்க ரசனை முக்கிய கார்த்தி..."

"ஐய்யா... நீலாகிட்ட விசாரிச்சு உங்களுக்கு அதேபோல நானே சேலை ஆர்டர் செய்துடறேன்னு சொல்லிட்டேனே?"

"என்னை வீட்டில் கொண்டு விடறேன்னும் சொன்னே..."

"நினைப்பிருக்குது... வா."

அவன் அவளது மேக்-அப் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

பிரபல பத்திரிகைகளின் அட்டையில் இடம் பிடித்திருந்த நீலநயனாவிற்கு அவளின் கருநீலக் கண்கள் அசாதாரண அழகைத் தந்தன.

"இந்த ஒரு வாரத்துல ரொம்பப் பிரபலமாகிட்டே, நீலா."

பாராட்டினாள் கீர்த்திகா.

நீலாவுடன் ஒரு பிளாட்டைப் பகிர்ந்து கொண்ட அவள் ஒரு மாதம் அழகி.

"நான் மாதம் பன்னியிருக்கேன், கீர்த்திகா. ஆனா, அதிலே எனக்குத் திருப்தியில்லே... அது என் நோக்கமும் இல்லைங்கறதால் நாட்டமுமில்லை."

"நாலே ஒத்திகை. கை நிறையச் சன்மானம்!"

"இருக்கலாம். ஆனா, என் அழகை மட்டுமே காட்டிட்டுப் போறது ஏனோ நெருடுது. கலையை வெளிப்படுத்தினா அதிலே கண்ணியம் உண்டு. வெறுமனே நடந்து திரும்பி சிரிக்கன்னு பன்றபோது எல்லார் கண்ணும் உன் உடம்பிலேதான் படும்.. ப்ளீஸ்... வேணாம், கீர்த்திகா."

"எனக்குச் சலபமாய்ப் படறது உனக்குத் தப்பாய்த் தோணுது. விடு. இனி நடிப்பியா, அதுவும் இல்லையா?"

"நடிப்பில் பெண்ணின் உணர்வுகளை நுட்பமாய்க் காட்ட முடியுது. இதைப் போல வேற சந்தர்ப்பம் வந்தால் மறுக்க மாட்டேன். வரவைன்னா துக்கமுமில்லை. முழு மூச்சாய் நாட்டிய நாடகத்திலே இறங்கிடுவேன்."

"அப்ப பணம், புகழ்விடக் கலை முக்கியம் உனக்கு?"

"ஆமாம்."

மிக எளிமையாய்த் தன் இரவு உணவை முடித்துவிட்டு, தங்களது சின்ன பால்கனியில் அமர்ந்தாள் நீலா.

மாங்காய்ப் பத்தை போல நிலாத்துண்டு வானத்தில். சென்னையின் பிரத்தியேக உப்புக் காற்று கூட அந்நேரம் ரசிக்கத்தக்கதாய் இருந்தது.

சதா மனிதர்கள் மத்தியில் பேச்சும் மாறாத புன்னகையுமாய் இருப்பவளுக்குத் தனிமை அவசியம். அதை அனுபவித்தாள்.

கதவு தட்டப்பட்டது.

அதற்குள்ளாக கீர்த்திகா திரும்ப வாய்ப்பில்லை.

யாராய் இருக்கும்?

அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து பார்த்தாள். அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

நின்றது நித்யனேதான்.

இவள், "வாங்க, நித்யன்!" என்றதும், சதாசிப்பாய் உடன் நின்ற காவலாளி "அப்ப நான் வரேம்மா!" என்று விலகிப் படியிறங்கினார். பேச்சு மறந்தாற்போல இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி நின்றனர்... ஆர்வமான பார்வை...

சஞ்சலம் தோன்றக் கேட்டாள். "அம்மாவுக்கு என்ன?"

"உயிருக்கு ஆபத்தில்லை, நீலா... ஆனா நீ உடனே கிளம்பணும். அம்மா கீழே விழுந்திட்டாங்க... இடது பக்கம் மரத்தது போலிருக்குதாம்... உன்னைப் பார்க்கணுங்கறாங்க..."

கண்களில் நீர் திரள, சிலையாய் நின்றாள்.

சாதாரண வீடுகளிலுள்ள ஜன்னல்களைப் பார்க்கிலும் நான்கு மடங்கு பெரிதாயிருந்தன அவை. வேலைப்பாடான கிரில், கண்ணாடிக் கதவுகளுடனான பர்மா தேக்கு ஜன்னல்கள். பளிங்காய்த் தேய்த்துவிடப்பட்ட அவற்றின் பளபளப்பை ரசித்தபடி, திறந்தாள் வில்லி.

திரைச்சீலைகளையும் விலக்கிக் கட்ட, காற்றும் வெளிச்சமும் அறைக்குள் போட்டி போட்டு ஜுழைத்தன.

வில்லி பல மாதங்களாக இந்த மாளிகையில் வேலைக்கு இருந்தாலும், கமலத்தின் அறைக்குள் நுழைய தேர்ந்தது இன்றுதான். "மூல்லைப் பந்தம்" எனும் ஜமீன் மாளிகையின் ராணியாகிய கமலத்தின் உடல் நிலை 'சவுக்கியம்' என்னும்படி இல்லை. டாக்டர் கோபாலின் ஆலோசனையின்படிதான் வில்லி இங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்தான்.

திருமணமின்றியே ஐம்பது வயதை அடைந்துவிட்ட வில்லியை இரத்த அழுத்தமும் சர்க்கரை நோயும் பற்றிக் கொள்ள, அவளால் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒடி அலைய முடியவில்லை.

கமலம் ஒருநாள் மயங்கி விழு, பரிசோதனைகளை முடித்த டாக்டர், "இது மீளியர் நோய். உங்காதின் திரவம் அதிகமாய்ச் சுரக்கிறதால் ஏற்படும் பிரச்சினை. ஏன்லு கேட்காதேப்பா நித்யன்! காரணங்களை இன்னும் கண்டுபிடிக்கலை. நரம்புகளை இது பாதிக்கிறதால் நோயாளியைத் திடீர்னு மயங்கி விழு வைக்கடும்."

"அத்தன இன்னும் எத்தனை நாள் ஓய்வில் இருக்கணும் டாக்டர்?"

"சிவருக்குச் சில மணி நேரம்... சிவருக்கு நாள் கணக்கில் தொல்லை தரும். மொத்தத்தில் அவங்க ரொம்ப அலையாம அவட்டிக்காம இருக்கட்டுமே..."

வீட்டு நிலவரத்தைப் புரிந்த மருத்துவர் அதற்கான தீர்வையும் சொன்னார்.

"வில்லி, கமலம்மாவுக்குப் பிரமாத வியாதி இல்லைன்னாலும் அவங்க அத்தனை பெரிய ஜமீன் பங்களாவில் ஒடி அலையறது இனி நல்லதில்லை. அவங்களைக் கவனிக்கிறதோட நீ வீட்டையும் பராமரிக்கப்போதும், இப்போதீ பார்க்கிறதிலே பந்துவ ஒரு பங்கு வேலைதான் இது. அதே சம்பளம், சாப்பாடு - தங்குவது ஃப்ரீ என்பது ஒரு வசதி. என்ன?" என்று இருவரையும் கோர்த்துவிட்டார்.

அப்போது பார்த்ததுதான் நீலநயனாவை. தாயை விட்டுக் கண்ணீரோடு போன அந்தப் பெண்ணை "மூல்லைப் பந்தம்"லில் பார்த்து ஏறக்குறைய ஓராண்டாகிப் போனது.

சமீப பத்திரிகைகளில் நீலாவின் படங்களைப் பார்த்ததும் ஆனந்தமாய் ஜமீன் வேலைக்காரர்களிடம் கொண்டு காட்டினாள் வில்லி.

"நீலாம்மா நடனம் பிரமாதம்னு போட்டிருக்கு" கமலத்தின் மூகம் பெருமையாய் மலர்ந்தாலும் உடனே வாடியது.

"மகளைப் பார்க்காத ஏக்கம் இல்லியாம்மா?"

"ம்ம்... பாசம் பொல்வாததுதான், வில்லி."

"எல்லாப் பிள்ளைகளும்மா இப்படி சாதிக்குதுங்க? டி.வி.யிலே அவங்க நடிப்பைப் பார்த்து எல்லாரும் பாராட்டறாங்களே! அந்தப் பெருமையிலே திருப்திப்பட்டுக்கணும்."

எந்த நோய்க்கும் மாத்திரைகளைவிட மனத் தெம்பு முக்கியம் என்ற கருத்து வில்லிக்கு.

"ம்ம்... அவளை வரச்சொல்லி சுத்திப் போடணும்... ஏகக் கண்ணு பட்டிருக்கும்..."

"அதெல்லாம் ஏதும் தேவையில்லம்மா. கடவுளுக்குப் பயந்து நல்ல வழியிலே போறவங்களை எதுவும் ஏதும் செய்துட முடியாது."

"அதுவும் சரிதான், வில்லி."

"சின்னம்மாளை ஒரு தரம் வந்து போகச் சொல்லுங்கம்மா!" என்றான் சமையல்கார வைரவன்.

அதன் மறுநாள்தான் கமலம் மயங்கி விழு, வீடு பதறியது.

கண் விழித்த பின், "உடம்பின் இடதுபுறம் மரத்தாற் போலிருக்கிறது!" என்று கமலம் சொல்ல, டாக்டருமே பயந்து விட்டார்.

"நீலா... நீலாவைப் பார்க்கணுமே..." கமலம் உதடு நடுங்க - அத்தனை பேரும் உருகிப் போனார்கள். ஒரே ஒருத்தரைத் தவிர.

வீட்டின் பொறுப்புகளை வில்லியிடம் விட்டபிறகு கமலத்திற்குப் பேச்சு வளர்க்கப் பொழுதிருந்தது. வீட்டின் வேலைக்காரர்கள்

அனைவருக்கும் நீலநயனாவின் மீது அபார மதிப்பும் பிரியமும் இருக்க, சதா சின்ன எஜமானியைப் பற்றிய பேச்சுதான். ஆனால், நர்மதையின் மூச்சுக் காற்று உணர்ந்தாலும் புயல்பட்ட பஞ்சு போல ஆனாக்கொரு பக்கம் பறந்துவிடுவார்கள்.

நர்மதை, கமலத்தின் நாத்தனார் - காலஞ்சென்ற ஜமீன்தாரின் தங்கை, கல்யாணம் செய்துகொள்ளாமலேயே தமையன் வீட்டோடு தங்கி அரசாட்சி என்ற நீதியில் அதிகாரம் செய்யும் ஜமீன் வாரிக்.

"மூலவைப் பந்த"லுக்கு நூறு வயதாகியிருந்தது. ஆனால், தளர்வோ, தள்ளாட்டமோ தெரியவில்லை.

தொன்மையின் கம்பீரத்துடன் தின்றது அந்த மாளிகை. சுற்றிலும் தோப்பும் துரவுமாய் நெல்வையின் ஒரு பகுதியைச் சுற்றி வளைத்த வில்தாரும்.

வீட்டின் பின்புறத் தோட்டத்தில் காலார நடந்து கோட்டைச் சுவரின் மரக்கதவைத் திறந்தால் படிகள் இறங்கும் - தாமிரபரணி ஆற்றுக்குள்!

நீதியின் குருமையும், மரங்களின் நிழலுமாய் அம்சமான வீடு.

அந்த இவ்வத்திற்கேற்ற குணவதிதான் கமலம்.

மாநிறமும், சாந்தமான மூகமும் கொண்ட கமலத்திற்கு ஜமீன் மாளிகையின் எஜமானி என்ற ஜம்பமற்ற எளிமையும் உண்டு.

வார்த்தைக்கு வார்த்தை கத்தி அதிகாரம் செய்யும் நர்மதையைக் கண்டு பூது வேலைக்காரர்கள் நடுங்க, பழகியவர்கள் ஒதுங்கினார்கள். கமலத்தின் நடமாட்டம் கருங்கிவிட நர்மதையின் கொடி உயரே பறந்தது.

கமலத்தின் வேண்டுகோளைச் சிரமேற்கொண்டு நீலாவை அழைத்துவர நித்யன் தானே கிளம்பியதில் நர்மதைக்கு எள் அளவும் சம்மதியில்லை.

"நீ ஏன் காரை எடுத்துட்டு ஓடறே?"

வாய் திறக்காமல் இறுகிய முகத்துடன் நித்யன் கிளம்பிவிட்ட, வில்விக்குப் புரியத்தான் இல்லை.

சொந்த அண்ணன் மகளின்மேல் ஏன் இத்தனை காட்டம் நர்மதாம்பாவுக்கு?

அந்தப் பெண்ணும் பெற்றவளைப் பார்க்க இங்கு அடிக்கடி வரவில்லையே!

ஒருவேளை நீலநயனா டி.வி. மேடை என்று தோன்றுவதில் பாரம்பரியப் பெருமை இழிவுபடுகிறது என்ற ஆற்றாணையா?

அல்லது வேறேதும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டதால் அந்த அழகுப் பெண் ஒதுங்கி விட்டாளா?

நர்மதையோடு இருப்பது வேசில்லை என்றாலும், நீலாப் பெண்ணிற்கு அவர்கள் ஆசை அத்தையிலையா?

கமலத்தின் அறையில் பக்கத்திற்கொன்றாய் இருந்த நீலாவின் புகைப்படங்கள் வில்வியின் நினைப்புகளை விசிநிவிட்டன. ஆனாலும் படுக்கையை விட்டு எழு முடியாமல் கொடுத்ததைச் சாப்பிட்டுக் கிடக்கும் நோயாளியிடம் இதுபற்றி ஏதும் பேச முடியாது என்பதால் கேள்வியின் அரிப்பைச் சொறிந்து சுகமாக்கிக் கொள்ளும் வாப்பில்லை.

வேறொரு பெண்ணைக் கமலத்தின் அருகே அமரச் செய்துவிட்டு இரவு உணவிற்காகப் போனவளுக்கு அடுத்த சந்தேகம் - சின்ன எஜமானியின் படம் கமலம்மா அறையைத் தவிர வேறெங்கும் இல்லையே, ஏன்?"

வேறொரு வீட்டில் என்றால் சுவருக்கு ஒரு படத்தை மாட்டி, 'இவள் எங்க வீட்டுப் பெண்!' என்ற ஜம்பமிருக்குமே?

"என்னக்கா, தோசையைப் பிய்க்கிற வேகம் மெல்லுறதுல இல்லை?"

சமையல்காரன் கேலி செய்ய, கதாரித்தான்.

"இல்லை, உங்களின் நீலம்மா நாளை இந்நேரத்துக்கு இங்க இருப்பாங்க இல்லியா?"

"ஆமா... நாங்க பார்க்க வளர்ந்த பொண்ணு. இப்படிப் புகழாய் இருக்கறதுல பெருமதான்."

வார்த்தை தோஷமேத் தோஷையை வில்லியின் தட்டில் போட்டபடி பேசினான்.

"நீ இங்க இருப்பது ஆண்டாய் இருக்காய், இல்லியா வைரவா?"

"பின்னே? ஐயேய்யா இருந்தப்ப இந்த மானிகையோட அம்சமே தனி பெரிய மனுசங்க வர்றதும் போறதுமா... ஆனா, இப்ப வீட்டுல களையில்ல..."

வார்த்தில் மூன்று நாள் அறையில் தொங்கும் பெரியவரின் படத்தைத் துடைத்து மாலை மாற்றுவது வில்லிதான்.

பெரியவருக்குக் கருணை ததும்பும் களையான முகம். தலைவனாய் இந்த மானிகையில் இருந்தபோது இந்த இடமே பெருமிதமாய் தின்றுருக்கும்தான். கூடவே வேறொரு யோசனையும் வர, கேட்டான்.

"நீலம்மா நம்ம கமலம்மா ஜாடையிலே இல்லை...?"

"அவங்க அவங்கப்பா ஜாடை"

வைரவன் குரல் தணித்துச் சொன்னான்.

"அதைத்தான் சொல்ல வரேன்... ஐயா சாயலும் தெரியலியே?"

துண்டால் நெற்றியைத் துடைத்த வைரவன், மிக அருகே வந்து விளக்கினான்.

"நீலம்மா அப்பாள்ளா... வந்து கமலம்மாவோட புருஷன்... அதாவது அவங்க முதல் புருஷனோட ஜாடை..."

வாயில் வைத்த தோஷையை மெல்ல முடியாமல் போனது. வில்லிக்கு.

மதுரை விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய நீலநயனாவைப் பலர் அடையாளம் கண்டு புன்னகைத்தனர்.

சிலர் வந்து பேசினார்கள்.

"என்ன நீலா, பெரும்புள்ளி ஆயிட்டே... புகழ் எப்படி இருக்குது?"

புன்னகையுடன் கேட்டான் நித்யன்.

டிராலியில் பெட்டிகளையும் அடுக்கித் தள்ளியவனுடன் நடந்தான்.

"புகழ் எனக்குப் போதையாய் இல்லை... ஏன்னா நான் அதை அதிகமாய்க் குடிக்கலை..."

"புகழ் நறுமணத் தைலம் போன்றது. அதை முகரணமே தவிர முழுங்கக்கூடாது'ன்னு ஒரு பழமொழி உண்டு. நீலு... உனக்கு நான் இதைச் சொல்லணும்னு அவசியமில்லை. ஆனாலும்..."

"சொல்லுங்க."

"நீ நர்மதா சித்தி பேச்சையும் அளவுக்கு அதிகமாய் எடுத்து வருத்தப்படக்கூடாது. ஒத்துக்கக் கத்துக்கணும்."

அவள் முகத்தின் முறுவல் மறைந்தது.

"வில்லிள்ளை அம்மா வந்த பிறகு அம்மாவுக்கு நிறைய ஓய்வு... பிறகும் ஏன் அடுத்த 'அட்டாக்' நித்யன்?"

அவள் பேச்சை மாற்றுவது புரிய அவனும் விட்டுவிட்டான்.

விமான நிலைய வாசலில் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்த காரில் ஏறி நெல்லைக்குப் பயணப்பட்டார்கள். பேசுவதற்கு வசதியாய் டிரைவரை பஸ் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டுத் தானே காரோட்டினான் நித்யன்.

கமலத்தின் உடல் நிலை பற்றி அத்தனை விவரங்களையும் சொன்னபின் நீலாவை விசாரித்தான்.

சரீபத்தில் "காவியத் தலைவிகள்" தொடர் பற்றிய பேச்சில் இளகினாள். "இதெவ்வாம் உங்கப்பாவோட திறமை இவ்வையா நீல?"

சட்டென்று கண் கலங்கினாள்.

"ம்ம்... அவர் கலை ஆர்வம், திறமைக்குப் பேர் போனவர் இவ்வையா... சின்ன வயசிலிருந்தே அப்பா, தெரு நாடகங்கள், கவிதைன்னு திசை திரும்பிட்டாராம்."

கமலம் இருவரிடமும் தன் முதல் கணவரைப் பற்றிச் சொன்ன துண்டு.

கொல்கத்தாவின் கல்லறையில் படித்த தமிழ்ப் பெண்ணான கமலம், தன்னைவிட மூத்த பானர்ஜியிடம் கொண்ட மதிப்பு பின்பு காதலாகித் திருமணத்தில் முடிந்தது தெரியும்.

மகள் பிறந்த சில ஆண்டுகளில் பானர்ஜி சென்னையில் தங்கினால் என்ன என்று மூடிவெடுக்க, குடும்பம் சென்னைக்கு மாறியது.

ஏற்கெனவே மனைவி மூலம் பரிச்சயமாகியிருந்த தமிழை முறையாய்க் கற்றவர் சில கவிதைகளும் எழுத ஆரம்பிக்க, அதில் ஒன்று திரைப் பாடலாகிப் பிரபலம் தேடித் தந்தது. திரைப்படங் களுக்கான கதை, வசனம் எழுதும் வாய்ப்பும் வந்தது.

முதன் முதலாய் பானர்ஜியைப் பார்ப்பவர்கள் அசந்து போவார்கள்.

உயரமும், உடல் அமைப்பும் அப்படி கூர் மூக்கும், கருநீலக் கண்களும் மிருதுவான கற்பனை தோய்ந்த அவர் முகத்தை அசாத்தியக் கவர்ச்சியாக்கின, விடுவார்களா சினிமாக்காரர்கள்?

'லார், நம்ப படத்தில் நடிக்கலாமே?'

நடிக்க அனுபவமும், ஆர்வமும் இருந்த பானர்ஜி, அவர்களைத் தவிக்க விடாமல் உடனே ஒத்துக் கொள்ள, திரையிலும் ஒரு கவிஞனாகவே நடிக்க ஒப்பந்தமானார். படப்பிடிப்பிற்காக டார்ஜீலிங்

போனவர் அங்கு தேர்ந்த விமான விபத்தில் சென்னை திரும்பியது உடனாகத்தான்!

கமலமும் அவருமாய்க் கட்டியெழுப்பிய கனவுகள், அவரைத் தழுவ இருந்த புகழ், செல்வம் அத்தனையும் பின்வாங்கி நழுவின. ஆனால், புத்திசாலித்தனமாய்க் கமலம் வாங்கிப்போட்டிருந்த வீடு கம்பீரமாய் தின்றது.

அதில் பாதியை வாடகைக்கு விட்டவள், அருகே யிருந்த பள்ளியில் ஆசிரியையாகச் சேர்ந்தாள். அங்கு ஆண்டுதோறும் கமலம் அரங்கேற்றிய நாடகங்கள் மிகவும் புகழப்பட்டன.

மாணவன் தித்யன் ஒன்றில் நாயகனாய் நடிக்க, ஆர்வமாய் ஒத்திகைகளைப் பார்க்க வந்தார் அவளது சித்தப்பா - அதாவது ஜமீன் நரேந்திர பூபதி!

கமலம் நடித்துக் காட்டியதை, தான் எதிர்பார்த்த பாவனையை எளிதாய் மாணவிகளிடமிருந்து வரவழைத்த திறமையை, நாடகத்தின் வித்தியாசமான வீச்சை, வசனத்தை ரசித்தவர், கமலத்தைப் பாராட்டினார். இருவரின் பழக்கம் மறு ஆண்டு அவர்களது திருமணத்தின் மூலம் முழுமையானது.

பூபதியும் ஏற்கெனவே மணமாகி மனைவியை இழந்தவர். குழந்தைப் பேறு இல்லாததால் தமக்கை யதுகிரியின் மகனைத் தத்தெடுத்திருந்தார். தாம்பத்தியத்தில் மழலைகள் தோன்றாததற்குக் காரணம் தான்தான் என்பதை மருத்துவர் மூலம் அறிந்திருந்தவர், மனைவி இறந்தபிறகு மறுமணப் பேச்சை வெறுத்தார்.

ஆனால், கமலம் அவரை வெகுவாய்க் கவர்ந்து விட்டாள். ஏற்கெனவே ஒரு மகளுக்குத் தாயாகியிருந்த அவளை ஏற்றுக் கொள்வதில் நிம்மதியிருந்தது.

துடிப்பும் அழகுமாயிருந்த நீலநயனாவிற்கு நல்ல தந்தையாகத் தான் இருக்க முடியும் என்ற நிச்சயமுமிருந்தது.

முதல் ஆண்டு கமலம் மிக விட்டேற்றியாக இருந்தான். கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும் என்றிருந்த அவரது அன்பிற்குக் கமலம் இளக ஆரம்பித்தான்.

ஆனால் இதில் எரிச்சல்பட்ட இரண்டு ஜீவன்கள் இருந்தன. ஒன்று நீலநயனா - முரண்டினாள்.

"இவரை நான் அப்பா என்று கூப்பிடமாட்டேன். மாமா என்றுதான்..."

"நாம ஏன் வீடு, ஊரு மாறணும்?"

"அத்தான் என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. நித்யன் என்கிற பெர் நல்லாத்தானே இருக்குது?"

சென்னையை விட்டுத் திருநெல்வேலி வந்தது வேறு அவனை வெறுப்பேற்றியது.

பெரிய மாளிகையும், வனமும், பின்னால் சலசலத்த ஆறும் அவளை வசியம் செய்வதில் தோற்றன.

காக்கைக் கூட்டில் விடப்பட்ட குழில் குஞ்சைப் போலக் கடும் வேறுபாடு உணர்ந்தாள்.

இந்த வித்தியாசத்தை முதலில் உணர்ச் செய்தவள் நர்மதை தான்.

ஜமீனின் தங்கை. எரிச்சலில் காய்ந்த அடுத்த ஜீவன் அவள் தானே?

முதலில் "மூல்லைப் பந்தல்" வந்தபோது நீலா விவரமறியாத சிறுமி என்றாலும், மாளிகையின் பிரம்மாண்டம் மிக மிரட்டியது. நீண்ட தாழ்வாரங்களும், எண்ணற்ற அறைகளும் அவளைக் குழப்பின. அவளுக்கு அதை லீடாக அறிமுகம் செய்தது நித்யன்தான்.

கூடவே வந்தவன் ஒரு ஜன்னலின் அருகே அவளை நிறுத்தி உள்ளே கட்டிக் காட்டினான்.

"அதோ பார்த்தியா?"

கண்களை இடுக்கிப் பார்த்த சின்ன நீலா கூவினாள்.

"அட்டே... கிளி... எவளோ பெரிசு..."

"அது பஞ்சவர்ணக் கிளி."

"உள்ளே போய்ப் பார்க்கலாமா?"

நித்யன் தயங்கினான்.

"அப்புறமாய் உள்ளே கூட்டிட்டுப் போறேன். நீலா இது நர்மதா சித்தி அறை. உனக்கு அவங்க அத்தை. அவங்க இப்ப குளிக்கிறாங்க போல..."

ஆர்வம் தாளாமல் அரை மணி நேரம் கழித்து நீலா மறுபடி கிளிகளைத் தேடிப் போனாள்.

ஜன்னல் வழியே இவள் 'கீக்கீ' என்று குரல் தர, கிளி கருமுத்துக் கண்களை உருட்டி இவளை முறைத்தது. மேலும் பேச்சு தந்தாள். தலையை ஒயிலாய்ச் சாய்த்துக் கவனித்தது.

"யாறது?" உள்ளேயிருந்து ஒரு கடும் குரல் அதட்டியது.

"நான்தான்..." மங்கலாய்ப் பதிலளித்தாள்.

"நான்தான்னா யாரு? ஜெயப்பூர் மகாராணியா? இல்ல, பத்மநாபபுரம் பட்டத்தரசியா?"

வெளியே வந்த பெண்மணியைக் கண்ட நீலா நடுங்கி விட்டாள். இப்படி கழுகின் ஜாடையில் ஒரு மனித முகமா?

கூர் கண்களும், அதைவிடக் கூர்மையாய் வளைந்த மூக்கும் இறுகிக் கோடான உதடுகளும் அப்பெண்ணைக் கோரமாய் காட்டின.

"நா... நான் நீலநயனா... நீங்கதான் நர்மதை அத்தையா?"

"உதை விழும்!" ஆத்திரமாய் வந்தது பதில்.

"ஒண்டவந்த பிடாரி உறவு கொண்டாடறதைப் பாரு. யாரு யாருக்கு அத்தை? சின்ன ராணியன்னு சொல்வணும் என்ன?"

அரவத்தில் உள்ளிருந்த கிளி இறக்கைகளை அடித்துக் கோபமாய்க் கத்தியது. தன் பிஞ்சு முகம் கொதித்துச் சிவக்க, திரும்பி ஓடினாள் நீலா.

நர்மதையுடன் நேர்ந்த முதல் சத்திப்பு. இன்னும் வடுவாய் இருந்தது.

நித்யனை முதன் முறை பார்த்ததும் மறக்கவில்லை. அம்மா அரங்கேற்றிய நாடகத்தில் அவளை நாயகனாய்க் கண்ட கணமே அவளை வெகு ஆர்வமாய்க் கவனிக்கலானாள்.

அவளது கம்பீரமான நடையா, குரலா... அவன் ஏற்ற ஆன்ட்டனி வேடத்திற்குக் கன பொருத்தமாய் இருந்த அவளது தோற்றமா? அவ்வுது தந்தையைப் போலத் தனக்கும் நாடகத்தின் மீது இருந்த காதலால் நேர்ந்த ஈரப்பா?

இன்றுவரை தெனிலில்லை.

ஆனால், அன்று கவனம் சிதறாமல் நடித்த நித்யனையே பார்த்த நினைப்புண்டு.

சேவல் கொண்டை போல அவன் தலையிலிருந்த ரோம கவசத்தின் சிவப்புக் குஞ்சம் அவன் தலையகையில் அசைந்தது கூட மறக்கவில்லை.

வீட்டுக்குப் போனதும் அதேபோலத் தானும் நடித்து ரசித்தாள்.

ஆனால் பேரழகி கிளியோபாட்ராவின் முன் மண்டியிட்டு ஆன்ட்டனி தன் காதலைச் சொன்னது நீலாவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. அது என்ன உணர்வு என்று புரியும் வயதில்லை என்றாலும், பொருமலுடன் அக்காட்சியைப் பார்த்திருக்கிறாள், ஆறு வயது நீலநயனா!

“நம்ப ஊர் வந்தாக்க, நீலா...”

கனவு காண வசதியாய்க் கண்களை மூடியிருந்தவள், நித்யனின் மிருதுவான குரலில் கண் திறந்தாள்.

இடதுபுறம் பசேவெனத் தெரிந்தது 'நைனார்குளம்.'

பெரிய நட்சத்திரங்களைப் போல அல்லிகள் குளத்தின் இலைகளுடே கண் சிமிட்டின. பறவைகள் நீர்ப் பரப்பைத் தொட்டாற் போலப் பறந்தன.

“அழகாயிருக்குது...”

தன்னை மீறிச் சொன்னாள்.

“உன் ஊர் உனக்குப் பொருத்தமாயிருக்க வேணாமா?”

இது அவன் ஊரா?

அவன் எத்தனை நயமாய்ச் சொன்னாலும் இந்தக் குயிலுக்கு இது அந்நியக் கூடுதான்!

பெற்றவன் இல்லாவிட்டால் இங்கு வந்திருக்கவே மாட்டான்.

நித்யனுக்காக...?

தகப்பனற்ற ஒரு சிறுமி மீது கருணை காட்டினான் என்பதற்காக அவனுக்குப் பாரமாய் எத்தனை காலம் இருப்பது?

நினைப்புகளை மாற்ற, அலையும் கூந்தலை மேலாக ஒழுங்கு படுத்தலானாள்.

வீட்டு வாசலிலேயே வேலையாட்கள் பலர் ஆவலாய்க் காத்திருக்க, அவளின் மனம் இளகியது. தன் மனதின் சலிப்பு புரியாமல் எத்தனை பாசம் காட்டுகிறார்கள்! புன்னகையுடன் ஒவ்வொருவராய் விசாரித்தாள்.

அவர்களது ஆர்வமும் பேச்சும் மற்றொரு விதத்திலும் ஆறுதலாயிருந்தது.

அதாவது அம்மாளின் உடல் நிலை அத்தனை மோசமில்லை. இல்லையென்றால் தன்னைப் பதற்றத்துடன் மாடிக்குக் கூட்டிச் சென்றிருப்பார்களே!

"முதல்வ காயி அனுப்பட்டுமாம்மா? இல்லை, சாப்பாடும் சேர்த்து?"

"பசிக்குது, வைரவண்ணா - உங்க கைவண்ணம் எல்லாமே வேணும் அம்மாவோட பேசிக்கிட்டே சாப்பிடறேன்..."

"சரிங்கம்மா..."

படிகளில் ஒட்டமாய் ஏறினாள்.

அறைவாசலில் நின்று, கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த தாயை ஒருகணம் பார்த்தாள். பெயருக்கேற்ப பூ போல மலர்ந்திருந்தது கமலத்தின் முகம். மகளைக் கானும் இன்பம் நோயின் துன்பத்தைத் துரத்தி யடித்திருந்தது.

ஒடிப்போய்க் கட்டிக்கொண்டாள். கொஞ்சலும் குழறலுமாய்ப் பேசி முத்தமிட்டுக் கொண்டனர்.

"ஏம்மா, என்னாச்சு இப்படி திடீர்னு... மம்?"

"உன்னைப் பார்க்காதது தவிர வேறு குறை என்னடி, கண்ணு?" மகளைப் பாசமாய்த் தடவியபடி கொஞ்சினாள்.

செயலற்றுக் கிடந்த தாயின் இடதுகையை எடுத்து முத்தமிட்டாள்.

"சரியாயிடும்மா..."

"அப்படித்தான் தோணுது..." சிரித்தாள் கமலம். "உன்னைப் பார்த்ததுமே இடது பக்கத்திலேயே விறுவிறுன்னு இரத்தம் பாயறாப்பவ இருக்குது, ராஜாத்தி."

"என்னைத்தான் வாரா வாரம் பார்க்கறீங்களே...?"

"ஆ... டி.வி.யிலே! தாய்க்கு மகளை அப்படிப் பார்த்தாப் போதுமா?"

"அதான் இப்ப நேரில் வந்துட்டேனே..."

"நிதவன் கூட்டிட்டு வந்துட்டான்னு சொல்லு..."

நிதவனின் குரல் மறுத்தது.

"உங்களுக்கு என்ன ஏதுன்னு பததிட்டா, அதை. அந்த மனநிலையிலே நீலா தனியே வர வேண்டாமென்னுதான் நான் போனேன்."

"நன்றி, நிதவன்... ஆனா பாவம், உங்களுக்கு அலைச்சல்..."

"அத்தை முகத்துல... ஏன் எல்லார் முகத்திலேயும் சிரிப்பைப் பாரு... இதுக்கு பத்து முறை அலையலாம். நேத்து காலையில அத்தைக்கு வாயே குழறிடுச்சே... இப்ப மணியடிச்சாப்பல பேசறாங்க."

கைநீட்டி நித்யனை அழைத்து அவன் கரம் பற்றினாள், கமலம்.

"குளிக்கட்டு வாப்பா... பசியாய் இருக்கும். முதல்வ சாப்பிடு..."

"இங்கேயே கை, முகம் கழுவிட்டு சாப்பிடறோம்மா. ஒரே பசி..."

"அட்டே... யாரு வில்லி, புவனி, வசந்தி... யாரிருக்கா... பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பிட ஏதேனும்..."

"வரும்போதே வைரவன் அண்ணாட்ட சாப்பாடு சொல்விட்டேம்மா... உங்களுக்கும் சேர்த்துதான்."

சற்றைக்கெல்லாம் வில்லி உணவு வகைகளுடன் நுழைய, சேர்ந்து சாப்பிடலானார்கள்.

"முதல்வாய் உங்களுக்குத்தாம்மா..."

ஊட்டினாள் நீலா.

தம்ளர்களில் நீர் வார்த்துக் கொண்டிருந்த வில்லி, "இதுக்குத் தாம்பா... இந்தப் பாசத்துக்காகத்தான் அம்மா ஏங்கிட்டா!" எனக் கூற, குற்ற உணர்வுடன் நின்றாள் நீலா.

"குழந்தைக்கு ஏற்ற வேலை சென்னையில இருக்க, இவன் அம்மா முந்தானையிலேயே இருந்தா ஆகுமா?"

தாய் பரிந்து பேச, இவளுக்குத் தொண்டையை இறுக்கியது.

"நீ சாப்பிடும்மா... அங்க இதெல்லாம் கிடைக்காதே..."

"எங்கேயாவது இடியாப்பம், கொழுக்கட்டை எல்லாம் அரிதாய்க் கிடைக்கும். தோணி அப்பப் போய் சாப்பிடுவோம்மா..."

"நாங்க இங்கே ஆசையாய் எதிர்பார்க்கறது உன் தொடரைத் தான் லீட்டிப் டி. வி. வந்ததுக்கும் கூட நீதான் காரணம்."

இதென்ன புதுக்கதை என்பது போலப் புருவம் உயர்த்தினான். "இதுவும் நித்யனோட ஏற்பாடுதான்."

நித்யன் அதே புன்னகையுடன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க, இவளுக்கு விக்கியது.

இங்கே என்ன இல்லை என்று வெறுத்து வெளியேறினோம்? கலைத்திறனை வெளிக்காட்டத் தலைநகரில் வாய்ப்பு அதிகந்தான். ஆனால் இடையிடையே இங்கு வந்து இத்தனை பிரியத்தை அனுபவிக்க என்ன தடை?

"அஞ்சனாவும் ரஞ்சிதாவும் ஒருவேளை லீட்டிப் இருப்பாங்கன்னு நினைச்சேன்."

"கொஞ்ச நேரத்துல வந்திடுவாங்க..."

அவர்கள் இருவரும் நித்யனின் உடன் பிறந்தவர்கள்.

மூத்தவர் யதுகிரி, தன் மகன் நித்யனைத் தம்பிக்குத் தத்தம் செய்திருந்தாலும், அவர் இறந்தபின், மாமாவை அடைக்கலமாய் என்னி வந்த மகள்களை ஜமீன் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டுத் தேசாந்திரம் போன அவர்களது தகப்பனைப் பற்றி எந்தத் தகவலு மில்லை.

ஆனால் கமலத்தின் அன்பு அவர்களது இழப்புகள் அத்தனைக்கும் ஈடுகட்டிவிடத் திருப்தியாய் ஒட்டிக் கொண்டனர்.

பள்ளிப் படிப்பைக் குன்னூர் கான்வென்ட்டியல் முடித்து வந்தவர்களைக் கமலம், கல்லூரிப் படிப்பிற்கு வெளியூர் அனுப்பச் சம்மதிக்கவில்லை.

"நம்ம லீட்டைப் போல நூறு வயசுப் பெருமையோட சாராள் டக்கர் கல்லூரி இங்கு இருக்க, எதுக்கு வெளியூர் போகணும்? கல்யாணம் வரைக்குமாவது எங்க கண்ணுல பட்டுட்டு இருங்களேன்!" என்று இருத்திக் கொண்டாள்.

நெடுஞ்சாலையை ஒட்டியிருந்த தங்கள் இடத்தில் முப்பது கடைகளைக் கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருந்தார் ஜமீன் பூபதி. அவற்றில் சில அவர்களது சொந்தத் தேவைக்கும் உபயோகப்பட்டன. மீதி இடத்தில் நவீன திருமண மண்டபம் கட்டினால் நல்லது என்ற அவரது எண்ணத்திற்கு நித்யன் செயல் வடிவம் தந்துவிட்டான். நோப்பு துரவுகள் திறமையானவர்களின் கண்காணிப்பில் செழிக்க, மற்ற ஜமீன்களைப் போல, காலி பெருங்காய டப்பா போல பூபதிக் குடும்பம் சரிந்துவிடவில்லை. இன்னும் செல்வம், செல்வாக்குக் குறையாமல் மணத்தது.

தனக்குக் குழந்தைகள் பிறக்காவிட்டாலும், அக்கா மூலம் இரத்த வாரிசுகள் இருந்ததால் பூபதி திருப்தியாகவே இருந்தார்.

தன் உடன்பிறந்த தங்கை நர்மதைக்கென்று ஒரு வாழ்வு அமைத்துத் தர முடியாதது ஒன்றுதான் குறை.

அதுவும் அவளே தன் தலையில் வாரிப் போட்டுக் கொண்ட மண்!

கழுகு போன்ற மூக்கை, முழியை மாற்ற முடியாதுதான். ஆனால் கொத்திப் பிடுங்கும் வார்த்தைகளை, திமிரை அவள் மாற்றியிருந்தால் இலட்சம் ஏன், கோடிப் பணச் சீருக்காகவேனும் நர்மதைக்குக் கணவன் கிடைத்திருப்பான். பிறகு தன் பிரியத்தைக் காட்டிக் கணவனின் பாசத்தைப் பெற்றிருக்கலாம் அவள்.

உள்ளூரில் அவளுடன் படித்த பெண்கள் நர்மதையின் குணம் புரிந்து ஒதுங்கினார்கள்.

ஆசிரியைகளும், 'நர்மதையா? சொல்றதுக்கு ஏதுமில்லை. அவ படிப்பை முடிச்சுட்டுப் போனாப் போதும்னு இருக்குது!' எனச் சலித்தனர்.

வேலைக்காரர்கள் யிரள, அவன் குணநலன்களைக் கேள்விப்பட்ட யாரும் பெண் கேட்டுப் படியேறத் துணியலில்லை.

‘அண்ணன் தேடி வந்த வரங்களை நர்மதை நிர்தாட்சண்யமாய்த் தள்ளினாள்.

‘என்னது... திருச்சியில் என்னினியரா? மாச்ச சம்பளக்காரங்ககூட நான் குடித்தனம் செய்ய முடியுங்கறே? ச்சே...’

‘பையனுக்குச் சொந்தமாய்ப் பெரிய வீடு உண்டும்மா... கார் உண்டு. உனக்குத் தனியாய் ஒரு கார் வாங்கித் தரேன்... கைச் செலவுக்கு மாசம் ஐயாயிரம் வரும்...’

தாஜா செய்தார் பூபதி.

‘அந்தச் செலவை நான் இங்கேயே செய்றதுல உனக்கென்ன ஆட்சேபனை? இந்தக் காருக்காய் சீருக்காய்த்தான் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டேன்னு அந்தப் படவா நாளைக்குச் சொன்னால்... சொன்னா என்ன... சொல்லுவான்... நான் மறு பேச்சில்லாம இங்கதான் வருவேன். அதுக்கெதுக்கு கல்யாணங்கற தெண்டச் செலவு?’

குடும்பப் பெரியவர்கள் திகைத்தார்கள்.

‘தங்கத் தேர் செய்தாலும் அது உருள்றது தரையிலதானே!’ என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியும் எடுபடவில்லை.

பூபதி அயராமல் வரன் தேடினார்.

‘ஓகோ? சொந்தமாய் ஆஸ்பத்திரி வச்சிருக்கிற டாக்டரா? பார்க்க ராஜாவாட்டம் இருப்பானா? அப்ப நிச்சயம் நர்ககளோட கூத்தடிப்பவனாய் இருக்கும். நான் வீட்டில மூக்கை உறிஞ்சிகிட்டு அவன் வீலைகளைப் பார்க்கணுமாக்கும்? அத்தனை சீக்காளிங்க கையைக் காலைத் தொட்டுட்டு வர்றவனோட... வ்வே... எனக்கு ஆகாது...’

இப்படித் தட்டிக் கழித்து ஒண்டியாய் நின்றாள். வயது ஏற ஏற வாய்ப் பேச்சோடு நிவ்வாமல் வேலைக்காரர்களைக் கை நீட்டினாள். உறவுகளை அவமதித்தாள்.

பூபதியின் இரண்டாம் திருமணத்தை, அதிலும் கமலத்தை அவளால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை.

‘இன்னொருத்தனோடு வாழ்ந்து விதவையானவள் இந்த ஜமீனுக்கு ரானியா? அதிலேயும் குழந்தை வேற... ஒட்டி வந்திருக்கான் பாரு; இந்தக் கிறுக்கன் பூபதி... இத்தனையையும் ஆண்டு அனுபவிக்க ஓர் அந்தஸ்து வேணுமே...’ சீறினாள், புலம்பினாள்.

ஆனால் அண்ணன் பூபதி மரணித்த பிறகு நர்மதை சற்று அடங்கித் தெரிந்தாள், அதிகம் பேச்சில்லாத அதிகாரம்!

அதிலும் தன் அக்கா யதுகிரியின் குழந்தைகள் கமலத்தோடு பாசமாய் இழைவதில் பொறுக்கக்கூடாத எரிச்சல்!

நித்யன் மட்டுமே ஜமீனுக்கான ஆண் வாரிக என்பதால் அவனிடம் தன் சுய ரூபத்தைக் காட்ட யோசிப்பாள். யோசித்து, கமுகமான முகத்தையே காட்டியும் வந்திருக்கிறாள்.

தீவநயனாவைத் தேளாய்க் கொட்டி வீட்டைவிட்டு விரட்டி யாயிற்று. இனிப் பெரும்புள்ளியாய் ஒரு பெண்ணைத் தேடித்தானே முன்னின்று நித்யனிற்குத் திருமணம் முடித்துவிட்டால் மறைமுகமாயேனும் தன் கையே முல்லைப் பந்தலில் ஆட்சி செய்யும் என்ற கணிப்பில் காத்திருந்தாள். ஆக இந்நேரம் நீலா வந்ததில், அதிலும் அவளை அழைத்துவர நித்யனே போனதில் நர்மதைக்குக் கடும அதிருப்தி. அதிர்ச்சி. அதை முழுக்க வெளிக்காட்ட முடியாமல் பல மாதங்கள் கழித்து வந்த நீலாவைத் தானும் பார்க்காமல், வந்தவள் தன்னையும் பார்க்க விடாமல் அலட்சியத்தைக் காட்டினாள்.

“சூடாய்க் காபி தயாரா இருக்கேம்மா... இப்படி வெறுந்தண்ணியக் குடிக்கிறீங்களே...” குறைப்பட்டான் வைரவன்.
“நம்ப தோட்டத்தைச் சுற்றி ஒரு ஓட்டம் ஓடிட்டு வரேன்... பிறகு காபி சாப்பிடலாம்.”

“கொஞ்சம் சதை பிடிக்கணும்மா... அதைவிட்டு ஏன் இப்படி ஓடி இளைக்கணும்?”

“இப்படி விதவிதமாய்ச் சாப்பிட்டுட்டுத் தூங்கினா உடம்பு வளையாதே... அடுத்த மாசம் முக்கியமான ரெண்டு நிகழ்ச்சி இருக்கு... பாதிரியேயே மூச்சு வாங்க உட்கார்ந்திடுவேன்...”

“இந்த வெள்ளிக் கிழமை உங்க நாடகம் டி.வி.யில் வருமா? நாளைக்கு நாடகம் வராதுன்னால் எதிர்பார்க்கிறவங்க எல்லாம் ஏமாந்திடுவாங்களே?”

நீலா சிரித்தாள்.

“நாடகம் வழக்கம்போல வரும், வைரவண்ணா. நாலைந்து எபிலோடுகளுக்கான ஷூட்டிங் எடுத்தாச்சு...”

சென்னையில் வாரத்துக்கு மூன்று நாளாவது நீலாவிற்கு நடன ஒத்திகை இருக்கும். அவைச்சலும், நடனமுமாய் வில்லாய் வளைவாள்.

இங்கு பாசத்தில் திளைத்தால் உடம்பு இரு வாரங்களில் நிமிர்ந்து போகும் என்ற அச்சம் அவளுக்கு.

ஓட ஆரம்பித்தாள். இளங்காலை நேரம் தோட்டத்து மரங்களின் ஊடாக ஓடியது உற்சாகம் தந்தது. தாமிரபரணியை எட்டிப் பார்த்தாள்.

‘காவிரியில் அலை அலையாய்க் கரை புரண்டது மணல்!’

படித்த புதுக் கவிதை நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் தாமிரபரணியில் கொஞ்சம் தண்ணீர் இருந்தது திருப்திதான். தினம் இதில் நீச்சலடிக்க முடிந்தால் உடம்பிற்கு உற்சாகம்.

மல்லைப் பந்தவின் அருகே வரும்போது வாசனை ஆளைத் தூக்கியது.

நின்று ஆழ மூச்சிழுத்தாள்.

மாலையில் மொட்டுகளாய் இருந்த பூக்கள் இப்போது அழகாய் மலர்ந்திருந்தன.

ஒரு நாள் விட்டு மறுநாள் இதன் மலர்கள் மாலையாய்த் தொடுக்கப்பட்டுப் பூபதியின் படத்துக்குப் போடப்படும்.

அம்மாவின் அறையில் பீரோவில் ரகசியமாய்ப் புன்னகைக்கும் தன் சொந்த அப்பாவின் படம் கண்ணுக்குள் வந்தது.

‘எங்கப்பா படத்தைப் பெரிதாய் வரவேற்பறையில் வைக்கணும் - பெரிய ஜமீன் படத்துக்கு மாலை போடறது போல, மாலையும் போடணும்.’

இளவயதில் அம்மாவிடம் வீம்பாய் ஆணையிட்டதுண்டு.

‘முடியாதேம்மா... வர்றவங்க இது யாருன்னு கேட்பாங்க.’

‘எங்கப்பான்னு சொல்வேன்.’

‘எங்கிட்ட கேட்டா நான் சட்டுனு பதில் சொல்ல முடியாது நீலம்மா - நம்ம சமுதாயம் அப்படி. ஆண்கள் தங்கள் முதல் மனைவி படத்தைப் பூஜை பண்ணலாம்... பொண்ணுங்களால முடியாது...’

‘கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டீங்க... அப்ப இதையும் செய்ய வேண்டியதுதானே?’

கமலம் அடக்க முயலும் கண்ணீர்த் துளிகளே அந்தப் பேச்சின் முற்றுப் புள்ளிகளாகும்.

ஆனால் இன்று யோசிக்க, அம்மாவின் மறுமணத்தில் ஒரு தவறும் இல்லை என்பது புரிகிறது.

தன் தந்தையின் எண்ணம், ஆசுவம் எல்லாம் கலைகள் மீதிருக்க, அவர் மனைவியாய் அம்மா பின்னணியில்தான் நின்றிருக்க நேரும். ஆனால் இரண்டாம் திருமணத்தில் அம்மா பீடத்திலேயே அமர்த்தப்பட்டாள். தான் முரண்டு செய்தும்கூட ஒருபோதும் பூயறிய்ப்பா முகம் களித்ததில்லை. மகளாகவே கருதித் தன் பேரில் சொத்துகளோடு பாரம்பரிய நகைகள் பலவும் தந்திருந்தார். அத்தனைக்கும் மேலாக நீலாதான் முல்லைப் பந்தலின் ராணியாக வேண்டும் என்ற ஆசையும் அவருக்கு உண்டு. அதாவது நித்யனின் மனைவியாக.

ஆக, தனக்கு இங்கே வெறுப்புத்தட்ட ஒரே காரணம் - அதை நம்மதைதான்!

ஏழு கடல், ஏழு மலை தாண்டி உயிரின் இரகசியத்தைக் கண்டெடுக்கும் ராஜகுமாரனைப் போலத் தன் உள்ளக்கிடங்கின் இரகசியத்தைத் தோண்டி எடுத்தவளுக்கு, அதுவரை நர்மதா அத்தை தன் கண்களில் படவில்லை என்பதும் உறைத்தது.

கையில் வைத்திருந்த துணியால் வியர்வையைத் துடைத்தபடி அண்ணாந்தவளது பார்வையை மாடி ஜன்னலில் தெரிந்த காட்சி கவர, கூர்ந்து கவனித்தாள்.

அது என்ன பெண்ணா... பேயா?

முழு வெள்ளை நிற முகம் ஒன்று அங்கிருந்து தன்னை நோட்டமிடுகிறதா என்ன?

இவள் கவனிப்பது புரிய அங்கிருந்த உருவம் மறைந்தது.

நாக்கு காபி கவைக்கு ஏங்க, சமையலறைக்குப் போனாள். "அம்மாவுக்கும் சேர்த்துக் காபி தாங்கண்ணா..."

"வில்லிம்மா எடுத்துட்டுப் போயாச்சம்மா..."

இவளுக்கான காபி வந்தது.

"பின்புறம் தோட்டத்தைப் பார்த்தாப்பல இருக்கற ஜன்னல் எந்த அறையோடதுண்ணா? வலதுபுறம் கடைசி ஜன்னல்?"

"நான் மேலே ஜாஸ்தி புழங்கறதில்லையேம்மா. புவனிதான் கூட்டித் துடைக்கும். ஆங்... அது பழைய சாமான்களைப் போட்டு வைக்கற இடமுன்னு நினைப்பிருக்குது. ஏதேனும் சாமானை வைக்க, எடுக்கக் கூப்பிடுவாங்கல்ல... அங்கேருந்து பார்த்தா புழக்கடை தெரியும் - ஏங்கம்மா?"

"யாரோ, எதுவோ அங்கிருந்து பார்த்தது போலிருந்தது."

"பூட்டிக்கிடக்கிற அறையாச்சதுங்களே!"

"அப்ப என் பிரமைதான் போல."

பேச்சை வளர்க்கவில்லை அவள்.

காபியைச் சுவைத்தபடி மாடிக்குப் போனாள்.

நேற்றைவிட அம்மாவின் முகத்தில் தெளிவு கூடியிருந்தது.

ஒரே வாந்ததைகளுடன் வில்லி விலகிவிடத் தாயும் மகளுமாய் அரட்டையடித்தனர்.

"அண்ணி..." பாசத்துடன் அழைத்தது அஞ்சனாவும் ரஞ்சிதாவும் நித்யனின் தங்கைகள்.

"வாங்க... இன்னும் ஆட்களைக் காணாமேன்னு நினைச்சேன்."

பிரமிப்பாய்த் தடவினர் இளையவர்கள் - நேற்று கல்லூரியிலிருந்து வந்ததிலிருந்து இருவரும் நீலாவை விடவில்லை. கட்டி, தடவி பேசிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

நீலாவிற்கும் அவர்களது உற்சாகம் தொற்றிக்கொள்ள, கமலத்தி அறையில் நள்ளிரவு வரை பேச்சும் சிரிப்பும் தான்.

பயணக் களைப்புத் தீரக் குளித்ததுமே அம்மாவிடம் சொன்னா

"போய்ச் சின்னத்தையைப் பார்த்துட்டு வந்துடறேம்மா..."

"அடடே இந்த வாடாமல்லி நிறச் சேலை உனக்கு எப்போருத்தம் - இது என்ன துணி?"

மகளின் சேலையைத் தொட்டு ஆராய்ந்தாள் கமலம்.

"இது புது மாடலம்மா... பாலிலிக் - நான் போய் அத்தையை..."

"இரு... இப்ப நித்யன் வருவான். உங்கிட்டே ஏதோ பேசணும்னான். பிறகு போகலாம்..."

சொல்லி வைத்தாற்போல நித்யனும் வந்தான். பேச்சை மாற்றினான்.

பிறகு அஞ்சனாவும் ரஞ்சிதாவும் வந்துவிட்ட. ஏற்பட்ட அமளி துமளியில் நீலாவுமே அதை மறந்து போனாள்.

இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு இவளுக்குப் பிடித்த கிச்சடி. கிழங்கு கார வறுவலும் மாடிக்கே வர. அனைவரும் பேசி மகிழ்ந்தபடி சாப்பிட்டனர்.

ஆனால் இன்று கட்டாயம் நர்மதை அத்தையைப் போய்ப் பார்த்து விடுவது என்று முடிவெடுத்தாள்.

தன்னைப் பிடிக்காதவர், தான் மூலலைப் பந்தலைத் தவிர்க்கக் காரணமானவராய் இருக்கலாம். ஆனால் நர்மதைதான் குடும்பத்தின் மூத்த உறுப்பினர். அந்த வயதிற்குரிய மரியாதையைத் தருவதுதான் மறை. தவிர இந்த நீண்ட பிரிவு அத்தையின் மனதை இளக்கி இருக்கக்கூடும்...

ஊகம்... சாத்தியமில்லை. அப்படியிருப்பின் அவரே தன்னை ந்து எட்டிப் பார்த்திருக்கலாமே! அவர்களின் வெறுப்பை னார்த்ததால்தான் தாயும் நித்யனும் தன்னைத் தடுத்து விட்டார்கள் ாலும்.

நித்யனின் மீது அவள் உள்ளம் பொங்கியது.

மலத்தின் பாசம் புரிந்து கொள்ளக் கூடியது - காரணம், அவள் றவள். ஆனால் நித்யன் ஆரம்பத்திலிருந்தே அனுசரணை வன் - இவள் முறுக்கிக் கொண்ட போதும் கூட பொறுக்கும் பாசம் எதிர்பார்ப்புமின்றித் தரப்பட்ட பிரியம். அவனது தங்கைகளின் மம் இனிமையானதுதான்.

இவளைச் சதா ஒட்டித் திரிந்தனர்.

"எங்கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடுங்க, அண்ணி."

"நானைக்கு எங்க கல்லூரி விழா. நீங்க கண்டிப்பாய் வரணும். உங்களைப் பார்க்க எங்க கல்லூரிக்கு ஆசையா இருக்குது..."

"உங்க கல்லூரிக்கு எப்ப கண் முளைச்சது?"

"கடிக்காதீங்க, அண்ணி... உங்க திறமை என்ன.. உடம்பை எப்படித்தான் இப்படிச் சீராய் வச்சிருக்கீங்களோ?"

"காலையில தோட்டத்துல ஓடறாங்களே - காபி கூடக் குடிக்காமல். அதுதான்."

நீலா பிரகாசமானாள்.

"ஓ... அப்ப நீங்கதான் ஜன்னல் வழியே என்னைப் பார்த்தீங்களா?"

"இவ்ளியே... காபி கொடுத்த புவனா உங்க எக்ஸர்ஸைஸ் பற்றி சொன்னாள்..."

அப்படியானால் தன்னை ஜன்னல் வழியே தோட்டமிட்ட விநோத முகம் யாருடையது

புதிர் விடுபடாததில் மவுனமானாள், நீலா.

நர்க்குச்சியில் பவளமல்லிகளை ஒவ்வொன்றாய்ச் செருகிக் கொண்டிருந்தாள், லில்லி.

"அட்டே... சாதாரண விளக்குமாற்றுக் குச்சியையும், தரையில் கிடந்து வீணாகுற பவளப்பூவையும் சேர்த்து அம்சமாக்கிட்டீங்களே, அக்கா..."

காய்கறி அரிந்தபடியே பாராட்டினாள், புவனி.

"என்ன சொல்லு... நீலாம்மா வந்ததும் வீட்டுக்குத் தலிக் களைதான்."

"ஆமாங்கக்கா... ஏதோ பண்டிகைச் சமயம் மாதிரித் தோணுது."

"பார்த்தேன்... வாசல்வ பெரிதாக்கோலம் போட்டிருந்தே..."

"ஏதோ நம்மளாலானது..."

"தேற்றப் பூச்சட்டியில் நான் வச்சிருந்தது சாதாரணச் சாமந்திதான் என்படி சிலாகிச்சாங்க. நீலாம்மா. இப்படி. வாசனையாய் இருந்தா நோயாளிக்குப் பாதி நோய் சரியாயிடும்னு... கூட பாராட்டினாங்க."

"இத்தப் பொம்பளைகளுக்கு எத்தனை வயசானாலும் யாராவது பாராட்டினும். அதை நினைச்சு நினைச்சுக் குழந்தையாய்ச் சிரிக்கணும்" குழம்பைக் கிளறிச் சுவை பார்த்த வைரவன் சீண்டினான்.

"பறாட்டற மாதிரி களியஞ் செய்றோம். சந்தோசப்படறதுல என்ன தப்பு..."

"அடெங்கப்பா ஆம்பளைங்க ஏதும் செய்யறதில்லை? கல்யாணச் சமையல்வெந்து நிலாவுல காலு பதிச்சது வரை நம்பாளங்கதான்..."

"வீட்டுக்காரரு சுவைக்கேத்த மாதிரி சமைக்கறதுக்கும் பிள்ளை பெத்துக்கறதுக்குமே பொழுது காணலை! நாங்க நிலாவுக்குப் போபிற முடியுமா?" சண்டைக்குத் தயாரானாள், புவனி.

"உங்க சண்டையை அப்புறம் போடலாம். கமலாம்மாவுக்கு இப்ப நான்தான் தலை சீலிக் கொண்டை போட்டு விட்டேன். அம்மா அங்க வயசு குறைஞ்சு தெரியறாங்களன்னு ஒரே குதூகலம் நீலாம்மாவுக்கு..."

"பாசமான மனசு... ஆனா எல்லோருக்கும் அது புரியணுமே..." சமையல்கட்டுக் கருத்தரங்கத்தின் சுருதி இறங்கியது.

"வராது வந்த பெண்ணை வந்து பார்க்கலியே, பெருசு?"

"தான் போகலைன்னாலும் பார்க்க வந்த பொண்ணையும் உள்ளே விடலியே..." பொருமினாள், புவனி.

"என்னச்சு?"

"கதவைத் தட்டியும் திறக்கலை... பிறகு என்னை வரவழைச்ச பூசை முடிச்ச பிறகு தான் யாரையும் பாக்கறதில்லைன்னு நீலாம்மாவைப் போகச் சொல்லிருச்சு... அதுவரைக்கும் பாவமாய் கதவிற்கு வெளியே காத்து நிள்ளதைப் பார்த்துப் பரிதவிச்சுட்டேன்..."

"வயசு கூடிட்டா கூடவே மனசும் ருணமும் விரியணுமில்ல?"

"அது குறுகிக் குதர்க்கமாவது. வரவர வீட்டுச் செலவு அதிகம் ஆவது. எல்லாம் திருட்டுக் கழுதைங்கன்னு நம்மைத் திட்டறாங்க..."

"விடைவாசி கூடுறதையும் யோசிக்கணும். எனக்கென்ன பிள்ளையா குட்டியா இங்க வாரி அங்கே போட? உண்மையா உழைக்கறவளம்மா..."

வைரவனின் குரல் உயர்ந்தது.

"ஷ... நமக்கெதுக்கு பெரியவங்களைப் பத்தின பேச்சு..."

அடக்க முயன்றாள், வில்லி.

"வந்த பிள்ளையைப் பிரியமா விசாரிச்சிருந்தா ஏன் பேசறோம்? நீலாம்மா... மனசு வெறுத்துக் கிளம்பக் காரணமே இந்தப் பெரிசுதான்..."

"என்னாச்சு, புவனி?"

இப்போது வில்லியினாலும் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை.

"ஆங்... ஒண்ணா ரெண்டா? சதா நீலாம்மாவை வேலை ஏவுலாங்க... எந்தப் பொருள் காணலைன்னாலும் நீலாம்மாவத்தான் பார்ப்பாங்க... ஒரு தரம் நகையைக் காணலைன்னு நீலாம்மா பெட்டியைப் பிரிச்சுச் சோதனையே போட்டிருச்சு..."

"கடவுளே..."

"சின்னம்மா அன்றைக்கு முழுசும் சாப்பிடலை. திருடின நினைச்ச வீட்டுல சாப்பாடு இறங்குமா? அப்படி நழுவுனவா பட்டணத்திலேயே படிப்பு, வேலைன்னு விலகிட்டாங்க..."

"அந்தைன்னு அழைக்கக்கூடாதுன்னு வேற ராங்கி காயிச்சாங்க நித்யனப்பாதான் பெருசை அதட்டி வழிக்கு வரவழைச்சது... ஆனா அவருக்கும் முழு விவரம் தெரியாது."

"எங்க ஆசைக்குன்னு ஒரு நாள் ஆடிக்காட்டினாங்க... கும்மாவா சித்திரத்துக்கு உசுரு வந்து ஆடினது கணக்கா... அந்தவன அழகாயிருந்துச்சு..."

"ம்ம்..."

"பெருசு கூடத்துல வந்து நின்று போட்டதே கூச்சல்... இது என்ன கூத்தாடி மடமா, கீழான குடும்பமா அப்படி இப்படின்னு கெட்ட வார்த்தையில... நீலாம்மா முகம் தக்காளியாட்டம் சிவந்திடுச்சு... ஆனா ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. நாங்களும் சிவந்திடுச்சு... தனியே பொருமித் தீர்த்தோம்... சின்னவருக்குத் தெரியாது... இதெல்லாம்."

"தெரிஞ்சும்தான் அவர் பெரியவங்களை என்ன சொல்றது?"

"அப்படியும் சொல்வாத நீ... பெரியவர் இருக்கப்பவே நினைச்சதுதானே... நீலாம்மா இந்த வீட்டு ராணின்னு..."

"ஒகோ... இந்த வீட்டைச் சின்னமா பேருக்கு எழுதி..."

"ஆங்... அதெப்படி? பரம்பரை வீடில்ல? இது சின்னவருக்குத்தான்... அவரு நீலாம்மாவைக் கல்யாணங்கட்டி இங்கே குழந்தை குட்டின்னு பெருகி வாழனுங்கற ஆசை பெரியவருக்கு."

"ஒ...?" மெல்லத் தலையாட்டினாள் வில்லி. "பெரிய மனைதான். நீலாம்மாவை மகளாய் ஏத்துக்கிட்டதோட ஜமீன் வாரிசுக்கே கட்ட வைக்கணும்ங்கற நினைப்பு... பெருந்தன்மைதான்."

"அவங்கெல்லாம் ஆண்ட வீட்டில் இப்ப பெருசுன்னு இது! மகலட்சுணமில்லாமயா... யாரும் கட்ட வரலை...? இல்லம்மா... ள்ளே... மனை அழுக்குன்னு கண்டுதான் ஒரு பயல் வரலை..." ஈர்த்தட்டி வசனம் பேசினாள் வைரவன்.

"முன்னே நீலாம்மா சிறு பொண்ணா இருக்கிறப்போ அடிக்கடி கண் கலங்கி இங்கே ஆறுதல் தேடி ஒடிவருவாங்களாம். அப்பமே கமலாம்மாகிட்டப் போய் கோள்மூட்டி பிரச்சினை பண்ணக் கூடாதுன்னு நினைக்கிற விவரமுள்ள குழந்தைன்னு மெச்ச வாள்களாம்..."

"அதற்கும் தர்மதாம்மா திட்டி இருப்பாங்களோ?"

"பின்ன வேற யாருக்கு அந்தப் பெருங்குணம் வரும்? தான் வளர்த்த பஞ்ச வர்ணக்கிளியைச் சின்ன வயசுல தினம் வந்து நின்று நீலாம்மா பார்த்தாங்கன்னுட்டு, கூண்டுக்குள்ளே குழந்தையைக் கையைவிட வைச்சு, கிளியைக் கொத்தவிட்டு வேடிக்கை பார்த்த மகராசி."

"அச்சச்சோ..."

"அது கோவக்காரக் கிளி... அதைச் சீண்டிவிட்டு, ஏழு வயசு நீலாம்மா கையில் பழத்தைக் கொடுத்து, கூண்டுக்குள்ளே கைதீட்டச் செய்ய, அது கொத்திப் பிடுங்கி... புண்ணு ஆறக் கொள்ள தாளாச்சாம்..."

"கடவுளே... இத்தனை வெறுப்பிருந்தா எப்படிச் சின்னவரு நீலாம்மாவைக் கட்டச் சம்மதிப்பாங்க?"

"ஆங்... அதுக்குத்தான் இந்த ரப்பு, ரவுசெல்லாம்... இதைக் கண்டு சின்னவரு தயங்குவாருல்ல!"

"அப்போ பெரியவரின் ஆசை?"

"அதை மறக்கடிக்கறதுதான் பெருசோட திட்டம்!"

"அம்மாவுக்கு மோர் தர்ற நேரம். இந்தப் பூவையும் வைச்சிட்டு வரேன்..."

கிளம்பினாள் வில்லி.

கையளவு மூல்லை மொட்டுகளைப் பறித்து, தோட்டத்து மர பெஞ்சில் அமர்ந்து அவற்றைத் தொடுக்கலானாள், நீலா.

"அத்தனையும் அழைக்கக்கூடாது என்று வேற ராங்கி காணிக்கை... நிதியைப்பாதாள் பெருகை அதட்டி வழிக்கு வரவழைச்சது... ஆனால் அவருக்கும் முழு விவரம் தெரியாது."

"எங்க ஆகைக்கு என்று ஒரு நாளை ஆடிக்காட்டினாங்க... கம்பளாணி சித்திரத்துக்கு உசுரு வந்து ஆடினது கணக்கா... அத்தனை அழகாரிடுத்துக்க..."

"ம்ம்..."

"பெருக கூடத்துவ வந்து நின்று போட்டதே கூச்சல். இது என்ன கூத்தாடி மடமா, கீழான குடும்பமா அப்படி இப்படி என்று கேட்ட வார்த்தையில... நீலாம்பா மூகம் தக்காளியாட்டம் சிவந்திடுச்சு... ஆனா ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. நாங்களும் இப்படித் தவிரியே பொருமித் தீர்த்தோம்... சின்னவருக்குத் தெரியாது... இதெல்லாம்."

"தெரிஞ்சும்தான் அவர் பெரியவங்களை என்ன சொய்ந்து?"

"அப்படியும் சொல்லாத நீ... பெரியவர் இருக்கப்பவே நினைச்சதுதானே... நீலாம்பா இந்த வீட்டு ராணினி..."

"ஒகோ... இந்த வீட்டைச் சின்னமா பெருக்கு எழுதி...?"

"ஆங்... அதெப்படி? பரம்பரை வீடில்ல? இது சின்னவருக்குத்தான்... அவரு நீலாம்பாவைக் கய்யாணங்கட்டி இங்கே குழந்தை குட்டிண்டு பெருகி வாழணங்கற ஆகை பெரியவருக்கு"

"ஒ...?" மெல்லத் தலையாட்டினாள் வில்லி. "பெரிய மனைதான். நீலாம்பாவை மகளாய் ஏத்துக்கிட்டதோட ஐயின் வாரிசுக்கே கட்ட வைக்கணும்ங்கற நினைப்பு... பெருந்தன்னம்தான்."

"அவங்கெல்லாம் ஆண்ட வீட்டில் இப்ப பெருகண்டு இது! மூகவட்சணமில்லாமயா... யாரும் கட்ட வரலை...? இல்லம்மா... உள்ளே... மனை அழுக்குண்டு கண்டுதான் ஒரு பயல் வரலை..." மார்த்தட்டி வசனம் பேசினாள் கைவரவன்.

"முன்னே நீலாம்பா சிறு பொண்ணா இருக்கிறப்போ அடிக்கடி கண் கலங்கி இங்கே ஆறுதல் தேடி ஒடிவருவாங்களாம் அப்போ கமலாம்பா கிட்டப் போய் கோள்முட்டி பிரச்சினை பண்ணக் கூடாது என்று நினைக்கிற விவரமுள்ள குழந்தைகளை மெக்க வாங்களாம்..."

"அதற்கும் தர்மதாம்பா திட்டி இருப்பாங்களோ?"

"சின்ன வேற யாருக்கு அந்தப் பெருங்குணம் வரும்? தான் வளர்த்த பஞ்ச வர்ணக்கிளியைச் சின்ன வயசை நினம் வந்து நின்று நீலாம்பா பார்த்தாங்களனுட்டு, கூண்டுக்குள்ளே குழந்தையைக் கைபைலிட வைச்சு, கிளியைக் கொத்தலிட்டு வேடிக்கை பார்த்த மகராசி."

"அச்சச்சோ..."

"அது கோவக்காரக் கிளி... அதைச் சீண்டலிட்டு, ஏழு வயசு நீலாம்பா கையில் பழத்தைக் கொடுத்து, கூண்டுக்குள்ளை கைநீட்டச் செய்ய, அது கொத்திப் பிடுங்கி... புண்ணு ஆறக் கொள்ள நாளாச்சாம்..."

"கடவுளே... இத்தனை வெறுப்பிருந்தா எப்படிச் சின்னவரு நீலாம்பாவைக் கட்டச் சம்மதிப்பாங்க?"

"ஆங்... அதுக்குத்தான் இந்த ரப்பு, ரவுசெல்லாம்... இதைக் கண்டு சின்னவரு தயங்குவாரில்ல!"

"அப்போ பெரியவரின் ஆகை?"

"அதை மறக்கடிக்கறதுதான் பெருகோட திட்டம்!"

"அம்மாவுக்கு மோர் தர்ம நேரம், இந்தப் பூவையும் வைச்சிட்டு வரேன்..."

கிளம்பினாள் வில்லி.

ஐகியளவு மூல்லை மொட்டுகளைப் பறித்து, தோட்டத்து மரப் பெஞ்சில் அமர்ந்து அவற்றைத் தொடுக்கலானாள், நீலா.

"என்ன பூத்தொடுத்தல் படலமா?"

அருகே வந்து அமர்ந்த நித்யனை ஆர்வமாய்ப் பார்த்தான்.

"இன்னைக்குக் கல்லூரி விழா இல்லையா... அங்கு, ரஞ்சி இரண்டு பேரும் நடனம், நாடகம் இரண்டிலேயும் இருக்காங்க... போகணும்."

"ம்ம்..." ஒவ்வொரு மொட்டாய் எடுத்து நீட்டினான்.

"அம்மா பட்டுச்சேலை கட்டிக்கோன்னாங்க... கூடவே ஒரு சரம் பூவச்சா பொருத்தம்னு..."

"உனக்கான நகையெல்லாம்கூட அத்தையின் லாக்கரிலேதான் இருக்குது. நீலா... போட்டுக்கோ..."

மறப்புச் சொல்ல நினைத்தவள், அவன் தந்த பூக்களை வாங்கித் தொடுத்தபடி சம்மதம் சொன்னாள்.

அதைக் கேட்டு முகம் மலர்ந்தவன், தன் பாக்கெட்டில் கைவிட்டுச் சின்ன ஆப்பத்தை உருவினான்.

"சூயோ, இதெப்படி உங்க கைக்கு வந்தது?"

அவசரமாய் அந்தப் புகைப்படங்களுக்காய்க் கை நீட்டினான்.

"இன்னும் சரியாய்ப் பார்க்கலை. உன்னோடு சேர்ந்து பார்க்கலாம்னுதான் தேடிப் பிடிச்ச இங்கே வந்தேன்... நீ ஒரு ஆம்பிளை பக்கத்துல நின்னாலே எனக்குக்கூடக் கொஞ்சம் பொறாமைதான்னு வையேன்..."

சிரித்தவனது வரிசைப் பற்களை ஆராய்ந்தாள்.

"ஏனாம்?"

"அழகான நம்ப அத்தை மகளை வேறொருத்தன் உரசுறா னென்னுதான்..."

அதற்கென்ன என்பதாய்ப் புருவம் உயர்த்தினாள்.

"எனக்கு எதுவுமில்லையே... நீலாவுக்கு என்னைப் பிடிக்கவையோன்னு ஏக்கத்துல அரைக் கிலோ கரைஞ்சிட்டேன்..."

கேட்ட அவள், கண்களை இறுக மூடித் தலையை உதற, இருவரும் இணைந்து சிரித்தனர்.

தனலாய் இரு விழிகள் இவர்களின் மகிழ்வைப் பார்த்துத் தித்தன.

இளம் பச்சையும் சிவப்பும் கவந்த சேலை நீலாவைப் புகழ்கொடி போலவே காட்டியது. தலையில் முல்லைச் சரம்.

மிக வேசான ஒப்பனை. கழுத்திலும், காதிலும் மிளகு அளவிலான மரகதங்களின் ஒளி வீச்சு. கைகளில் தங்கத் தோடு பச்சைக் கண்ணாடியின் கலகலப்பு.

"திருப்தியாம்மா?"

தாயின் அருகே முழந்தாளிட்டாள், நீலா.

"ஒரு பார்வையிலே தாய் மனசு நிறைஞ்சிடுமா, நீலா? தினம் ஒவ்வொரு தினுசாய் உன்னை அலங்காரம் பண்ணிக் கொஞ்சி மகிழணும்..."

அதற்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் அவசரமாகப் படியேறியவளின் பார்வை மாடியின் வளைவில் நின்ற சிலை மீது பதிந்தது.

அது தன்னையே பார்ப்பதாய்ப் பிரமை.

முதல் முறையாய் மாளிகைக்கு வரும் பலரிடம் அது பற்றி நர்மதை விலாவாரியாய் விவரிப்பதுண்டு.

'இது ரங்குனிலிருந்து எங்க பாட்டனார் வாங்கி வந்தது. முழுக்கக் கல்லில் செதுக்கினது. அவர் வாங்கும்போதே இது தொல்பொருள்னு ஏக விலை கொடுத்தாராம். இப்ப ஏகத்துக்கு மதிப்பு ஏறியிருக்கும்.'

பல இலட்சம் பெறுமானமுள்ள இதை இப்படிக் கூடத்துவ வைக்கக்கூடாதுதான். ஆனாலும் ஜமீன் வீட்ல யாரும் வேசாய் நுழையவும் முடியாதே?"

வருபவர்கள் சிலையை ஆர்வமாய்த் தொட்டுப் பார்த்தால், 'கைப்பட்டு அசங்கி விழுந்தாப் போச்சு... சிலை முழுதாய் உடையாதுன்னாலும் கூர்மூக்கு சிதைஞ்சாலும் சேதந்தானே! அதான் மேடை கட்டிப் பதிச்ச வச்சிருக்கோம். அண்ணா இது எங்க சொத்துன்னுட்டார். அதனாலேயே இந்தப் பச்சை அழகிக்கு அதிக ஆபத்து... நம்மை ஆகாதவங்க உண்டுல்லியா?"

வழுவழுவென்றிருந்த அந்தப் பச்சைச் சிலை மிக உயிர்ப்புடன் இருந்தது. இரு நூற்றாண்டாய் பலதரப்பட்ட மனிதர்கள், அவர்களது உணர்வுகளைக் கண்டுவிட்ட எக்களிப்பான ஒரு சிரிப்பு அதன் உதடுகளில் தெரியும். தோளைத் தொடும் அவைக் கூந்தல்.

மெல்லச் சிலையை வருடினாள், நீலா.

இதை முதலில் தொட்ட நாள் மனத்துக்குள் வடுவாக இன்னும் உண்டு. சிறுமியாய் ஒரு இளங்காலை நேரம் இதே படிசளில் ஏறியபோது இந்தச் சிலை அவளை இதேபோல ஈர்த்தது.

ஆர்வம் மேவிட அதை நீவியபோதுதான் நர்மதை அதட்டினாள். 'ச்சீ... கையை எடு. யார் கை எதுமேல படுத்துங்கறது வேணாம்? வந்து சேர்ந்த இடத்திலால சிலைக்கு மதிப்பு கூடிப்போச்சு. நாலு பெரிய மனுசங்க பார்வை பட்டுமேன்னு இங்கே வச்சா... பாவ ஜென்மங்க தொடறதாவது?"

மின்சாரம் தாக்கினாற் போல விரல்களை விலக்கினாள்.

"என்ன நீலா... அதுகூட அழகுப் போட்டியா? அது பாவம். தோற்றுப் போய் ரொம்ப வெட்கமாய் நிற்குது..." மெல்லிய சீண்டலுடன் படியேறினாள், நித்யன்.

"அம்மாவும் கல்லூரி விழாவுக்கு வர்றாங்கத்தான்..."

"தெரியும்... அதான் போயிட்டிருக்கேனே..." புரியாமல் விழித்தாள்.

"வைரவண்ணாவையும் வரச்சொல்லணும். அம்மாவால நடக்க முடியாதே..."

"அதுக்குத்தானே நான்... அதாவது தடி ஆம்பிளைப் பயல் இருக்கேன்!"

புணங்களைத் தட்டிக் காட்டினாள்.

உயரமும் திடமூமானவன் என்றாலும், திரண்ட பயில்வான் உடம்பில்லை அவனுக்கு.

சிரித்தாள். "என்ன செய்யப் போறீங்க?"

"பாரேன்... ஆனா இப்படிச் சிரிக்கிறது பெரிய அவமரியாதை..."

"அப்படியில்லை."

"நான் இப்பத்தான் உன்னைப் புகழ்ந்தேன்? கால் கோடி பெறுமானமுள்ள சிலை உனக்கு ராடிவலைன்னு..."

"அதனாலே?"

"நீயும் பதிலுக்கு, 'உங்களைப் போல பயில்வான் பலவான் உண்டா அத்தானே'ன்னு வழிய வேண்டாமா?"

"வழிய வேண்டாமன்னுதான்!"

சிரித்தாள்.

வில்லியின் அழைப்பில் மேலே விரைந்தவன் இரண்டாம் நிமிடம் தன் கைகளில் கமலத்தைக் குழந்தை போலத் தூக்கியிருந்தான்.

"என்னத்தான்... நிஜமாவே... நான் அம்மாவை ஒரு நாற்காலியில் உட்கார வைச்ச நாலு பேராய் இறக்கலாம்னு இருந்தேன்."

"நேரமாகும். தவிர அதையும் இன்னும் கொடியாய்தான் இருக்காங்க - தடியாகலை!"

கூச்சத்துடன் புன்னகைத்த தன் தாயை நெகிழ்வாய்ப் பார்த்தாள்.

"சின்ன அதை வர்றாங்கல்ல?"

தயக்கமாய்க் கேட்டாள்.

"நர்மதாம்மா கிளம்பி அரை மணி நேரமாச்சும்மா!" என்றாள் வில்லி.

சீறழ் தாமதமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தாலும் இவர்களுக்கு ராஜ உபசாரம் நடந்தது.

முன் இருக்கைகள் அத்தனையும் நிரம்பியிருக்க, இவர் களுக்காக முன் வரிசையில் மேலும் சில இருக்கைகள் சேர்க்கப் பட்டன.

மேடையில் தன் தலைமை உரையை முடித்த கலெக்டர் இறங்கியதும், நித்யனிடம் கைகுலுக்கிப் பேசியபடி, அவன் அருகிலேயே அமர்ந்தார்.

அவரது மனைவி, நீலாவைப் பார்த்ததும், "நீங்க... நீலநயனா இல்லை? உங்க 'காவியத் தலைவிகள்' நாடகம் பற்றி நேற்றுப் பத்திரிகையில் படித்தேன். அற்புதமான முயற்சி என்று அறிந்தேன். பாராட்டுக்கள்!" எனப் பேச்சு சரளமாய் உருண்டது.

சரியான நேரத்திற்கு வந்து முன்னிருக்கையில் இடம் பிடித்திருந்த நர்மதையின் முகம் கறுத்தது. பிறப்பின் பெருமை இல்லாத ஒரு கூத்தாடிக்கு இத்தனை மரியாதையா என்ற குமைச்சல்!

பரம்பரை நகைகளிலும், அழகிலும் நீலாவைக் கண்ட கண்கள் எரிந்தன. நிகழ்ச்சியின் பிரதான விருந்தாளிகள் அவளிடம் மதிப்பும் பிரியமும்மாய்ப் பேசியதில் இவள் வயிறு காந்தியது.

நீலநயனா "மூல்லைப் பந்தவி"ன் ராணியானால் தினம் இதே எரிச்சல், காந்தலை அனுபவிக்க நேரும். தனக்கு மிஞ்சியிருக்கும் மதிப்பு கூட இருக்காது.

எத்தனை சிறப்பான குடும்பம்... அதில் ஒரு சாதாரணப் பெண்... அதுவும் மகளோடு வந்த ஒரு அமங்கலி விதிவசத்தால் ராணியாக வந்தது கொடுமை. யாரோ ஒரு கூத்தாடிக்குப் பிறந்த அவளது மகளே அடுத்த ராணி என்பது மகா கொடுமை...

திரை மூடியதும் பின்னால் திரும்பிய நீலா, நர்மதையைக் கண்டதும், உடனே கை குவித்தாள். சின்னதாய்த் தலை தாழ்த்தினாள்.

'உம்... இங்கேயும் வந்து அபிநயம் பிடிக்கிறாளாக்கும்!'

நர்மதையின் கழுக்குக் கண்கள் விஷம் கொட்டின. அவளின் பக்கத்திலிருந்த மாமி பிரகாசமானாள்.

"உங்களை வணங்கியது நீலநயனா இல்லையோ?"

"ம்ம்..."

"அடே... உங்களுக்கு அவளைத் தெரியுமா? இப்ப வர்ற இவ ணோட டி.வி. தொடர் பார்க்கிறீங்களா? உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"..."

"ச்சே... நேரில் இன்னும் நல்லா இருக்கா. என்னா நிறம், உயரம், உடம்பு? மம்... பெரிய இடத்துப் பெண் போல போட்டிருக்கிற நகை மட்டுமே எட்டு, பத்து இலட்சமிருக்கும்."

"அதெல்லாம் ஜமீன் பரம்பரை நகைங்க... விலைமதிப்பே கிடையாது..."

"ஓகோ... அதான் இத்தனை முகக் களையா?"

"அவள் எங்க குடும்பத்துப் பெண் இல்லை. ஒரு நாடகக் காரனுக்குப் பிறந்தவள்."

"அடா! அதான் இத்தனை திறமை. கலையெல்லாம் இரத்தத்திலே இருக்கு. அப்பத்தான் இப்படி உச்சத்துக்கு ஏற முடியும். காசு இருக்குதேன்னு தண்டத்துக்குக் கத்துக்கறதுங்க கையைக் காலையான் ஆட்டுங்க... யாரு பார்க்கிறது? இவளைப் பார்த்தாலுமே போதுமே... அத்தனை அழகு... அம்சம்..."

எரியும் நெருப்பில் நெய்யாய் வார்த்தாள் மாமி.

அடுத்த முறை நீலா திரும்பிப் பார்க்க, நர்மதையின் இருக்கை காலியாயிருந்தது.

வெவ்வப் பாகின் வாசனை வீடு முழுக்கச் சூழ்ந்தது. "ஏய் புவனி... என்ன வாசனை?"

"வெவ்வக் கொழுக்கட்டைச் செய்யுறாங்கம்மா."

"ஓகோ... வேறென்ன பலகாரமெல்லாம் தண்டமாருது?"

"பனியாரம், பக்கோடம்மா."

"நம்ம வீட்டுக் காகல இத்தனையும் செய்து நமக்கே படைக்கறாள்? கெட்டிக்காரி. நாமளும் அழைக்கணும். வர்ற வாரம் நவராத்திரி படியெல்லாம் இறக்கி வையங்க. பொம்மைப் பெட்டிகளையும்தான். கொலு வைக்கணும்."

"ஆகட்டும்மா."

புவனி மேலே ஏதும் விசாரிக்கத் துணியாவிட்டாலும் நர்மதை விளக்கினாள். "கொலு வைச்சாதானே நாலு பேர் நம்ப மாளிகைக்கு வந்து போவாங்க?"

"ஆமாங்கம்மா. ஊருல பல பேருக்குச் சின்னம்மா வந்திருக்கிறது தெரிஞ்சு... வந்து பார்க்க ஆசையா இருக்காங்கம்மா."

'துரோகி... அடி செருப்பால்!' என்பது போல ஒரு பார்வை பார்த்தாள் நர்மதை.

"கொலுவுக்கு வர்றவங்க யாரைப் பார்க்கறாங்கன்னு பார்ப்போம்!" சவால் விட்டாள்.

பால்கனியைப் பெருக்கிக் குளிர் நீர் தெளித்துச் சின்ன மேசைகளோடு வேண்டிய நாற்காலிகளைப் போட்டிருந்தார்கள். வெப்பமரங்கள் இருமருங்கும் சாமரம் வீச, தேநீர் விருந்து ஆரம்பமானது.

நித்யன் முதற்கொண்டு அனைவரும் கூடிவிட, பரிமாறும் சாக்கிப் வேலையாட்களும் சேர, பால்கனி கலகலத்தது.

அஞ்சனா இசையைச் சூழ விட, ரஞ்சி ஆடியபடியே சிற்றுண்டியை ஒரு பிடி பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"வில்லியம்மா, சின்ன அத்தை வர்றாங்களா?" நீலா கேட்க,

வில்லியின் மனம் இளகியது.

"போய்க் கேட்டுட்டு வர்றேம்மா."

நர்மதை அறையின் கதவும், ஜன்னலும் சிக்கென மூடியிருந்தன. கதவைத் தட்டிய ஐந்தாம் நிமிடம் கோபமாய் எட்டிப் பார்த்தாள்.

"என்ன?"

"டியன் சாப்பிட வர்றீங்களான்னு...?"

"கூத்தடிக்கிற சத்தம் இங்கே வரை கேட்குது. தொல்லை தாங்காமத்தான் ஜன்னலையும் சாத்தினேன். இத்தனை இரைச்சலும், தினுசு தினுசான பலகாரமும் சேர்ந்தா எனக்கு ஆகாது. கமலத்தை நிம்மதியாய்ப் போக விடக்கூடாதுன்னு நீயும் முடிவு பண்ணிட்டியா?"

வில்லிக்கு அருவருப்போடு ஆத்திரமும் வந்தது.

"வந்து கமலம்மாவைப் பார்த்தால் இப்படிப் பேச மாட்டங்கம்மா. தெளிவும் சிரிப்புமா பத்து வயசு குறைஞ்சு தெரியறாங்க. பழையபடி வீட்டை அவங்களே நிர்வாகம் செய்யலாம். எனக்குத்தான் வேலை போய்டுமோன்னு கொஞ்சம் வருத்தமா இருக்குது."

நர்மதை குரோதத்துடன் விழித்தாள்.

"அப்ப நீங்க வரவீங்கதானே, சின்ன ராணி? சொல்லிடுறேன்... ஆனா நீங்க பேசுவதைப் பார்த்தால் உங்களுக்கு இரத்த அழுத்தம் இருக்கும்னு தோணுதும்மா."

"உன் பேச்சை நிறுத்திக்க!" கீறியவள் யோசனையுடன் தொடர்ந்தாள். "நில்லு... வந்தது வந்தே. இந்த விசயத்தையும் போய்ச்

சொல்லு. வற்ற வாரம் இங்கே கொழு. அண்ணன் இருந்தப்ப நடந்தது போலச் சிறப்பாய்ச் செய்யணும். கண்டல் மட்டுமில்லாம இப்படி விதவிதமான பலகாரம் போடணும். ரொம்ப முக்கியமான விருந்தாளி வர்றாங்க. அதாவது இந்த ஜமீன் மானிகையில் இது மாதிரி கூத்தடிப்பு இன்னையோட சரிங்கறதை முக்கியமாய்ச் சொல்லிடு."

நீலாவின் பட்டணத்துக் கதைகளைக் கேட்டு, தங்களுக்கு கல்லூரிக் கலாட்டாக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர் அஞ்சவும் ரஞ்சியும்.

"வற்ற வாரம் பரிட்சை, அண்ணி. ஆனா தினம் இந்த நேரம் இப்படிச் கொஞ்சம் அரட்டையடிப்போமே. பிறகு சமர்த்தாய்ப் படிக்க உக்காந்துடறோம்."

அந்நேரம் வில்லி மெதுவாக விசயத்தைச் சொன்னாள்.

"வற்ற வாரம் நவராத்திரி கொழு வைக்கணும்னு இப்பதான் சின்ன ராணி சொன்னாங்க."

"அட்டே... சித்தி முடிவா? அதென்ன திடீர் அறிவிப்பு?"

துள்ளினர் இளைய பெண்கள்.

"நாலு பேர் வந்து போய்க் கலகலப்பாய் இருக்கட்டுமேன்னு..."

"நாலு பேர் வந்தால் நர்மதை சித்தி தலையைத்தான் உருட்டுவாங்க."

"ஷ்ஷ்... ரஞ்சிம்மா!" கமலம் எச்சரித்தாள்.

வேலைக்காரர்கள் முன்னிலையில் தன் நாத்தி இழிவு படுத்தப்படுவது அவளுக்குச் சரியாய்ப்படவில்லை.

"தவிர முக்கியமான விருந்தாளி வற்றதையும் சொன்னாங்க."

அஞ்சவும் ரஞ்சியும் ஆவலாயினர்.

"யாரு... மந்திரியா? முதல்வரா?"

நித்யன் இவர்களது பரபரப்பை ரசித்தாலும் அவன் முகம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது.

"யாருப்பா வற்றா, நித்யன்?"

"தெரியலை. அத்தை. சித்தி திடீர்னு முடிவு செய்திருக்காங்க. வேறேதும் புரியலை."

"குட்டிக்களா... நீங்க படிக்கப் போங்க. பரிட்சை சமயம் பாசாகணும்வ?"

அலுத்தபடி இருவரும் கிளம்ப, நித்யன் கமலத்தையும் உள்ளே இட்டுச் சென்றான்.

"குளிர்காற்று அடிக்க ஆரம்பிச்சிடுச்சு, அத்தை!" என்றபடி ஐந்து நிமிடத்தில் அவன் திரும்பியபோது இடம் சுத்தப்படுத்தப் பட்டிருந்தது.

புவளி காட்டுவெஸ் தொலைபேசியுடன் வந்தாள்.

"அம்மாவுக்குப் போன்... சென்னையில் இருந்து கார்த்திக்குன்னு... ஒருத்தர் பேசறார்."

முகம் மலரத் தொலைபேசியை வாங்கினாள் நீலா.

"ஹலோ கார்த்தி..."

"சத்தமில்லாம வந்து உட்கார்ந்துட்டேனா...? ஏறக்குறைய ஒரு ஆண்டாய் நான் ஓய்வே எடுத்துக்கலையே கார்த்தி."

"ம்ம்... நிஜமாவே நீ இங்கே வாயேன். ரெண்டு நாள் இருந்துட்டு நாம் சேர்ந்தே சென்னை திரும்பிடலாம்."

"நோ. வாயேன், கார்த்தி."

"நீ இரு. நித்தியனை விட்டே உன்னை அழைக்கச் சொல்றேன்." தொலைபேசியை அவசரமாய் நித்யனின் கையில் திணித்தாள்.

"கார்த்திக்கு வர ஆசைதான், அத்தான். உங்க அழைப்பை எதிர்பார்க்கறான்."

புன்னகையுடன் அவன் சொன்னதைச் செய்து முடித்தவன் "உட்காரேன் நீலா, கொஞ்சம் பேசலாம்," என்றான்.

அவளும் அவன் கோரிக்கையைப் புன்னகையுடன் நிறைவேற்றினாள் என்றாலும் உள்ளே மனம் பாடபட்டது.

"சென்னை திரும்பணுமில்லையா, நீலா?"

வெள்ளி வெயில் பொன் நிறத்திற்கு மாறியிருந்தது. தங்க நிறத்தில் தனிந்து கொண்டிருந்த ஒளிப்பந்தைப் பார்த்தபடி தலையாட்டினாள்.

"ம்ம்... எனக்கிது நல்ல மாற்றமாய் இருந்தது. நித்யன். அம்மா உடம்பும் தேவலை. ஆனா ஏற்கெனவே நான் சம்மதம் சொல்லியிருந்த சில நிகழ்ச்சிகளை முடிச்சுத் தரணும்."

"உன்னால் கலைத் துறையில் சாதிக்க முடியுங்கறதை நீயும் அனுபவிச்சுட்டே. நாங்களும் பார்த்தாச்சு. ஆனா வாழ்க்கை இப்படியே ஓடிடக் கூடாது, நீலா."

"எனக்குத் திருப்தி தருகிற மாதிரி நான் வாழறது தப்பில்லையே!"

"அது சரியில்லை, நீலா."

அவன் இயல்பாய்ச் சொல்ல, அவள் ஆச்சரியத்துடன் நிரிர்ந்தாள். "வாழ்க்கையின் நோக்கம் நம் மகிழ்ச்சி மட்டுமில்லை. விதவிதமான அனுபவங்கள் - அதன் மூலம் நாம் படிக்கிற பாடம், பிறருக்குச் செய்யற உபகாரம் எல்லாந்தான். நாம் தங்கற உலகத்திற்கு வாடகையாய் ஏதேனும் தரணுமில்லையா?"

"அதை நான் ஏற்றுக்கிறேன். அத்தான். அம்மாவுக்காக நான் இங்கே இருக்கணும்ங்கறீங்க..."

அவன் முகத்தைப் பார்த்தவள் தடுமாறினாள். அவன் விழிகளில் தெரிந்தது என்ன... ஏக்கமா, ஏமாற்றமா அல்லது ஏளனமா?

"இங்கே... மூல்லைப் பந்தல்ல என்னால் நிம்மதியாய் இருக்க முடியாது, நித்யன்."

"நமக்கு நியமிக்கப்பட்ட இடத்தில் நிறைவேட வாழறதுதான் கேட்டிக்காரத்தனம். எதிர்த்து முரண்டினா, நமக்கில்லாத பொருள்மேல் ஆசைப்பட்டா நிம்மதியிருக்காது. சந்தோஷத்தை விட நிம்மதி முக்கியம்."

உண்மைதான். இன்னும் தாக்கத்தினின்று விழித்தால் அப்பாவின் நினைப்பு வருகிறது. அவர் இல்லையே என்ற ஏக்கத்துடனும், அவர் இருந்தால் எப்படி இருக்கும் என்ற கற்பனையுமாய்ப் புரண்டிருக்கிறான். தன்மேல் பொழியப்படும் இத்தனை அன்பை அலட்சியப் படுத்திவிட்டு இறந்த ஒரு உறவுக்காய் ஏங்குவது சரியில்லை - ஆனந்தத்திற்கான வழியுமில்லை.

"எல்லாத்தையும் முடிச்சுட்டு நீ சீக்கிரமே இங்கே வந்திடணும், நீலா... இது உன் வீடு."

இவன் என்ன சொல்கிறான்? மறைமுகமாய் என்னைக் கல்யாணம் கட்டிக் கொள்ளு, என்றா? அல்லாமல் எப்படி இங்கேயே தங்க முடியும்? யோசிக்கையிலே அவன் மூகம் ஜிவ்விவத்தது.

அந்தேரம் ஓடிவந்த ரஞ்சி இவளைப் பார்த்து ஒரு கணம் அசத்து போனான்.

"என்ன அண்ணி மூகம் தக்காளியாட்டம்?"

"அது அந்தச் சூரியன் படுத்துல்ல அதான்... என்ன விசயம் இப்படி ஓடிவந்தே?"

"சந்திரலேகா... ஆஆ..." சினிமாப் பாடலை இழுத்துப் பாடி அபிநயம் பிடித்தாள் ரஞ்சி.

"விசயத்தை நேராய்ச் சொன்னால்தான் எங்க மரமண்டைக்குப் புரியும், ரஞ்சி!" சிரித்தான் நித்யன்.

"கொலு வைக்கப் போறது எதுக்கு? முக்கிய விருந்தினர் வரணுமேன்னு. அதுதான் சந்திரலேகா... ஆஆ!" ராகம் இழுத்தாள்.

"அரசியல்வாதியா?"

"இல்லை. பயங்கரவாதி! அதாவது உங்களுக்காகச் சித்தி பார்த்திருக்கிற பொண்ணு, அண்ணா!"

"அட்டே... இந்தப் புதுக் கதை சுவாரஸ்யமா இருக்கே. சொல்லு கேட்போம். ஆளு எப்படி?"

நித்யன் ஆவலாகக் கேட்க, நீலாவின் மூகம் வெளிறியது.

கேழ்வரகை மண் மேடுகளில் தூவித் தண்ணீர் தெளிக்க, மூன்றாம் நாள் அவை பச்சைக் குன்றுகளாய் மாறின, படிசளில் பொம்மைகள் அடுக்கப்பட்டன.

சாயம் மங்கின சிலவற்றிற்கு நீலா வர்ணம் பூசினாள்.

"சித்தி, என் தோழி வீடல் பொம்மை விக்கறாங்களாம்... நாமும் அதெல்லாம் வாங்கி நீலா அண்ணி செய்திருக்கிற மாதிரி வைச்சு ஜோராயிருக்கும்."

"செய்யுங்க, வரும் வேகா பொண்ணு அசரணும், பெரிய பொம்மை இருக்குமா?"

தங்கை அக்காவின் காதைக் கடித்தாள்.

"பெரிசா டைனோஸர் ஒன்று செய்ய ஆர்டர் கொடுப்போமா? நம்மதா சித்தி வீடு கொலுன்னா அது இல்லாமலா?"

இருவரும் கிளிகிளுவெனச் சிரித்தனர்.

"சித்தியே போதுமே... அவங்களே ஒரு டைனோஸர் போல கத்தி கத்தி வரட்டும்!" மீண்டும் கிளிகிளுத்தனர்.

"வீட்டிற்குக் குழந்தைங்க வந்தா, பாவம்! பயந்துடுவாங்க..."

"முதல்வ சந்திரலேகா ஓடணும்ப்பா."

கடந்த இரு ஆண்டாய் சாஸ்திரத்திற்குச் சில பொம்மைகளை வெளியே எடுத்து வழிவழியாய் வந்த விளக்குகளைத் துலக்கி ஏற்றி வைப்பதோடு சரி, இந்த முறை வீடு முழுக்க மாக்கோலம், மரங்களில் வண்ண பல்புகள் எனத் தட்புடல் பட்டது.

கார்த்திக்கை இடையே தொலைபேசியில் அழைத்த நீலா, அவள் வாங்கிவர வேண்டிய பட்டியலையும் சொன்னாள்.

"சின்ன விக்ரிகங்கள் வாங்கிட்டு வா, கார்த்தி. வர்றவங்களுக்கு, கொடுக்கணும், தொன்னை இலைத்தட்டு, பெரிய கட்டாய் வேணும்."

மாடித் தாழ்வார போனில் இரவில் பேசினால் நர்மதை சத்தமாய் முணுமுணுப்பாள்.

"இந்த நேரத்துல அந்நிய ஆம்பளையோட என்ன இத்தனை பேச்சும் சிரிப்பும்?" என்று.

"நானைக்குத்தான் வந்திடுவியே... வைச்சிட்ட்டுமா, கார்த்தி?" நீலா அவசரமாய்ப் பேச்சை முடித்தாள்.

மறுநாள் காலை உணவு மேசையில் நர்மதையைக் கண்ட அனைவருக்கும் வியப்புதான். அதிலும் அவள் நீலாவேடம் சுமுகமாய் இரண்டு வார்த்தை பேசியதில் வெகு ஆச்சரியம்.

"இன்னைக்கு உன்னவர் வர்றார் போல!"

"யாரு, சின்னத்தை?" குழம்பினாள் நீலா.

"நீ தினம் போனிலே பேசறியே... உன்... அந்தப் பையன்... கார்த்தி?"

இரண்டு முறை பேசக் கேட்டதைத் 'தினம்' என்றாக்கிய நர்மதையின் எண்ணம் இவளுக்குப் புரிந்தது. தன்னைக் கார்த்திக்கோடு ஜோடி சேர்த்து விட்டால், நித்யனைத் தடையின்றிச் சந்திரலேகாவிற்கு முடித்து விடலாமென்ற திட்டம்!

சிறு செயற்கைக் குளம் வெட்டி அதில் நீலநிற நீரை நிரப்பி யிருந்தாள் நீலா. அதில் நிரப்பி இருந்த மலர்ந்த மூல்லை மலர்கள் நீர் அல்கிகள் போலவே மிதந்தன.

கொலுக் காட்சி மிகவும் அம்சமாயிருந்தது. சந்தனம் சாம்பிராணி வாசனையோடு பதார்த்தங்களும் கமகமத்தன.

பட்டு சகிதமாய் வளைய வந்தாள் நர்மதை. அவளது வர்ணச் சேலை அழகாய் இருக்க, அதைக் குறிப்பிட்டாள், நீலா.

"இந்தக் கொடி பார்டரும், நிறமும் இப்பகூட யாரும் கட்டிப் பார்த்ததில்லை, சின்னத்தை."

"இது சொந்தத் ததியிலே நெய்தது. நீ கட்டி இருக்கிறது என்ன துணி?"

கழுதக் கண்களை இடுக்கி ஆராய்ந்தாள்.

"இது... அஞ்சனாவோட ஜார்ஜ்... நான் வற்ற அவசரத்துவ அதிக் துணி எடுத்துட்டு வரலை. அதான்..."

"அன்னிக்கு அழகாய் இருக்கில்லையா, சித்தி? அதிலும் இந்தப் பூ அருமை."

"பளபளன்ன நாடகக்காரி மாதிரி இருக்குது... ஆனா அதுதான் அவள் தொழில்! அதுக்குத் தக்கன உடுத்திக்கறா."

நீலாவுக்கு உள்ளே கோபம் கொதித்தது.

உதட்டைக் கடித்து அடக்கினாள்.

இது அவளுக்குப் புதிதல்ல... இதிலிருந்து... இந்தக் குத்தலிலிருந்து தப்பத்தானே அவள் விலகிப் போனது...?

முன்புளப்பிடற நேரங்களில் சதா அஞ்சு, ரஞ்சிக்கும் கட்டளைகள் வந்து கொண்டே இருக்கும்.

தண்ணீர் குடித்துவிட்டுத் தம்ளரை வைக்கும்போது துளிச் சத்தம் கேட்கக் கூடாது.

'கூன் போடாம நேரே நிமிர்ந்து உட்காருங்க. கம்பீரத் தோரணையாய்த் தெரிய வேணாம்?'

'சதா கைக்குட்டையை இடது கைப்புறம் வைச்சிருக்கணும். மறந்துட்டு தேடக்கூடாது.'

'ஏன் குட்டிகளா... கழுத்தில் நகையே காணும்? வைரக் கம்மலையாவது போட்டுக்குங்க... நம்ம குடும்பத்துப் பொண்ணுங்க இருக்க வேண்டிய முறையே தனி. இப்படி ஏனோ தானோன்னு இருக்கக் கூடாது. ஏன் நிற்கக்கூட முடியாது!'

ரஞ்சியும் அஞ்சுவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நழுட்டாய்ச் சிரிப்பது தெரியாமல், ஓரக்கண்ணால் நீலாவைக் கவனித்தபடியே பேசுவாள் நம்மதை.

அவளைக் குத்துவதற்காகத்தானே அத்தனை பேர்கம்!

'இதெல்லாம் கேட்டு வரக்கூடிய வித்தையில்லை - இரத்தத்திலே ஊறி விளையறது. பெரிய குடும்பத்துப் பொண்ணுங்களா? அந்த வம்சக் களை தெரியுதேன்னு ஊர் மெச்சணும்.'

'மாப்பிள்ளைப் பசங்க நம்மைக் கண்டு - இதுங்க நம்மதையோட அக்கா பொண்ணுகளானு அவறி ஓடணும்!' தங்களுக்குள்ளே பேசிச் சிரிப்பார்கள் இளைய பெண்கள்.

தன் பிறப்பும் கலையும் இழிந்தவை என்று அத்தை சுற்றி வளைத்துச் சொல்வதை உணராதவள் போலச் சாப்பிடுவாள் நீலா. ஆனாலும் தொண்டை அடைக்கும்.

மாமலை ஆறரைக்கு உறவுகள் சூழ முயல்லைப் பந்தல் வந்த சந்திரலேகா வெகு அழகாகவே இருந்தாள் - நீலநயனாவின் அருகே நின்றபோதும் கூட மங்காத அழகு!

அவள் கட்டியிருந்த தங்கப் பட்டு, அணிந்திருந்த வைர மாலையையும்விட, அவளது புன்னகை ஜொலித்தது. குங்குமமும், வைர முக்குத்தியும் அவள் முகத்தைத் தெய்வம் போலக் காட்டின.

லேகாவை வெறுக்கத் தயாராயிருந்த அஞ்சுவும், ரஞ்சியும் கூட அவளை அலட்சியப்படுத்த முடியாமல் வாய் திறந்து பார்த்தனர்.

அரை மணி நேரத்தில் ஆர்ப்பாட்டமாய் நுழைந்த கார்த்திக்கும் கூட அசந்து போனான்.

அதிலும் லேகா பாடிய மோகனத்தில் கிறங்கிவிட்டான். "என்ன நீலா... உங்க ஊர்லே உன்னைத் தவிர அழகி கிடையாதுன்னு நினைச்சா..."

"வந்ததும் வராததுமா வழியாதே, கார்த்தி..."

"டி.வி. தொடரில் நடிப்பாங்களா... கேட்டுரட்டுமா?"

"ச்சி... இதெல்லாம் ஜமீன், மிராக் குடும்பங்க!"

"ஆனாவ்... என்ன?"

"இந்த மாளிகைக்கு எஜமானியாய் வரணும்கிற நோக்கத்துவ வரவழைக்கப்பட்ட பொண்ணு வேகா நீ போய்க் குழப்பாதே..."

கார்த்திக் முகத்தில் அப்பட்டமான ஏமாற்றம்.

"ஏன் நீலா... நீதானே நித்யன் சாருக்கு முறைப்பெண். பிறகு ஏன்?"

"எங்களுக்குடையே அது மாதிரியான நோக்கம், நினைப்பில்லை, கார்த்தி. அதை விட வீட்டுப் பெரியவங்களுக்கு அதிலே இஷ்டமில்லை."

"ஓ... அதுதான் வேகா விஜயமா? என்னை அறிமுகப்படுத்தி வையேன்."

"சீரியல், பாட்டுன்னு ஏதும் கேட்டுடாதே."

"வேற விஷயமும் நிறையக் கைவசம் இருக்குதும்மா!"

கண்களை உருட்டினாள் விஷமமாய்!

அவளது கலகலப்பு நர்மதையைத் தவிர அத்தனை பேரையும் கருட்டிக் கவர்ந்திழுத்தது.

கார்த்திக்கின் சினிமா, சீரியல் பற்றிய கதைகளில் இளையவர்கள் கட்டுண்டு கிடக்க, நர்மதையோ வேகா வழி உறவினரிடம் ஆர்ப்பாட்டமாய்ப் பேசினாள்.

"ஆலை இவ்வாத ஊருலதான் இலுப்பைப் பூ செல்லுபடியாகும்! வைரக் கல்கண்டாய் வேகா வந்தாச்சு... இனி அவள் கொட்டம் தானாய் அடங்கிடும்."

குறிப்பிடப்படுவது தானே என்பது தெரிந்தது நீலாவிற்கு. ஆனாவ், ஏனோ கோபம் கொப்பளிக்கவில்லை... உணர்வுகள் மரத்த நிலை.

"அவ அழைக்க வந்த நாடகக்காரப் பயலுங்கூட வேகாவைக் கண்டதும் கவந்துட்டான்! அவள் மினுக்கிட்டு ஆடுவா. நம்ப வேகா குத்துவிளக்காட்டம் உட்கார்ந்து பாடுவா..."

இந்தக் கொக்கரிப்பும் நீலாவைக் குத்தவில்லை.

வேகாவின் குடும்பத்தினரையும் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைகளுக்குக் கூட்டிச் சென்று நீலாவே உபசரித்தாள்.

வேகாவின் அழகைவிட, அவளது எளிய பேச்சு, இனிய புன்னகை அனைவரையும் கவர்ந்துவிட, ஒரு நல்ல பெண் நித்யனின் மனைவியாய், மூல்லைப் பந்தலின் மருமகளாய் வரும் நிம்மதி நீலாவிற்குள்.

மறுநாள் அம்மாவின் எளிய வெண்பட்டு ஒன்றைக்கட்டி, தலையில் மணக்கும் மூல்லைச் சரமும் குங்குமமாய் அற்புதமாய் இருந்தாள் நீலா.

அப்போதும் நர்மதைக்குத் திருப்தியில்லை.

"குடும்பத்துக்குப் பொருத்தமாய் உடுத்திக்க வேணாம்? கழுத்தில் பெரிய நகையையாவது போடு... இல்லைன்னா வேகா நம்ப அந்தஸ்தைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்? நித்யன் போன தீபாவளிக்கு வாங்கிய நகைகளைப் பார்த்தியா? அவனுக்கு இளகின மனசு... வீட்டுப் பொண்ணுகளோடு உனக்குமாய்ச் சேர்த்துக் காசை இறைக்கிறான்..."

"அப்ப உங்களுக்கு இளகிய மனசில்லையா, அத்தை?" வறண்ட குரலில் நீலா கேட்க, நர்மதை திடுக்கிட்டாள். அவளது விழிகள் கழுமுத்தளமாய் மின்னின.

"இந்தக் கார்த்திக் பையனோட நீ நிம்மதியா வாழ்ந்தா சரின்னுதான் நினைக்கிறேன்... உனக்கேத்தவனாய் தோணுறான்..."

எங்களை ஜோடி சேர்க்க அத்தை யார்? மனசு குமுற, அவளது நாக்கு துணிந்து விட்டது.

"உங்களுக்கேற்றவராய் தீங்க ஏன் ஒருத்தரைத் தேடிக்கலை, சின்னத்தை?"

மேலும் இறுகியது மூத்தவளின் முகம்.

"இந்த ஜமீன் கவுரவத்துக்கு ஏற்றவனாய்க் கிடைக்கவை. இங்கே பிறந்துட்டா கண்ட கழிசையைக் கட்டிக்க முடியாதுடி..."

ஆழ மூச்செடுத்து நியிர்ந்து. அந்தக் காலக் கண்ணாம்பா போல வசனம் பேசினாள் நர்மதை!

"மனைக்கு ஏற்றவராய் இருந்தால் போதாதா?"

"உனக்குப் போதும். அந்த வாயாடி கார்த்திகேயனைக் கட்டிட்டு ஆடப் பாடன்னு எங்கேயோ இரு. இங்கே நித்யனுக்கு நான் குலமும் பெருமையுமாய் லேகாவை அளவுச்சிட்டு வந்திருக்கேன் - இனி கடவுள் விட்ட வழி."

ஆண்டவனைப் பற்றிய எண்ணம்கூட உண்டா அதைக்கு? அப்படி இருந்தால் அண்டி வந்த தன்னை, அன்பு தவிர வேறே எதையும் எதிர்பார்க்காத தன்னை, ஏன் இவ்வளவு வெறுக்கணும்?

தனிமையை நாடியது நெஞ்சம்.

மாடிக்கு ஏறியவளை வில்லி அழைத்தாள்.

"நீலாம்மா... அதை அறைச் சாவி இதுவே எதுன்னு தெரியலியே! சந்தனப் பேலாவை எடுத்து வரச் சொன்னாங்க..."

அவள் முன்னே கொத்துச் சாவி நீட்டப்பட்டது.

"எனக்கும் தெரியாதே... பார்க்கலாம் எதுக்கும்..."

பூட்டுக்குப் பொருந்தக்கூடியதாய் உத்தேசித்த இரண்டாம் லையே அறையின் நெடிய மரக் கதவைத் திறந்தது.

"கொஞ்சம் இருங்கம்மா... சாமானை எடுத்ததும் நீங்களே டிடுங்க..."

மேசை மீது அலங்காரமாய் இருந்த சந்தனப் பேலாவை வில்லி கை, தன்னிச்சையாய் அறையைச் சுற்றிய நீலாவின் கண்கள் அந்தப் பரளில் பட்டு நிலை குத்தின!

அது ஒரு வெண்ணிற முகமூடி!

முழு வெண் வழுவுழுப்பில் சிங்காரமாய்க் கண், மூக்கு, உதடுகள் என்று வரையப்பட்டது. வெனிலில் இதுபோன்ற முகமூடிகள் விதவிதமாய்க் கிடைத்ததாய் பூபதியப்பா சொன்ன நினைப்பு - அந்தக் கால ரோம நாடகங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டவையாம். இப்போது கற்றுலாப் பயணிகள் நினைவுப் பொருளாய் வாங்கிப் போகின்றனர் என்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. நாடக நாயகிக்குரிய அழகி முகமூடி போலும் இது. அது ஏன் இங்கே?

இதுதானே அன்று ஜன்னலில் பார்த்த முகம் இதைப் போட்டபடி தன்னைப் பார்க்க முனைந்தது சின்னத்தையா.. ஏன்?!

சீக்கிரமே மூல்லைப் பந்தலை விட்டுப் போகப் போவதில் அவளுக்குப் பெரும் நிம்மதி உண்டாயிற்று.

நீலாவுக்கு இரவு நிம்மதியான உறக்கமில்லை. புரண்டு தனித்தாள்.

அரைகுறைக் கணவுகள்...

அதில்தான் நித்யனை முதன் முதலாய் பார்த்த காட்சி வந்தது.

கம்பீரமான நித்யன், மூல்லைப் பந்தலின் கீழே மண்டியிட்டுத் தன்னிடம் காதலை யாசிக்கிறான்!

இவர்களை அந்த முகமூடி கண்காணிக்கிறது.

'நித்யனின் வாழ்வு சிறக்கணும்... அதுக்கு நீ உதவமாட்டே... போ!' எனக் கூச்சலிடுகிறது.

திடுக்கிட்டு எழுந்தவள். தன் தலையணை நனைந்திருப்பதை உணர்ந்தாள். ஒரு நாள் முழுக்க மனம் மரத்தாற் போலிருந்ததன் காரணம் இப்போது புரிந்தது. சிறு வயதிலிருந்தே தான் ரசித்த,

தன்னைப் போற்றிப் பாதுகாத்த நித்யனை முழுக்க இழக்கப் போகும் அதிர்ச்சி அது. ஆனால் இங்கு நித்யனின் மனைவியாய் வாழ்வதென்பது எட்டாத கனவு.

இறந்த ஜமீன்தாரின் ஆசை அது. சரி -

தன் மனதுக்குள் தன்னை அறியாமல் கிடக்கும் ஏக்கமும் கூட...

ஆனால் நர்மதை அத்தை இத்தனை கடுமையாய்த் தன்னிடம் நடந்து கொள்வதன் காரணமும் அதுதான்.

எங்கே இந்தக் கருநீல விழிகளும், கூத்தாடி இரத்தமும் கொண்ட பெண் ராணியாய் வந்து விடுவாளோ என்ற கலக்கம்! வர விட்டுவிடக் கூடாது என்ற காட்டம்!

முக்கியமாய் நித்யனுக்கு இந்த... காதல் நினைப்பு உண்டா? சீண்டி ருக்கிறான்... நேசமாய்ப் பழகி இருக்கிறான்... ஆனால் கல்யாணப் பேச்சு...?

அன்று பால்கனியில் நேர்ந்த பேச்சும்கூடக் கார்த்தியின் தொலைபேசி வந்ததால்தானே? அதாவது கார்த்தியைத்தான் காலாகாலத்தில் திருமணம் செய்து நல்லபடி வாழணும் என்ற நோக்கத்தில்...?

மேலும் கண்ணீர் பெருகியது.

வேகாவை நித்யன் ஓடி ஓடித்தான் கவனித்தான்.

அவள் அவனுக்கு ஏற்றவள்தான். அழகில், அந்தஸ்தில் சளைக்காத இளைதான். நினைப்பில் இதயத்தின் நரம்புகள் அறுந்ததுபோல உள்ளே வலித்தது.

இப்போது மேலும் சில விசயங்கள் தெளிவாயின, முல்லைப் பந்தலை விட்டு விலகியதற்குச் சின்னத்தையின் கடுமையும், காபமும் மட்டும் காரணமல்ல...

'ச்சீ... ச்சீ... இந்தப் பழம் புளிக்கும்!' என்ற ரீதியில் தனக்கு எட்டாத ரியைவிட்டு விலகும் தந்திரம் அது.

இப்படி யோசித்து யோசித்து எப்போது துங்கினோம் என்பதே அறியாமல் தாங்கிப் போனான்.

நேரம் கழித்தே கண் விழித்தவள், அம்மாவின் அறைக்குள் போனாள்.

அங்கே அஞ்சுவும், ரஞ்சியும் அம்மாவுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

"என்ன பரிட்சை - படிப்பெல்லாம் அவ்வளவுதானா?"

"உங்க ஜாகிங் என்னாச்சு அண்ணி?"

"வீட்டுவ விருந்தினர் இருக்கப்போ வேணாமனு நினைச்சேன். போக்கிரி!"

"இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை இல்லியா... நாங்களும் கொஞ்சம் ஜாவியாய் இருக்கோமே."

"நீங்க இல்லைன்னா அம்மா ரொம்ப ஏங்கிப் போய் இருப்பாங்க..."

"ஷலிட்டிங் முடிஞ்சதும் உடனே திரும்பிடுங்க அண்ணி..."

"ம்ம்..."

நித்யனும் வேகாவும் அறைக்குள் நுழைய, இவளுக்குள் ஒரு படபடப்பு.

வேகாவின் முகப்பூரிப்பைக் குழப்பமாய்ப் பார்த்தாள்.

"நாங்களும் வர்றோமே, ஆட்டத்துக்கு?"

நித்யன் விளையாட உட்கார்ந்து யாரும் பார்த்ததில்லை. அவளது தங்கைகள் ஒருவரை ஒருவர் நழுட்டாய்ப் பார்த்துச் சிரித்தனர்.

"நீயும் வா, நீலா... சைனீஸ் செக்கர்ஸை ஆறு பேராவ விளையாடினா அது தனி ருஷி..."

மரத்திருந்த புத்தியுடன் ஒரு வழியாய் விளையாடினாள்.

"நான் குளிக்கணும்... பெட்டி அடுக்கணும்..." என்றபடி எழுந்தவனைக் கார்த்திக்கின் வருகை நிறுத்தியது.

"நீ விளையாடேன், கார்த்தி... நான் தயாராகிட்டு... வரேன்."

"நாம இன்னைக்கு சாயங்காலம் கிளம்பலை... நாளைக்குத் தான்..."

"என்ன திடீர்னு திட்டம் மாறுது?"

"இது உங்க அம்மாவுக்காக..." அசட்டுத்தனமாய்ச் சிரித்தான்.

"போன கையோட காமிரா முன்னே நின்னால் களைப்பாய்த் தெரிவேன், கார்த்தி..."

"காட்சிக்குப் பொருத்தமாய் இருக்கும். போனதும் எடுத்துக்கப் போறது சோக சீன்தானே. நீங்க எல்லாரும் இந்த விளையாட்டிலே பாயும் புலிங்களா?"

உற்சாகமாய் ஆட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டவனை எரிச்சலாய்ப் பார்த்தாள் அவள். தன்னைக் கவந்து ஆலோசிக்காமல், தான் தோன்றித்தனமாய் முடிவெடுத்தது மட்டுமல்லாமல் இப்படி அவட்சியமாய்ச் சொல்வது வேறு!

தான் தனியே எங்காவது போனால் தேவலாம் போலிருந்தது.

இங்குள்ள பிரசித்தி பெற்ற சேலைக் கடைகளில் சில ஆயிரங்களைச் செலவழித்தால் ஆயிற்று. மேடைக்கு ஏற்ற புதுச் சேலைகள் தேவையும்கூட.

அப்புறம்தான் அன்று விடுமுறை என்பது நினைப்பு வந்தது. எரித்துத் தயாரானவள் காரை எடுத்து வெறுமனே சுற்றிவிட்டு நடைதான் வீடு திரும்பினாள்.

வீடு இப்போதே கல்யாணக் களை பூண்டிருந்தது.

விளக்குகள், சந்தன வாசம், பட்டுச்சேலை சரசரப்பு, சிரிப்பு என்று... இவளை மொய்த்த அஞ்சு, ரஞ்சிகூட இப்போது வேகா, த்திகை ஒட்டிக் கொண்டனர். எல்லோருக்கும் தன் சகவாசம் துதிவிட்டது போலும்.

அம்மாவின் அறையில் போய், தான் வாங்கிவந்திருந்த சில பொருட்களைத் தந்துவிட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

"கொலு பார்க்க புது விருந்தாளிங்க வந்திருக்கலாம். போய்ப் பாரேன் செல்லம்!"

"இல்லம்மா... உங்களோடயே இருக்கேன்."

இரவு ஒன்பது போல வேகா இவர்களைத் தேடி வந்தாள்.

"ஊருக்குக் கிளம்பிட்டோம். சொல்லிக்க வந்தேன்."

புன்னகைத்தாலும் வேகாவின் கண்கள் சிலந்திருந்தன. "இராத்திரி நேரம் ஏம்மா கிளம்பணும்?"

"மூக்கால் மணி நேரத்துல தூத்துக்குடி போய்ச் சேர்ந்திடுவோம்மா..."

வணங்கினாள்.

அறை வாசலில் நீலாவைக் கட்டிக்கொண்டு, "உங்களைச் சந்திச்சதுல ரொம்ப மகிழ்ச்சி... நம்ப நட்பு தொடரணும்!" என்று வாயாரச் சொன்னபோது, கண்கள் கலங்கினால் போலிருக்க, நீலாவிற்குத் திகைப்புதான்.

இத்தனை பாசமாய் விடைபெறுமளவு பழகவில்லையே!

நித்யனின் உறவினர் என்ற முறையிலான நெருக்கமோ?

வாசல்வரை வழியனுப்பப் போனவள் அங்கு நின்றுருந்த கார்த்திக்கைச் சற்று முறைப்பாகவே பார்த்தாள்.

அவன் இவளைக் கண்டுகொள்ளாமல் வேகாவின் காரில் சாமான்களை ஏற்றுவதும், பின் கை வீசி 'டாட்டா' காட்டுவதிலும் மும்முரமாய் இருந்தான்.

"நாளைக்கு எப்ப புறப்படறோம் என்பதையாவது சொல்லலாம் இல்லையா?"

"வெயில் வரறதுக்குள்ளே கிளம்பிடுவோம். அதுக்கு முன்னே உங்கூடப் பேசணுமே..."

"சொல்லு..."

"இங்கேயில்லே... அறையில... இல்லை... தோட்டத்திலே..."

பன்னீர் மரத்தின் கீழே நின்று கார்த்திக் சொன்னதைக் கேட்டவளுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்பது புரியாத குழப்பம்.

"நிலுவா, கார்த்தி... அவளுமா...?"

"பின்னே? இது மாதிரி இன்னொரு சந்தர்ப்பம் அமையாதுன்னு தான் நம்ம பயணத்தை ஒத்திப் போட்டேன்... நேரே அவள் முகம் பார்த்துக் கேட்டுட்டேன்..."

"சம்மதம்னு சொன்னாளா?"

"மகிழ்ச்சியில் அழுதுட்டா...! என் சம்மதத்தை எப்படிச் கேட்கறதுன்னு துடிச்சிட்டிருந்தாளாம்!"

"ஈகோ ஜாஸ்தி உனக்கு!"

"அத்தனை அழகுப் பெண் என்னைப் பார்த்ததுமே கவுந்துட்டா... பிறகு ஈகோ வரக்கூடாதா என்ன?"

ஒற்றைப் புருவம் துக்கினான் கார்த்திக்.

"இது முதல்வ காதலா கிண்டலான்னு தெரியணுமே?"

"தூய காதல்... அடுத்த மாசமே கல்யாணம்னு கூட முடிவு பண்ணிட்டோம்!"

நீலா சூழப்பமாய்ச் சிரித்தாள்.

"நீ விளையாடறே, கார்த்தி..."

"நீ கிண்டல் பண்ணே, நீலா! விசயம் நித்யன் சாருக்குக் கூடத் தெரியும். நேற்றே அவர் விசயத்தை 'ஸ்மெல்' பண்ணிட்டார். வேகா அவர்கிட்டப் போய் நீயும், நானும் காதலர்களாங்கறது மாதிரி ஷேசாய் விசாரிச்சிருக்கா? இது மாதிரியான விசாரணை எல்லாம் ஏன் வருதுன்னு தெரியாதா ஆம்பிளைச் சிங்கங்களுக்கு? அவருக்கும் குஷிதான்!"

"கார்த்தி... வேகா அவருக்காக இங்க வரவழைக்கப்பட்ட பொண்ணு..."

"ஆனா காதலை யாரும் வரவழைக்க முடியாது! அது தானாய்ப் பொங்கலும்... பிரவசிக்கலும்!"

அவனது அபிநயத்தில் அடக்கமாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது.

"அதான் அத்தனை பிரியமாய் எங்கிட்ட வந்து சொல்லிக் கிட்டாளா?" என்றாள் தனக்குள்ளாக.

"இப்ப விசயத்தை உங்க அம்மாகிட்ட சொல்லப்போறேன்... அவங்கதான் உங்க குடும்பத்துக்குப் பெரியவங்க..."

சிறு பையன் போலத் துள்ளலுடன் கார்த்திக் போனதும் தான் நீலாவிற்கு உறைத்தது. நர்மதா அத்தை இதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்களா?

விசயத்தை அவர்களிடம் சொல்லுவது யார்?

கனலில் நடப்பவளாய் மாடிக்குப் போக, அம்மாவின் அறையிலிருந்து பேச்சும் சிரிப்பும் கேட்டது.

இப்படித் திடுக்கென்று காதல் அரும்புமா?

இத்தனை ஆண்டாய்த் தான் நித்யனிடம் கொண்டது காதலா அல்லது வெறும் மதிப்பும் பிரியமும் தானா என்று தான் தலிக்கையில் இன்னொரு ஜோடியின் தடாலடித் காதல் அவளை மலைக்க வைத்தது.

அதை மற்றவர்களும் ஆனந்தமாய் ஏற்றுக் கொள்வது அடுத்த ஆச்சரியம்!

பதற்றம் குறைந்து அவளுக்குள்ளும் சிரிப்பு ஊற்றுப் போலக் குமிழ் சூழியாய் வெடித்துப் பரவியது.

பால்கனிக்குப் போனாள். தெளிவாய் ஓடிய தாயிரபரணி ஆறு வட்ட நிலாவை இரட்டிப்பாய்க் காட்டிய அழகு அசத்தியது.

வானிலும் நீரிலுமாய்ப் பளபளத்தது நிலவு.

குவிச் சுற்றும், முயலை மணமும் மயக்கின.
தேக்குமர நாற்காலியிலிருந்த குஷனை பால்கனியில் போட்டு
அமர்ந்தாள்.

என்னவொரு விசித்திரம் இது!

தனக்கான ஜோடியாய்க் கருதப்பட்ட கார்த்தியும், நித்யனுக்காய்
அழைக்கப்பட்ட வேகாவும் ஒரே நாளில் எப்படி இத்தனை
நெருங்கினார்கள்?

அதுவும் சென்னையில் கார்த்தி பார்க்காத பெண்களா? அவனது
கணினி மையத்திலும், அவன் புகுந்து விளையாடும் டி.வி.
கேபல்களிலும் அறிவும் அழகுமான பெண்கள் பலர் உண்டு. இந்தத்
தூத்துக்குடி முத்துதான் அவனை ஒரே நாளில் கவர்ந்து விழுங்கி
விட்டது! அது எப்படி?

திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் தான் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன...

ஆனந்த நினைப்பில் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

"ஏம்... எழுந்திரு..." வெகு முரடாய் வந்த அதட்டலில் பதறி
எழுந்தாள் நீலா.

61 முந்த பிறகுதான் ஒரு பிச்சைக்காரியைப் போலத் தன்னை
அதட்ட அத்தைக்கு உரிமையில்லை என்பதும், தானும் இப்படி
அரண்டு பணிய வேண்டியதில்லை என்பதும் உறைத்தது.

"அது தைவானில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட சாடின... தரம்
தெரியாம தளரவிலே போட்டு... ச்சை... நாசம் பண்ணே."

"சாவி... சின்னத்தை! மகிழ்ச்சியில் தவறிப் போட்டுட்டேன்..."

"அப்படி என்ன மகிழ்ச்சி?"

முத்தவளின் ஆங்காரக் கேள்வி இளையவளின் மனதைப்
பிடித்திழுத்தது. முத்துச் சரம் அறுந்தாற் போலக் கட்டறுந்தது
நீலாவிற்குள்.

அத்தையின் விழிகளில் கசிந்த கசப்பு இவளுக்குள்ளும் ஏறியது.

"வீட்டிலே ஒரு கல்யாணம் நிச்சயமாகி இருக்கிற மகிழ்ச்சி,
அத்தை..."

நர்மதையின் முகம் சற்றுத் தளர்ந்தது.

"வேகாவுக்கு மறுமாசமே கல்யாணங்கததை நம்ப முடியலை..."

"மறுமாசமா?" நர்மதை தடுமாறினாள். "இன்னும் பெரியவங்க
நாங்க உட்கார்ந்து பேசலை... தேதி குறிக்கலையே?"

"இது இளகங்க எடுத்த முடிவு... அதுதான் இந்தச் சுறுகறுப்பு..."

"இத்தனை நாள் நித்யனோட கல்யாணத்தைத் தள்ளிப் போட்டது
தப்புதான் போல... அதான் இத்தனை வேகம் காட்டிட்டான் பயல்!"

ஒரு மாதிரியான அசட்டுப் பெருமிதத்துடன் கூறிய அத்தையைப்
பார்த்தவளுக்கு மேலும் சீண்ட ஆசை பெருகியது.

சற்று அதிகமாகவே விழிகளை ஆச்சரியத்துடன் விரித்தாள்.

"இதிலே நித்யனுக்கு என்ன... என்ன பங்கு, சின்னத்தை? அவரும்
என்னைப் போல இந்தக் காதலின் பார்வையாளர் மட்டும்தான்."

"எங்கிட்ட விளையாடாதே, நீலா..."

நர்மதையின் குரல் மிரட்டியது.

இளம் கன்று பயம் அறியாமல் துள்ளியது!

"காதல் விளையாட்டைப் பார்த்த குஷி... அதான்..."

"போதும்... நான் நித்யன்கிட்ட கேட்டுக்கிறேன்..."

"அம்மாவுக்குக்கூட விசயம் தெரியும், அத்தை... தவிர கல்யாண
மாப்பிள்ளை இப்ப அங்கதான் இருக்கார்!"

"நித்யன் வெளியே போயிருக்கான்..."

"நான் மாப்பிள்ளைன்னது நித்யனை இல்லையே!"

நர்மதையின் முகம் வெளுத்தது.

"கார்த்தியைச் சொன்னேன்."

வெளுத்த முகத்தில் இரத்தம் பரவலாய்ப் பாய்ந்தது.

நீலா பயந்து போனாள். ஐம்பது வயதில் இப்படி அதிர்ச்சிக்குள்ளாகுவது தப்பு... இப்படியே நிலை குலைந்து விழுந்துவிட்டால்...

"உள்ளே போய் உட்காரலாம், அத்தை!" என்றாள் மெதுவாக.

"என்னடி? மேடையிலே காட்டற மாய்மாலங்களை எங்கிட்ட காட்டறியா?"

"நான் காதல் தேவதை இல்லையே, அத்தை. அம்பு விட்டுக் காதலை உருவாக்க? எனக்குமே இது செய்திதான். ஒரே நாளிலே காதல் முளைச்ச அது கல்யாணம் வரை போகுமாங்கிற பிரமிப்பில் இருக்கேன். அதான் பயணத்தைத் தள்ளிப் போட்டிருக்கான் கார்த்தி..."

"ஆக நீ அவனை இங்கே வரவழைச்ச நோக்கம் நிறைவேறியிருக்க, இல்லியா...?"

"ஐயோ... நிச்சயமாய் நான் எந்த நோக்கத்தோடும் அவனை அழைக்கலை..."

"சரி... கம்மா வந்தான். அதாவது, உன்னைக் கூட்டிட்டுப் போகலாம்னு, இதுவரைக்கும் உன் பின்னே சுத்தின அவனுக்குங்கூட நாட்டியக்காரியைவிடப் பெருங்குடும்பத்துப் பெண்ணைத்தான் பிடிச்சிருக்கு... ம்ம்...?"

கீழே விழுந்த ஆத்திரத்தில் மண்ணை அள்ளி இறைத்தாள் நர்மதை. "லேகாவுக்கும் நித்யனைவிட கார்த்தியைப் பிடிச்சிருந்ததே அத்தை... நீங்க அதையும் மறந்திடக்கூடாது..."

அமைதியாகவே வந்தது பதில்.

"அந்த நிம்மதியிலேதான் தனியா உட்கார்ந்து சிரிச்சிக்கிட்டு இருந்தே?"

"எதிர்பாராத திருப்பம்... அவ்வளவுதான்."

விளையாடியது போதும் என்று நகர்ந்தாள் நீலநயனா.

"நில்லுடி... இதெல்லாம் நான் எதிர்பார்த்ததுதான். சின்னவளா நீ இங்கே வந்தப்பவே எதிர்பார்த்தேன். அப்போதிருந்தே நித்யனின் போக்கு சரியில்லை. உனக்காக என்னையே எதிர்க்கிற அளவு ஒரு பிரியம். இப்பவும் ரம்பை மாதிரி லேகாவைக் கூட்டிவந்து நிறுத்தின பிறகும் அவன் கண்ணு உன்னைத்தான் மொய்க்குது! ஒரு வரலையும் வந்து பார்க்க மாட்டேன்னு அமளி பண்ணுகிற அளவுக்கு உன்மேல பைத்தியமாகி இருக்கிறான்... அதை நினைச்சுத்தானே சிரிச்சே...?"

திகைப்புடன் தலையசைத்தாலும், தன் அடி நெஞ்சிலிருந்து ஒரு நீருற்றப் பொங்குவது புரிந்தது!

அத்தை அந்த இடத்தை விட்டுப் போன பிறகும் நகர முடியாத வளாய் நின்றாள்.

அத்தை சொல்வது நிஜமாய்த்தான் இருக்க வேண்டும்.

பொய் சொல்லுவதற்கு அவசியமென்ன?

நித்யன் இதுவரை திருமணம் செய்ய மறுத்ததற்கான காரணம் யார்?

யார் வந்தாலும் அவனது கவனம் தன்னிடம் மட்டுமே என்றால் அது ஏன்?

நித்யன் ஏன் இதைத் தன்னிடம் சொல்லவில்லை?

அவனுக்கும் தன்னைப் போல உணர்வுக் குழப்பமா...? இல்லை குடும்பத்தின் மூத்தவரான நர்மதா அத்தையைப் பகைக்க விரும்பாமல் தவிர்த்தாளா? அவ்வது வெறுமனே வெட்கமா?

திடீரெனச் சுழன்றடிக்கும் சூறைக்காற்று போல, கண்டதும் கவ்வினதையே நிச்சயித்துவிட்ட கார்த்தியைப் போலியல்லாமல் இயல்பான தென்றல் கசத்தில் லயித்து என்ன அவசரம் என்றிருக்கும் மெத்தனமா?

மனம் வெல்லப் பாகாய்க் கொதித்தாலும் உள்ளே தித்தித்தது!

சீமையலறையில் ரொட்டியின் ஓரங்களைக் கத்தியால் பதமாய் வெட்டி அகற்றிக் கொண்டிருந்தான் வைரவன்.

முட்டைகளை உடைத்து வெள்ளைக் கருவை மட்டும் மின் அம்மியில் ஊற்றியபடி புலனி.

"மணி பத்தாகப் போகுது... இனியும் என்ன சமையல்?" வில்லி சற்று ஆச்சரியமாகவே கேட்டான்.

பத்து மணிக்கு மேல் வைரவனுக்குத் தூக்கம் சொக்கிவிடும்.

"நானைக் காலையில் நீலாம்மா கிளம்பறாங்களை... கொஞ்சம் புதுமையான 'சான்ட்விச்' செய்து அனுப்பத்தான்."

"அதென்ன...?"

"வெள்ளைக்கரு, எண்ணெய், கடுகு எல்லாம் சேர்த்து அடிச்சால் குழைஞ்ச வெண்ணெயாட்டம் வரும். அதை ரொட்டியிடுவோ தடவி சான்ட்விச் செய்தா நீலாம்மாவுக்குப் பிரியம்... இப்பதான் வந்தாற்போல இருக்குது... அதுக்குள்ளே கிளம்பிட்டாங்க..."

ஜமீன் குடும்ப நிலவரத்தை மேலும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்ட வில்லி தலையாட்டினான்.

"ம்ம்... ஆனா அவங்க தொடர்ந்து தங்கறாப்போல நிலைமை இல்லையே...?"

"நிலைமை மோசமாயிட்டேதான்மா இருக்குது... வெறுமே சோசாய் இருந்தவங்க இப்ப முகமூடிப் பிசாசா ஆயாச்சு..."

வில்லி வெடுக்கென நிமிர்ந்தான்.

"தீ யானைச் சொவ்றே புலனி..."

"தும்ம சின்னராணியைத்தான்."

"அவங்களை முகமூடியோட பார்த்தியா?"

"ஆமா... நீங்களுமா?"

வைரவன் கைவேலையை விட்டுவிட்டு அவர்களை மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

"புரியறாப்பல சொவ்றது?"

"முதல் நாள் திகிலாகிட்டேன்னே... சின்னம்மாமார்கள் பரிட்சைக்கு கண் விழித்துப் படிக்கறதுக்காக உகேட்டாங்க... இராத்திரி எடுத்துட்டுப் போனேன். சின்னராணி அறை ஜன்னல் பாதி திறந்து இருந்துச்சு. காத்துல அடிச்சுக்குமே... கொண்டிய மாட்டிடலாம்னு போனேன். உள்ளே இருந்து சாத்துற ஜன்னலா, கையை விட்டவன் யதார்த்தமாய்ப் பார்த்தேன்... தீல விளக்கு வெளிச்சம். யாரோ மூச்சுத் திணறாப்பல சத்தம்... கூர்ந்து பார்த்தேன்... அலறியிருப்பேன்... சின்ன ராணி அறை என்கிறதால சத்தம் தொண்டையை விட்டு வரலை..."

"என்ன பார்த்தேன்னு சொல்லுயியா...?"

"வெள்ளையா, முட்டையாட்டம் ஒரு மூஞ்சியோட கட்டில்ல யாரோ படுத்திருந்தா கிலியாயிருக்காது? சேலையும் உடம்பையும் பார்த்துட்டுதான் சின்ன ராணிங்கறதைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்... காற்றுப்போதாம் திணறுகிற சத்தமா... இல்ல குறட்டைச் சத்தத்தானா... அந்த இராத்திரி நேரம் எல்லாம் பயங்கரமாத் தோணுச்சு... நேற்று காலையில் அவங்களுக்குக் காபி எடுத்துட்டுப் போனப்பவும் முகமூடியோட கண்ணாடி முன்னே ஏதோ பேசிப்படி தின்னாங்க! நான் குரல் தந்ததும் ரெண்டு நிமிசம் கழிச்சதான் உள்ளே வரச் சொல்லி உத்தரவு வந்தது..."

“நீலம்மா கூட வந்த மறுநாளே யாரோ எதுவோ தன்னை மாடி ஜன்னல்லைருந்து பார்த்ததாய்ச் சொன்னாங்க... இதுதானோ?”

உரக்கச் சிந்தித்தான் வைரவன்.

வில்லியும் நர்மதையின் இந்த விநோதக் கோலத்தைப் பார்த்தாயிற்று.

புவனியை அந்தக் காட்சி பயமுறுத்தி இருந்தது என்றால், வில்லியை அது வேறுவிதமாய் அச்சப்படுத்தியது.

நர்மதையின் மனநிலை வெகுவாய்ப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஓரளவு மருத்துவ அறிவு பெற்றிருந்த அவளால் கனிக்க முடிந்ததே காரணம்!

தனக்கு அழகிய தோற்றம் இல்லை என்பது பாதிப்பிற்கான காரணமா? அவ்வது தன்னைப் பிறரிடமிருந்து மறைக்கும் முயற்சியா? எதை அவலட்சணமாய்க் கருதுகிறாள் - அகத்தையா? முகத்தையா? கமலத்தைவிட நர்மதைக்கு மருத்துவ உதவி அவசரத் தேவை என்று தோன்றியது.

மறுமுறை டாக்டர் கோபாலன் வரும்போது இதைக் குறிப்பிடலாம்.

‘பூனைக்கு மணி கட்டுவது யார்?’ என்பதைப் போல டாக்டரும் அப்படி எளிதில் நர்மதையிடம் போய், ‘இப்படி விநோதமாய் நடந்து கொள்கிறீர்களாமே?’ என்று கேட்டுச் சிகிச்சையை ஆரம்பிக்க முடியாது - கிழித்துப் பறக்க விட்டு விடுவாள் சின்ன ராணி!

ஆனால் கண்டுகொள்ளாமல் விடுவது இந்தக் குடும்பத்திற்கு நல்லதில்லையே...!

‘யாருக்கும் எந்த ஆபத்தும் நேரக் கூடாது, கடவுளே!’ முனுமுனுப்புடன் படுக்கைக்குப் போனாள் வில்லி.

பெட்டியை அடுக்கி மூடிய நீலா அலுப்புத் தீர, உடலுக்குக் குளித்து, தலைமுடியைப் பிரித்துக் கோதினாள். அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டு படுத்திருக்க வேணும்போல் குழந்தைத் தனமான ஏக்கம் தோன்றியது.

தன் வருகையால் தாயின் முகம் தெளிந்திருந்தது. கூடவே தன் உணர்வுகள் பற்றியும் தெளிவு வந்திருந்தது.

தான் நித்யனை நேசிப்பது நிலம் - ஆனால் அவன் தன்னை நேசிப்பதாய்ச் சின்னத்தை சொல்வது முழுக்க உண்மைதானா என்பது நிச்சயமில்லை.

தித்யன் யாரிடம்தான் பிரியம் காட்டவில்லை? அனைவரிடமும் இனிமையாய்ப் பழகுவதை இந்த வீடே கொண்டாடியது. ஏன் அவன் அருகே வந்ததும் முல்லைக்கொடி கூட அதிகமாய் மணப்பதுபோல் தெரிகிறதே! இனி அடுத்து இங்கு வருவது எப்போது? பெருமூச்சு விட்ட நேரம் கடவு தட்டப்பட்டது.

சற்றுப் பதற்றத்துடனேயே திறந்தாள்.

நின்றிருந்தது நித்யன்தான்.

“வாங்க... என்ன இந்நேரத்துல?”

“நானைக் காலையில் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் கிளம்பறதாய்க் கார்த்திக் சொன்னார்.”

“ஆமா...”

அம்மாகிட்ட சொல்லியாச்சா?”

“அங்கேதான் போறேன்.”

“அதுக்குமுன்னே உங்கிட்ட பேசணும், நீலா...”

அவன் தடுமாறுவதை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தான். கனியும் கம்பீரமுமான ஆண் அவன். இதுபோலத் தவிப்புடன் நின்று பார்த்ததில்லை.

"என்ன, நித்யன்?"

"நீ... நான்... நானும் உன் கூடச் சென்னைக்கு வரலாமா, நீலு?"

பள்ளிச் சிறுவன் போல அனுமதி கோரியவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"எனக்குப் புரியலை..."

"எனக்கும் புரியலை... என்ன, எப்படிச் சொல்றதுன்னு... நீ இல்லாட்டி வீடு இப்படி அழகா இருக்காது, நீலா."

அவள் பேசவில்லை. ஆனால், நெஞ்சு பலமாய் எம்பித் தணிந்தது.

"எனக்குத் திராணியில்லை... நீ இல்லாத வீட்டைப் பார்க்க, அதில் முங்கத் தைரியமில்லை..."

இதுவரை தவித்தவன் சற்று இயல்பானான் - பாரம் நீங்கிய ஒரு வுகர்யம்.

"உன் ஷூட்டிங் ஒரே நாள் - மிஞ்சினால் இரண்டு நாள் தானே! து முடிஞ்சதும் சேர்ந்து இங்கே வந்துடுவோம். மற்ற நிகழ்ச்சிகளைத்து பண்ணினது பண்ணினதாகவே இருக்கட்டும்... அதாவது ஷாஞ்ச நாளைக்கு... நான் ஏங்கிப் போயிருக்கேன், நீலு... எனக்கு நீ மனமும், வெந்நீர் போல இல்லை... குற்றால அருவி போல... அடிச்சு ற்றிக் குளிரிவிக்கிற அளவு..."

குரல் கரகரக்கப் பேசியவன் அவன் கைகளைப் பற்றினான். பற்றின் வெதுவெதுப்பு சுசமாக இருந்தது.

"புரியுதில்லையா நான் சொல்றது? நினைவு தெரிஞ்ச நாளாய் நீ மனசிலேயே என்னவளாய்ப் பதிஞ்சிருக்கே நீலு... கார்த்திக்கும், எலும் இத்தனை தடவையாய்ச் செயல் படலும்தான் நான் இப்படி ணச் சாமியாராய் இருந்தது தப்புன்னு புரியுது... ஊமை கனவு

கண்டா என்ன... இல்லைன்னாதான் என்ன? மம்... உனக்குள்ளேயும் இதே கனவு உண்டா, நீலு?"

அவன் கைகள் சற்று நடுங்கின.

நர்மதை அதை ஒருளவு நித்யனின் காதல் பற்றிக் கோடிட்டுக் காட்டித் தன்னைத் தயார் செய்ததும் நல்லதற்குத்தான். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பரவசம் தாங்காமல் மயக்கமே வந்திருக்கும்!

"மம்..."

முகம் சிவக்க ஒப்புதல் சொன்னான்.

இழுத்து அணைத்தான். அவளைத் தனக்குள் ஒன்ற வைக்கும் அளவு இறுக்கமான அணைப்பு.

சற்று முன் நடுங்கிய கரங்களில்தான் எத்தனை வலிமை! அவன் மார்பில் சாய்ந்து சுசமாய் இணைந்தான். மூச்சுக் காற்றுக்குத் தினிதானான்.

"நீ மறுப்பு ஏதும் சொல்லி இருந்தால் நான் தொறுங்கிப் போய் இருப்பேன், நீலா."

உச்சந்தலையில் அவனிட்ட முத்தம் உடல் முழுதும் மின்னலாய் ஊடுருவியது.

"நமக்கிடையே எந்தச் சுவரும் எழும்ப விட மாட்டேன், நீலா. டி.வி.யோ, நடனமோ உனக்கு வேண்டியதைச் செய். கல்யாணமான மூனு மாசமேனும் முழுசாய் எனக்கு... நீ அவசியம். பிறகு சென்னையிலும் இங்கேயுமாய் இருக்கலாம். சரிதானா?"

அவன் கைகளைத் தன் இடுப்பிற்கு இறுக்கியவள் வசதியாய் அவன் தோளில் முகம் பதித்தாள்.

இருவரும் நீளப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

"சென்னையிலும் வீடு வாங்கிடலாம், நீலு."

எங்கே இருக்கிறோம் என்பதைவிட யாருடன் இருக்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியம் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

அவன் முதுகில் விரல்களால் கோலமிட்டான்.

அவன் சின்ன முனங்கலூடன் அவளை முத்தமிட்டான்.

"ஏன் இதை நாம முன்னமே சொல்லலை, நித்யன்?"

அவன் மறுபடி குனிந்தான்.

"முத்தமில்லைப்பா, நம்ப காதலை ஏன் சொல்லலைன்னேன்?"

"கூச்சம்... இல்வ, கிணற்றுத் தண்ணீர்தானே என்கிற தைரியம்... ஏதோ ஒன்று. தவிர நீ முல்லைப் பந்தல் நிம்மதியா இல்லவங்கிறது எனக்குத் தெரியும்... ரொம்பத் திறமையான பெண் என்பதும் புரியுது. உன்னைக் கூண்டிலே அடைக்கிறது நியாயமில்லையே! என் மனசு தேனில் ஒட்டின ஈயாய் உன்னிலே கிடந்தது. ஆனா உன்னைச் சுத்திரமாய் விடறதுதான் சரிங்கிற எண்ணம்... நீயும் சாதிக்கிறே... அது தொடரணும்."

"ஜாமீன் பெருமைக்கு அது பங்கம்னு... நினைக்கலியா?"

"தப்பான காரியம் செய்யலியே நீ? இது தனி வரம்."

கண் மயக்கத்துடன் ஏதோ பேசினான். அவளைச் சற்று எட்ட வைத்து முகம் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"இது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சிதான்."

"உண்மையைச் சொல்வணும்னா இந்த முடிவுக்கு வர எனக்கு இத்தனை நாளாச்சு. அதாவது வயசு தேவைப்பட்டது. பக்குவப்பட்ட புத்திதானே நியாயமான முடிவுகளை எடுக்கும்! அஞ்சு ஆண்டுக்கு முன்னே என் காதலைச் சொல்லி இருந்தால் கூடவே உன் கலை உட்பட எல்லாம் எனக்கு மட்டும்தான்னு முரட்டு முட்டாளாய் உளறி இருப்பேன். இப்ப காதலோடு மதிப்பும் சேர்ந்திருக்குது."

"இது முழுமையான அன்பு - காத்திருந்தது நல்லதுதான். இப்ப உம்மாகிட்ட போவோமா?"

"ம்ம்... அவங்களுக்கு இதைவிட ஜோரான மருந்தை எந்த கட்டும் தர முடியாது."

"ஆனா எல்லாருக்கும் இப்ப சொல்ல வேணாம், நித்யன். வந்து சொல்லி, ஆற அமர வாழ்த்துக்களை வாங்கிக்கலாம்."

"சரி, நீலு."

சலாமிட்டவனை ஆர்வமாய்ப் பார்த்தான். கம்பீர முகத்தில் ஒரு துள்ளல் சேர்ந்து அவனை வெகு இளமையாய்க் காட்டியது. எம்பி அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

"ஏய்..." அவன் மகிழ்ச்சியில் கூச்சலிட்டான்.

மறு கன்னத்திலும் முத்தமிட்டு அவனை அடக்கினான்.

மறுநாள் அதிகாலை மூன்று பேராய்க் கிளம்ப, வழியனுப் பியவர்களின் முகங்களில் பிரகாசம்.

இரண்டே நாளில் நீலா திரும்பி விடுவாள் என்ற திருப்தி. கூடவே நித்யனும் போனதால் ஏற்பட்ட நிம்மதி.

சமையலறையில் காவைக் காபியுடன் பேச உட்கார்ந்தனர், வேலையாட்கள்.

"நேத்து ராத்திரி ஏதோ நடந்திருக்குது. பெரியம்மா முகத்துல ஒரே பூரிப்பு. நல்ல காரியமெல்லாம் நம்ம வீட்டில் இனி நடக்கப்போவது."

நல்ல காரியங்கள் அத்தனை சுலபமாய் நிகழ்ந்து விடுவதில்லை என்பது தெரியாத வைரவன் ஆர்ப்பாட்டமாய் ஆருடம் சொன்னான்!

சென்னையில் தனக்கிருந்த சில வேலைகளையும் நித்யன் முடித்துவிட்டு, நீலாவுடன் மறுபடி 'முல்லைப் பந்தல்' வந்து இறங்கியபோது வீட்டு வாசலில் பதற்றமாய் மாளேஜர் காத்து நின்றார்.

"நம்ம கடையிலே நீ விபத்தாயிடுச்சு."

"வாங்க... உள்ளே உட்கார்ந்து பேசுவோம்."

இரண்டு நாளாய் ஆனந்த சொர்க்கத்தில் உலவி வந்திருந்த நீலாவிற்குத் தரை தட்டியது.

வீட்டில் அனைவரின் முகங்களிலும் கலவரம்... கலக்கம்... மகிழ்ச்சியுடன் கல்யாணச் சேதியைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வந்தால் இங்கு கூப்புக் காத்திருக்கிறது.

நெஞ்ச நரம்பில் பூரான் ஊர்வது போலிருந்தது.

அம்மா முழு ஆனந்தத்துடன் கட்டி அணைத்து வரவேற்றாள் என்றாலும் நீலாவின் மனம் முழுக்கச் சமாதானமாகவில்லை.

பரிட்சை முடிந்து அஞ்சவும் ரஞ்சியும் சிநேகிதிகளுடன் வெளியே போயிருந்தார்கள். நித்யனும் மாணேஜருடன் வெளியே கிளம்ப, வீடு வெறிச்சோடித் தெரிந்தது.

பாவம் நித்யன்... பல ஆண்டுகளாய் இப்படித் தனிமையில் தனித்திருப்பான்.

காலாரத் தோட்டத்தில் உலவியவள், மூல்லை மொட்டுகளைப் பறித்து முந்தாளனையில் கட்டி வைத்தாள்.

அம்மாவோடு பேசியபடியே இதைத் தொடுத்துபின் நித்யனுக்காக ஏதேனும் சமைக்கலாம்.

இத்தனை நாட்கள் நித்யனைக் கண்டதும் இதயம் பரபரக்குமே தவிர, அவன் இல்லாத பொழுதுகளைச் சூன்யமாய் எண்ணி ஏங்காது... இது புது உணர்வு... இதையும் ரசித்தாள்.

ஆனால், தீ விபத்தும், அதனால் ஏற்பட்ட கலக்கமும் மனதை அவைக்கழித்தன.

படிகளின் வளைவில் நின்ற பச்சைச் சிற்பம் அன்று அசாதாரண அழகுடன் தெரிந்தது. ஜன்னல் வழியே வந்த அந்தி வெளிச்சம் அதற்கு உயிருட்டி இருந்தது.

ஒளியின் மாய விளையாட்டில் சிலை சிரிப்பது போன்ற பிரமை!

"அட்டே... என்ன இப்படிச் சிரிக்கிறே?"

அதைக் கொஞ்சியவள் மறுபடி ஒரு படி இறங்கினாள்.

அதே கோணத்தில் சிலை மறுபடி சிரித்தது.

"இப்படிச் சிரிக்க வரவேற்கிறதற்கு ரொம்ப நன்றி!" மனதுக்குள் நினைத்தவள் பதிலுக்குச் சிரித்தாள்.

"என்ன வெற்றிச் சிரிப்பாக்கும்?" கேட்ட கடும் குரலில் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். தனியே தனக்குள்ளே பேசியதால் நேர்ந்த கூச்சம் வேறு. நிமிர்ந்தவளின் முகத்தில் அச்சம் ஏறியது.

முகமூடியுடன் நின்றிருந்தாள் நர்மதை அத்தை. அந்தத் தோற்றம் ரொம்பவே குரூரமாயிருந்தது.

"என்ன சின்னத்தை... ஏன் இப்படி?"

அத்தையின் முகம் சுற்றுக் கருத்துச் சுருங்கி இருப்பதாக நினைத்ததுண்டு. அடிக்கடி இதை மாட்டிக்கொண்டதால் இருக்குமோ? ஆனால், இதென்ன விபரீத விளையாட்டு?

"ஏன் இந்த முகமூடி?"

கழற்றியபடி சொன்னாள்.

"நினைத்தால் நிமிடத்தில் உன்னைப் போலப் பல்வையும் கண்ணீரையும் காட்ட வேண்டாமென்னுதான். நித்யனைச் சுருட்டிட்ட எக்களிப்பிலே இப்ப சிரிக்கிறே. அந்த விபத்து பற்றின கரிசனையில்லை. ஆனா அவன் வந்ததும் மாய்மாலமாய் மூஞ்சைத் தொங்கவிட்டுக்குவ இல்லை? உன்னைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை... அழகான மூஞ்சி அத்தனை பேரையும் ஏமாத்திடுதே..."

குடும்பத்தின் பெரியவர் என்ற முறையில் அம்மா இவர்களின் திருமண விசயத்தை அத்தையிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

"ஜூன் பரம்பரையிலே இதெல்லாம் முடியாது. இளவரசிடயான இறந்தப்ப அவள் புருஷன், பிள்ளைகளைப் பார்த்தியா? முகபே

அசங்கலை. பெரிய குடும்பம்மா நினைச்ச மாதிரி ஆட முடியாது அழவும் கூடாது. நீயோ கூத்தாடி வம்சம். பொருந்தாதுடி. நீ மூலலைப் பந்தலுக்குச் சரியில்லை. அமங்கலமாய் விபத்து நடந்து அதைக் குறிப்பாய்க் காட்டிடுச்சு பார்த்தியா? இதை அலட்சியம் பண்ணினா அடுத்தடுத்து ஆபத்து வரும் - நித்யனுக்குக்கூட! தேவையா? ராணியாய் நீ சிரிக்கிறதுக்கான விலை ஜாஸ்தி... ரொம்ப ஜாஸ்தி."

குரல் உயரவில்லை என்றாலும் அதன் கடுமை சுட்டது.

"இது வெறும் விபத்து. சின்ன அத்தை... வேறேதும் நேராது..."

"உகந்த குலமில்லை... உனக்கு ராசியுமில்லைன்னு சொல்லியும் நீ இங்கே இருந்து போகமாட்டே இல்லியா?"

நீலாவின் முகம் சிவந்தது.

"அத்தனையையும்விட குணம் பெரிசில்லையா? நான் பெரிய குணவதின்னு கொடி சுட்டலை. ஆனா நித்யன்மேல் நிறைய ஆசை, அன்பு உண்டு. நான் இந்த வீட்டுப் பண்ணை. இங்குள்ளவங்க காட்டற பிரியம் கெடாம நடந்துக்குவேன்."

"அன்னைக்குக் கல்லூரி விழாவுக்கு நீ வந்ததும் அத்தனை பேர் கண்ணும் உன்னையே மொய்த்தது. நீ ஒரு நாட்டியக்காரின்னு தெரிஞ்சிருந்தது."

"என் திறமையை மட்டுந்தானே காட்டினேன். அத்தை."

தன்னையும் மீறி நீலாவின் குரல் உயர்ந்தது.

"கோபம் தலைக்கேறது. பத்து நிமிடம் முன்னே பல்லைக் காட்டின உனக்கு இப்போ ஆத்திரம்! இதுதான் குல வித்தியாசம். ஒரு நாளைக்கு உங்க அப்பனைப் போல நீயும் தற்கொலை பண்ணிவிட்டேன்னு வை. அது ஜமீனுக்கு மாறாத அவமானம்."

"போதும். குரலை உயர்த்தாமல் அடிவயிற்றில் குத்துறதுதான் உயர்ந்த குலத்தின் அடையாளம்மா எனக்கது வேண்டாம். எங்கப்பா இறந்தது விபத்தில்தான்... என்னைப் பழிக்கிறதோட நிறுத்திக்கோங்க

சின்ன அத்தை. ஜமீன் பரம்பரையில் வந்த நீங்க எங்கிட்ட ஒரு வார்த்தை பிரியமாய் பேசிவிருக்கீங்களா? வேலைக்காரங்களுக்கு உங்கமேல் பிரியம் உண்டுன்னு நினைக்கிதீங்க இல்லை? சின்ன ராணிங்கிற பகட்டைத் தவிர ஒரு ஜீவனோட விகவாசமும் உங்களுக்குக் கிடையாது. எனக்கு அந்த மாதிரி ஒரு வாழ்க்கை வேண்டாம். என் திறமைக்கேத்த தொழில், அதில் வருகிற புகழ், பணம்... அத்தனையையும்விட இப்ப எனக்குன்னு நித்யன் - நீ இல்லாமல் வீடு வெறிச்சோடித் தெரியுதுன்னு ஏக்கமாய்ச் சொல்லக் கூடியவர் என்னவர்..."

இவள் பேசப் பேச மூத்தவளின் முகம் கொடுரமானது. பல்லைக் கடித்ததில் முக்கு விடைத்து விழி பிதுங்கிய நரமதையின் முகம் காணச் சிக்கலில்லை. கைகளை ஒங்கியவள் பச்சைச் சிலையைப் பிடித்து உலுக்கினாள். பீடத்திலிருந்து அது அசைந்து நடுவியது.

"ஐயோ... பார்த்து..."

நீலாவின் அவறல் சிலையின் மோதலோடு கலந்தது. பேசக்கூட முடியாமல் நிமிட நேரம் கண்ணங்களில் கைகளை அழுத்தி, கீழே விழுந்து உடைந்திருந்த சிலையைப் பார்த்தாள்.

மெல்லக் கீழிறங்கினாள்.

எத்தனை முறை இதன் தொன்மை, விலை மதிப்பு, அழகு பற்றிய பிரதாபங்களைக் கேட்டதுண்டு!

சற்று முன்பு கூடச் சிலை சிரித்ததே.... ஒருவேளை விடை பெறுதலுக்கான நகைப்போ அது?

குனிந்து உடைந்த சிற்பத்தைத் தொட்டாள். கண்ணாடி போலச் சிதறவில்லை என்றாலும் அதன் தலையில் கால் பாகம் பிளந்திருந்தது. கழுத்தில் நீண்ட விரிசல்...

இனி அதை நிறுத்திப் பெருமை பேசமுடியாதபடி சிதைந்திருந்தது.

'இது என் தாத்தா எனக்கென்று விட்டுச் சென்றது!' எனப் பெருமையடித்த அத்தையே தன் கைகளால் இதைத் தள்ளி

உடைப்பதென்றால்...? அத்தனை ஆத்திரம், கட்டுப்படுத்த முடியாத வெறுப்பு... அத்தனையும் தன் மீதுதானோ? அதை மறைக்கத்தானா முகமடி?

கண்ணீருடன் நிமிர்ந்த நீலாவின் கண்கள் விரிந்தன.

நிற்பது யார்... நித்யனா?

கண்ணீரைச் சிமிட்டிவிட்டுப் பார்த்தான். நித்யன்தான். ஆனால், அவன் முகத்தில் ஏன் இத்தனை வெறுப்பு?

"அதைத் தொடாதே... எழுந்திரி!" கடுமையாய் அதட்டுகிறான். கால்கள் நடுநடுங்கத் தடுமாறி எழுந்தான்.

"அவங்க அப்பாவைப் போலவே வெறிக்குணம். நினைத்ததை உடனே செய்யணும்கிற பிடிவாதம்... என்ன ஆங்காரம் பாரு..."

சின்ன அத்தையின் குரல் எங்கிருந்தோ கேட்பது போலிருந்தது.

மறுபடி நித்யனின் முகத்தைப் பரிதவிப்போடு பார்த்தான். அதில் ஆத்திரமும், வெறுப்பும் அனலாய் அடித்தன.

தாள முடியாதவளாய் விலகினாள்.

"அடடே... இது விழுந்துச்சா?" வேலையாட்களின் பரபரப்பு சேர, வெளியேறினாள்.

ஆக, நித்யன் தான்தான் சின்ன அத்தையின் பொக்கிஷத்தைத் தள்ளியதாய் நினைக்கிறான்.

'கலைகளினால் அதி மென்மையாகி விட்ட நான் இப்படியொரு அழிவைச் செய்வேனா?' என்று ஏன் அவனுக்குத் தெரியவில்லை?

காதல், ஊதல் என்றெல்லாம் கம்மா... இவள் தனக்குக் கிடைப்பாளா என்ற மோகத்தில் உளறியது. தான் கலபமாய்ச் சம்மதித்ததும் அந்தக் கவர்ச்சியும் மங்கிவிட்டது போலும்.

எத்தனை ஆங்காரமாய் விழித்தான்... அதைத் தொடாதே என அதட்டினான்...

முதன் முதலில் தான் சிலையைத் தொட்டபோது சின்ன அத்தை விரட்டியதைப் போலவே, இவனும் தான் இவர்களுக்கு ஈடில்லை என்றே ஒதுக்குகிறான். இணைய நினைப்பது வெறும் கனவு என்று நினைத்தவள் நெஞ்சம் அந்தச் சிலையைவிட மோசமாய்ச் சிதைந்திருந்தது!

அத்தனை ஆர்ப்பாட்டத்திலும் இருப்போடு கட்டி வைத்திருந்த மூலவைப்புகள் அப்படியே இருந்தன. ரூரியன் மட்டும் காணாமல் போயிருந்தான் - இவன் மனதின் நம்பிக்கைகளைக் கூடவே எடுத்துக்கொண்டு.

"நினைத்தேன்... நீ இங்கேதான் இருப்பேன்னு..."

கேட்ட மிருதுவான குரலை நம்பமுடியாமல் நிமிர்ந்தான்.

"எதுக்கு இத்தனை பதற்றம்... அழுகை?"

சிவந்திருந்த கண்கள் மின்னின. ஆனால், உதடுகள் இறுகித் துடித்தன.

"சின்னவளாய் இருந்தப்பவும் சஞ்சலப்பட்டால் உடனே நீ இங்கேதான் வருவே, நீலா. இந்த மூலவைக் கொடியின் கீழே உட்கார்ந்திடுவே... ஆனா ஒரு ஏமாற்றம் எனக்கு..."

"நா... நான் அதைத் தள்ளலை, நித்யன்!" உதடுகள் துடிக்கக் கெஞ்சலாய்ச் சொன்னாள்.

அவள் புன்னகைத்தாள்.

"இனித் தஞ்சம் தேவைன்னா என் பரந்த மார்புக்கு ஒடி வருவேன்னு நினைச்சேன்... நீயோ மறுபடி இதே மரப் பெஞ்சக் குத்தான் வந்திருக்கே... அதைச் சொன்னேன்."

"அப்ப... ஏன்... ஏன் அப்படிப் பார்த்தீங்க?"

"எப்படி?"

அவள் தோள்களைப் பற்றியபடி கேட்டாள்.

"பயங்கரமாய்... சிவ தாண்டவம் ஆடறவங்ககிட்டக் கூட அப்படியொரு ரவுத்திர பாலையைப் பார்த்ததில்லை நான்..."

"தப்பாய் நினைச்சுட்டே நீலி..."

"நானில்லை..."

"ஷ்... அவசரப்படாதேடா... நீ கீழே நின்று 'வா'ன்னா சிவ பாய்க்கு கீழே விழுந்திருமா என்ன?"

"அப்படின்னா?"

"நீ கீழேயில்ல நின்னே? ஆத்திரம் தாங்காம நர்மதா சித்தி உன்மேல் சிலையைத் தள்ளி விட்டுட்டாங்களோங்கிற ஆவேசம் எனக்கு. நீ அதைத் தப்பா புரிஞ்சிக்கிட்டேடா..."

நீள மூச்சு விட்டாள்.

"சிவ உடைந்த அதிர்ச்சியிலே எனக்கும் மூளை மரத்துப் போச்சு."

"எப்பவுமே நீ கொஞ்சம் மரமண்டைதான்."

தன் தலையால் அவளுடைய தோளை முட்டினாள்.

"பயம் வேற... அதான்..."

"உன் மேல் எனக்கு ஏன் கோபம் வரணும்? சித்தி உன்னைக் கொல்ல முயற்சி செய்திட்டாங்களே என்கிற ஆத்திரம்."

"அத்தை அப்படி ஏதும் செய்யமாட்டாங்க."

இன்னும் அதிர்ச்சியில் இருந்தாலும் பலக்க மறுத்தாள்.

"கடையிலே தீப்பிடிச்சது விபத்து இல்ல, நீலி..."

அதுவும் புத்தியில் உடனே உறைக்கவில்லை, அவளுக்கு.

"அப்படின்னா... யாரோ...?"

"யாரோவா யிருந்தால் பரவாயில்லை. சித்தி ஏற்பாடு செய்த வந்தான் தீ வைச்சிருக்கான். நம்ம கடைங்களுக்கு எதிரே தள்ளு வண்டியில் பழம் விற்பாரே ஒரு ஆள்..."

பார்த்திருப்பதாய்த் தலை அசைத்தாள். பேச்சு எழவில்லை.

"அவர்தான் கடைக்குள்ளே புகை கிளம்பவும் சந்தேகத்துல உடனே நம்ம ஆபீசுக்கு ஓடிச் சொல்லியிருக்கார். அப்பவே வேறொரு சந்தேகமும் அவருக்கு இருந்திருக்குது... முதல்வ நீயை அணைக்கறதுதான் முக்கியமூன்னு அதைக் கிளறாம விட்டுட்டார். களேபரமெல்லாம் ஓயவும் இன்னைக்கு மாளேஜரை மறுபடி வந்து பார்த்து விசயத்தைச் சொல்லிட்டார்."

"என்ன?" வெளுத்த முகத்துடன் பயந்து கேட்டாள்.

நித்யனின் தாடை இறுகியது.

கருங்கியிருந்த அவன் நெற்றியை நீலி அமைதிப்படுத்தப் பரபரத்தது. அவளுக்கு.

"ம்ம்... எய்தவன் இருக்க அம்பை எவ்வளவு நோக முடியும் நீலி? சித்தியே தீ வைக்க ஏற்பாடு செய்தாங்க என்கிறபோது கூலி வாங்கினவனைக் குறை சொல்ல முடியாதே..."

"அதான் அத்தனை கோபமா... பயந்துட்டேன்."

"சாரி நீலா."

"கோபம் என் மேலோங்கிற அதிர்ச்சி எனக்கு."

"கலைஞர்கள் ஆக்கறவங்க. நீலா... உன்னால் அழிக்க முடியாதுங்கிறது எனக்குத் தெரியும். இப்ப கையோட கடையத்திலே இருக்கிற நம்ம பங்களாவைத் தயார் செய்யச் சொல்லிட்டுதான் வந்தேன். ஒரு வாரத்துல அது பக்காவாய் இருக்கும்."

அவன் சொல்வது புரியாமல் விழித்தாள்.

"அதுவரை நீ சென்னைக்கே போய் இருக்கிறது நல்லதுன்னு படுத்து."

"கொஞ்சம் தெளிவாய்ச் சொல்லுப்பா..."

"உன் வருகை மூல்லைப் பந்தனுக்கு நல்லதில்லைன்னு சொஹ் முயற்சிதான் இந்தத் தீ விபத்து. அடுத்த ஆபத்து உனக்கே வந்ததுன்னா..."

அவளை விழுங்கி விடுவது போலப் பார்த்தான்.

"என்னால் தாங்க முடியாது... இங்குள்ள யாருக்குமே முடியாது... அதான்..."

"என்ன சொன்னாலும் சரி, நித்யன். எனக்கு இப்போ மூல்லைப் பந்தல் ரொம்பவே பிடிச்சிருக்குது... இங்கே ஒவ்வொரு இடத்திலேயும் விதவிதமான காட்சி... நம்ம காதலைச் சொன்னதும் இங்கேதான்... தவிர அம்மா, பூபதி அப்பாவோட வாழ்ந்த இந்த இடத்தைவிட்டு என்னைக் கிளம்பச் சொல்றது சரியில்லை..."

"தெளிவாய்ச் சொல்லாதது என் தப்புதான். கடையம் வீட்டுக்குப் போகப் போறது நர்மதா சித்தி. அவங்க இனியும் இங்கே இருக்கிறது சரியில்லை."

ஒரு நிமிடம் ஒருவரை ஒருவர் மவுனமாய்ப் பார்த்தபடி நின்றனர். தலையசைத்தாள், நீலா.

"இது அதைவிடத் தப்பான முடிவு நித்யன். சின்ன அத்தை என்னை வெறுக்கக் காரணமே எங்கே நான் உங்க மனைவியாய் வந்தால் மூல்லைப் பந்தலில் தன் இடம், உரிமை எல்லாம் பறிபோயிடுமோன்னுதான். அதை நாம் நிஜமாக்க வேண்டாம். தவிர அவங்க மனதிலை இப்ப சரியில்லை..."

"ரொம்ப சரியா சொல்றே."

"பொறுங்க இந்த நிலையிலே அவங்களைத் தனிமைப்படுத்தறது கொடுமை. தண்ணீருக்குப் பயப்படுற பூனைக்குட்டியை வெந்தீரிலே மூக்குகிற மாதிரி."

"அவங்களும் இதைப் புரிஞ்சுக்கணுமே நீலா... வெந்தீரை வார்த்துப் பூமரத்தை வளர்க்க முடியாது என்பதைப் புரிஞ்சுக்கணுமே..."

"அன்பால் புரிய வைப்போம்ப்பா... அதையுடைய 'தான்' என்கிற ஈகோ அவங்க மனசிலே நம்ம காதலை ஏற்கவிடலை. இனி அதிலே அன்பே இல்லாம முழுசாய் வறண்டு போகவிடாம், நாமதான் பார்த்துக்கணும்."

"அவங்க இங்கேயே வேண்டிய ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணட்டும். கையைக் கட்டிட்டு வேடிக்கை பார்ப்போங்கறியா? என்னால முடியாது. எனக்கு அவங்களோட சதியெல்லாம் தெரிஞ்சிருச்சு என்பதை இப்ப சொல்லிட்டுதான் வந்தேன். அவங்க மூகம் போன போக்கு... அவங்க கடையம் போயிடனுங்கிறதையும் சொல்லிட்டேன்."

"வேடிக்கை பார்க்க வேண்டாம் நித்யன். டாக்டர் கோபால்கிட்ட ஆலோசனை கேட்போம். வேண்டிய சிகிச்சை தருவோம். அதைக்கு உடனடித் தேவை அன்புதான்... முதலுதவியும் அதுதான்... மாடிக்குப் போய் முதல் அவங்களைப் பார்ப்போம்..."

இருவரும் படியேறும்போது மூனியாய் நின்ற பீடத்தைச் சற்று வருத்தமாய்ப் பார்த்தனர்.

"மாமா இருத்தப்போ அத்தனை பேரையும் அழகாய் அனுசரிச்சப் போவார், நீலா. அதாவது அவஸ்தைகள் இருந்தாலும் குடும்பத்தை அனுசரிக்கணும்... அவர் இருந்து நம்ம கல்யாணத்தைப் பார்க்க கலையேடா..."

அவன் பேச்சைக் கேட்காமல் அத்நேயின் அறைக்கு ஓடினாள், நீலா.

நித்யனுக்குச் சித்தியின் முகத்தைப் பார்க்க மனமில்லை. மனதைப் போலவே கால்களும் தயங்கின.

"சின்ன அத்தை... என்னாச்சு? என்னைப் பாருங்க..."

அறைக்குள் கேட்ட நீலாவின் பதற்றம் அவளைச் சுண்டி இழுத்தது. வேகமாய்ப் போனவன் அறை வாசலில் உறைந்தான்.

"யாரது படுக்கையில்?"

முகமுடியுடன் படுத்திருந்தது தன் சித்தி என்பது புரியச் சில கணங்களாயின.

“பேச்சு முக்க இல்லை, நித்யன்...”

“இது... இதென்ன முகமுடி?”

“வந்து தலையைப் பிடிங்க. கழட்டிடலாம்.” அழுகையுடன் பேசினாள்.

“நம்மகிட்டே இருந்து ஒளிய அவங்க செய்த முயற்சி இது நித்யன். இனி ஒளிவதிலும் அர்த்தமில்லைன்னு போயிட்டாங்க.”

“தற்கொலையா?”

“அப்படித்தான் இருக்கணும்.”

அறையைப் பார்வையால் துழாவியவள், விஷப்பட்டி போலத் தெரிந்ததை அவசரமாய் எடுத்து மறைவாய் வைத்தாள்.

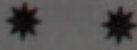
“அத்தை கண்ணியமாய்ப் போகட்டும், நித்யன்... நீங்க கொஞ்சம் பொறுமையாய்ப் பேசியிருக்கலாம்... நானும்தான்... உங்கமேல் யாருக்கும் நிஜமான பிரியம் இல்லைன்னு உளறினேன்... பாவம்... சின்ன அத்தை...”

கழுகு போலிருந்த வறண்ட முகத்தைப் பரிவாய்த் தொட்டுத் தடவியபடி பேசினாள். கண்களில் நீர் பெருகி வழிந்தது. மடியில் முடிந்திருந்த மூல்லைப் பூக்களைப் பிரித்து நர்மதையின் கால்மாட்டில் உதறினாள்.

பூமனம் அறை முழுவதும் ‘குப்’பெனப் பரவியது.

நித்யனின் மனமும் நெகிழ்ந்தது.

இதுவரை பழகிய ஒரு உறவின் எதிர்பாராத பிரிவு... தன்னவளின் அன்பில், உயர்வில் மனம் புரண்டது. மூல்லைப் பந்தலுக்கும் தனக்கும் இனித் தூக்கமில்லை என்பதும் புரிந்தது... அவர்களுக்குள் மெல்லியதாய் நிம்மதி படர்ந்தது.

இன்பங்கள் இலவசம்

அற்புதமாயிருந்தது இரவு.

கருப்பு என்றாலும் களையான கிராமப்புறப் பெண்ணின் முகம் போன்ற வானம்.

மல்லாந்து தன் மீதே ஒற்றை வைரங்களைத் தூவி அழகு பார்ப்பவளைப் போன்று கரும்பட்டுப் பின்னணியில் நட்சத்திர ஜொலிப்பு.

கீழே நீரோடையின் சிணுங்கல் சிரிப்பு.

சிறு வளைவான பாலத்தின் மீது நடந்தவள் குனிந்து ரசித்தாள். பாலத்தின் அடிப்புறம் சக்திமிகு விளக்குகள். அவை பாய்ச்சிய ஒளியில் அச்செயற்கை நீரோடை சல்லாத்துணி போல் இருந்தது. தன் இரகசியங்கள் அனைத்தும் வெளிச்சம் போடப்பட்ட தண்ணீர் வெட்கத்துடன் சிணுங்கியது குமிழ் குமிழாய்...

எதிர்புதிராய்த் துழாவின மீன்கள்.

முட்டை விழிகளுடன் பருத்த தங்க மீன்கள் சோம்பலாய் நகர்ந்தன.

ஏவலாளர்களின் கருகறுப்புடன் கப்பல்.

குதிரையின் லாவக வேகத்துடன் வெள்ளிக் கெண்டைகள்.

மேலும் குனிந்து அவற்றோடு பேசினாள். "என்னை நினைவிருக்கா? இவ்வை இந்த ஆறு மாதப் பிரிவில் மறந்தாச்சா?" குழந்தை போல உதடு பிதுக்கிக் கேட்டுவிட்டு, பதில் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

மீன்கள் வளைந்து திசைமாறி வாலாட்டி நகர்ந்தன.

"நான் போயிருக்கும் புது ஓட்டலிலும்கூட அழகிய நீர்த்தேக் கங்கள். விதவிதமான மீன்கள்... உங்களுக்குத் தந்ததுபோல அதுக்கும் தினம் தீனி போடுவேன். இங்கே நாலு வருடம் இருந்திருக்கேன் இவ்வையா? அதில் கொடைக்கானல் எனக்குத் தாய் வீடு போலாச்சுது. உங்களைப் பிரிந்ததில் தங்கைகளைவிட்டுப் போனது போல, தவிச்சுப் போயிட்டேன். கேரளாவும் அழகுதான்... ஆனால் அங்கு போன ஒரு மாதம்வரை இராத்திரி அழுகிருக்கேன்... தெரியுமா?"

பேசும்போதே அவளின் இளமிழிகள் தளும்பிப் பளபளத்தன.

அருகே சீராய் வெட்டப்பட்டு மதில் போல நின்ற செடிப் புதர் ஒன்று அசைந்தது. திரும்பிப் பார்த்து, பின் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

"நீங்க என்னைத் தேடினீங்களை? கூடப் பிறந்த அக்காகூட என்னை சோரிக்க ஒரு கடிதம் போடறதில்லை. நீங்களாவது யோசிச்சீங்களா?"

மீன்கள் ஒசையின்றி வாய் திறந்து மூடின.

சிறுகிதியின் அழைப்பு வந்தது - "ஏம்மா மீனலோசனி... வந்து சீக்கிரம். காலை ஏழுக்கே கல்யாணம். நாலுக்கே எழுந்திரிக்கணும். பாடி தண்ணிக்குள்ளே பார்த்துப் பேசிட்டிருந்தா... காலையிலும் போது உன் கண் மீளாய்த் துள்ளாது. கருவாடு போலாயிடும்."

அதுசரி. கல்யாணப் பெண் நீ ஏன் இன்னும் படுக்கலை?" லாசனி விடுதியை நோக்கி நடந்தாள்.

"வழக்கமான திருமணம் இல்லையே மீனா இது. பெரியவங்க நடத்துவதாக இருந்தால் என்னை அதட்டி எட்டு மணிக்கே படுக்கச் செய்திருப்பாங்க. வயசான பாட்டி வந்ததே எனக்குச் சந்தோசம். நானும் முரளியும் இன்னும் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டி யிருந்தது. எங்களுக்காக ஊர்விட்டு ஊர் வந்திருக்கும் சிறைகிதங் களையும் கவனிக்கணும். இவ்வையா?"

"என்ன வேலை? சொன்னா நான் செய்ய மாட்டேனா, புவனா? பிறகெதுக்கு முந்தாறு மைல் ஓடிவந்தேன்? நம்ப ரெண்டு பேருக்குமே பெத்தவங்க இப்போ உயிரோடிவலை. ஒருத்தருக்கொருத்தர்தான் ஆதரவு."

"சொல்வணும்னு நினைச்சேன், மீனா. நாங்க இங்கே வாடகைக்கு ஒரு தனி வீடு பார்த்தாச்சு. இனி தோணும்போது விடுப்பு போட்டுட்டு நீ எங்களோடு வந்து தங்கியிருக்கலாம்."

"பூஜை நேரத்துக் கரடியாய்...!"

"பூஜைக்குன்னு நேரங் காலம் உண்டு. அது இந்தக் கரடிக்கும் தெரியும்."

புவனா இவள் கன்னத்தைக் கிள்ள, சேர்ந்து சிரித்தனர்.

"உன் புது ரவிக்கை ரெடி. போட்டுப் பார்த்திடு. அதுக்குத்தான் கூப்பிட்டேன்."

"நீ எனக்காக ஏன் இத்தனை சிரமம் எடுத்துக்கறே, புவனா?"

"நானா தைச்சேன்? நம் ஓட்டல் டெய்லர்கிட்ட சொன்னேன். நம்ப மீனா பாப்பாக்காள்ளு இரண்டே மணி நேரத்தில் தைச்ச அணுப்பிட்டார்."

சிறு பெண்ணின் குதூகலத்துடன் ரவிக்கையைப் பிரித்துத் தன் மீது வைத்துப் பார்த்தவள், "ஹோ!" என்று மூச்சிழுத்தாள்.

"என்ன மீன் மாதிரி வாய் திறக்கறே?"

"இதென்ன கழுத்து ரொம்ப இறங்கியிருக்கே? உன் கய்யாணத்துக்குன்னே வரும் வழியில் கோட்டயத்தில் இறங்கி வாங்கினேன். இப்படிப் பண்ணிட்டாரே டெய்லர்..."

"நான்தான் இறக்கச் சொன்னேன்." உதடு சுழித்தாள் புவனா.

"அச்சோ..."

"பின்னே என்ன? சதா சாமியாரினி போல முடி மறைக்கிற ரவிக்கை. நாளை காலையீ கவர்ச்சியாய் உலா வருவாய் தோழி!" ஆகி கூறுவது போலப் புவனா அபிநயித்தாள்.

செடிகளின் பின்னால் அரவம்... அசைவு... 'சட்'டென்று கூர்ந்து பார்த்தாள் மீனா. இலைகளின் அசைவு தவிர அங்கு யாருமில்லை.

பனியாளர் விடுதிக்குள் பேச்சும் சிரிப்புமாய் ஏகக் கலாட்டா. ண்ணப் பலூன்களும், வாசனையமிக்க வில்லி மலர்க் கொத்துகளும் முலை மங்குகரமாக்கின.

ஆறு மாதம் முன்பு வரை இந்த ஒட்டலின் ஊழியர்களுள் மீனாவும் தந்தி. 18 வயது இளம் பெண்ணாய் நுழைந்து வேலை பழகியது குதான். ஓரளவு உலகம் புரிந்ததும் கூட அந்நான்கு ஆண்டு வ்தான்.

யயதுக்கு வரும்முன்பே தாயை இழந்தவள் மீனா. அரும்பும் ில் அக்கா ஓரளவு ஒத்தாசையாய் இருந்தாள். என்றாலும், துமா அவதியுள்ள அப்பாவும் தன்னையே தாயாகக் கருதி ி தின்ற தங்கையும் அவளுக்கு எரிச்சலூட்டினர் போலும். ள வரன் தேடி, தனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை அமைத்து விலகிக் ாள்.

ளால் போகும்முன் -

"இதோ பாரு மீனா, ஒரு வருடம் கேட்டரிங் சேரு. நமக்கு காவேஜ் படிப்பெல்லாம் அவசியமில்லை. தட்டெழுத்தும் கருக்கெழுத்தும் பழகு. வேலை தேடிவரும்!" என்று உபதேசித்தாள்.

அவள் சொன்னதை வேதவாக்காகக் கொண்டதில் பலன் இருந்தது.

வந்த வேலை பிடித்திருந்தது.

விதவிதமான மனிதர்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம். கலைநயம் கொடாது சூழல். நிறைந்த சம்பளம். மூன்று ஆண்டுகளாக அப்பாவிற்கு ராஜ வைத்தியம்தான். ஆனால் சென்ற வருடம் அவர் இறந்த பின்னர்... வாழ்க்கை அர்த்தமிழந்தது.

உடன் வேலை பார்த்தவர்களின் பிரியத்திற்குக் குறையில்லை. அவர்களோடு பேசிச் சிரித்து வளைய வந்த வேளைகளிலும் கூட மையத்தில் ஒரு சூன்யச் சுழி.

அந்தத் தவிப்பான கட்டத்தில்தான் வர்மா அவள் வேதனையைக் கூட்டினான்.

"பேபி... உன்னைக் காதலிக்கிறேன்!" என்று தினம் மூன்று முறை கூறிக் கலங்கடித்தான்.

தவிர்த்துக் கண்டித்தும் பயனில்லை. மீனா ஒதுங்கிப் பம்மினாள்.

"என்ன பேபி... வெட்கமா?" என்று ஒருநாள் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து உள்ளங்கையில் அவன் முத்தமிட்டபோது குன்றிவிட்டாள்.

உள்ளங்கையில் உதட்டின் குடும், மீசையின் மொரமொரப்பும் வெகுநேரம் காந்தின.

தேய்த்துக் கழுவின பிறகும் தீராத இம்சை.

புவனாவிடம்தான் போய்ச் சேதி சொல்லி அழுநாள்.

"அவன் கிடக்கான்... ஆனால் உனக்கு அவன் மீது நாட்ட மிருக்கா?"

"நிச்சயமில்லை, புவனா."

"நாம யாருமற்ற அநாதை என்ற வேதனை, குறை உனக்கு உண்டு என்பது எனக்குப் புரியுது. மீனு. இந்நேரம் உன் மனக்கு இசைந்த துணை அமைஞ்சால் நல்லது. நமக்குன்னு ஒரு உயிர் - கடைசிவரை பிரியம் காட்டும் துணை..."

"நிச்சயமாய் அது இவன் இல்லை... ஆனா பேசும்போது உன் உதடு ஏன் துடிக்குதும்மா புவனா? எனக்கு ஆலோசனை என்ற பேரில் நீயே ஏதேதோ பேசிச் சொக்கிப்போறே..."

"எனக்குப் பாட்டி, தம்பி இருந்தும் கூட, முரளி என் வாழ்வில் வந்த பிறகு ஒரு திறைவு... உற்சாகமான அர்த்தம்..."

"புரியுது. ஆனால் வரும் துணை அதுக்குத் தகுந்தவராய் இருப்பது முக்கியமில்லையா?"

"நிச்சயமாய் - இல்லைன்னா வாழ்வு பாழ்தான். வர்மாவைப் பற்றி விசாரிக்கச் சொல்றேன்... நல்லவனா இருந்தால்..."

"ஒதுங்கிப் போறவளை இழுத்து முத்தமிடுபவனைப் பற்றித் தனியாய் விசாரணை வேறா? எனக்கு இயல்பான மரியாதைகூட அவன் மேல் எழவில்லை, புவனா."

"சரி... அப்போ கழுதையை விட்டுத் தள்ளு..."

தள்ளி நின்றுகூடக் கழுதை விடவில்லை. ஒட்டி வந்தது. உரசியது. மழைக் காலங்களில் உல்லாசப் பயணிகள் வருவது கம்மிதான். நங்கு அந்நேரம் பழுது வேலைகளைச் செய்வது எளிது.

சற்றே நைந்த படுக்கை விரிப்புகளை ஸ்டோர் அறையுள் வந்துவிட்டு, இப்படி ஒழிந்த நாட்களில் கிழித்து, ஏப்ரன்களாகவும், தட்டும் துண்டுகளாகவும் கிழித்துத் தைக்கும் வேலை நடக்கும். விட்டிருக்கும் துவாலகைகளைச் சீராய் வெட்டித் தைக்கவாம்.

மீனு லம்பர் அறையில் இருந்து விரிப்புகளை எடுத்து வர்றியா... வ்காரருக்கும்..." மாணேஜர் கேட்க,

"சொல்லிவிட்டுட்டேன், சார்!" என்று உற்சாகமாய்ச் சாலியுடன் திளம்பினாள். சற்று ஒதுக்குப்பிறமான அறை அது.

உருப்புகளை எண்ணி வெளியே வைத்துவிட்டால் போதும். பையன்கள் தையல்காரரிடம் கொண்டு சேர்த்து விடுவார்கள்.

பாதி வேலையை முடித்தபோதுதான் அந்த அவஸ்தை உணர்வு. அந்த அரையிருட்டு அறைக்குள் வேறு யாரோ இருப்பது போல இருந்தது. வர்மா!

"ஏய்... பேபி! நீ எம்பி எம்பி துணிகளை எடுக்கும்போது உன் இருப்பு வளைவு அற்புதம்... ரசித்த நான் சிலையாகிவிட்டேன்."

அவன் இளிப்பில் இவளுக்குள் ஆத்திரத்தோடு அச்சமும் திளர்ந்தது. வெளியே ஓட உடம்பு பரபரத்தது. இருந்தும் அவனைத் தாண்டித்தான் போய்க் கதவைத் திறக்க வேணும்...

நடந்தவளை அப்படியே கொடி போல வளைத்துப் பிடுங்கித் தன் மீது சாய்த்துக் கொண்டான். முரட்டுக் கரங்கள், குருடன் புதையல் தேடுவது போன்ற வெறியுடன், அவன் இடையை அங்குலம் அங்குலமாய் அளைந்தன... அழுத்தின...

"இல்லை... வேணாம்... விடு, வர்மா..." அவன் அலறித் திமிர், அவன் தீவிரமானான்.

"என்ன பட்டு மேனி பேபி உனக்கு? ஐஸ்கிரீமைக் குழிக்கரண்டியால் வழித்தெடுக்கும்போது ஏற்படும் குழைவு!"

வெப்பமூச்சுடன் அவன் பேச, ஆவேசமாய் திமிறினாள்.

ஒங்கி முகத்தில் குத்தியதில் அவனது கண்கள் தாக்கப்பட்ட போலும். பிடி தளர்ந்தது. ஓடிக் கதவு தட்டினாள். துழாவினாள் எப்போது கதவைத் தாழிட்டான்? தவித்த நேரம் வெளியேயிருந் கதவை இடித்துத் திறந்தனர்.

"மேடம்... என்னாச்சு?" மயங்கிச் சரிந்த அவளைப் பணியாள் இருவர் தாங்கிக் கொண்டனர்.

ஒவ்வொருவராய் அனுதாப விசாரிப்புடன் வந்தது கசந்தது. மறக்க நினைத்ததை மீண்டும் மீண்டும் நினைவு கூரவேண்டிய அவஸ்தை.

"நூறடி தள்ளியிருக்கிற கட்டிடத்திற்குத் தனியாகவா போவது?"
"இந்த வர்மா ஏற்கெனவே உன் கிட்ட வாலாட்டினானாமே?"
"அவனை சஸ்பெண்ட் செய்துட்டாங்க தெரியுமா?"

"எங்க... ரெண்டு வாரம் ஹாய்யா உலா போயிட்டு மறுபடி இங்கேயே வந்திடுவான். வர்ற மாதம் அறைகள் எல்லாம் முன்பதிவு செய்யப்பட்டாயிற்று. வருகிற கூட்டத்தை நாம் சமாளிக்கணுமே."

"அவனை நாங்களே நாலு தட்டுத் தட்டிட்டுறோம், மீனு. எதைத் தட்டலாம் - காலையா கையையா?"

அயர்ச்சியாக இருந்தது.

நேரே மாணேஜரிடம் போனாள். "சார்... எனக்கொரு மாற்றல் அவசியம். வேறு ஒரு கிளைக்கு மாற்றிடுங்களேன்."

"மாற்றலாம். ஆனால் இங்கு வரும் பல வாடிக்கையாளருக்கு உன் முகமும் பெயரும் பரிச்சயம். உனக்கும் அவர்களது விருப்பு வெறுப்புகள் அத்துப்படி... அது வியாபாரத்திற்கு அவசியமாச்சே."

"ஒரு வருடமேனும் வேறு இடம் போக விரும்பறேன், சார்."

"வர்மாவை இரண்டே மாசத்தில் அந்தமானுக்குக் கடத்திட்டுறேம்மா!" புன்னகைத்தார்.

அங்கும் அவர்களுக்கு ஒரு பிரமாண்ட நட்சத்திர ஓட்டல் உண்டு. "தயவு செய்து எனக்கு உடனே மாற்றல் அவசியம் சார்!" அவள் உறுதி மாறவில்லை.

"கோட்டயம் அருகே புதிதாய் ஆரம்பித்த ஓட்டலுக்கு நீ மிகவும் பயன்படுவாய்... போறியா? பேக் - வாட்டர்ஸ், தமிழில் கழிமுகம்

என்போம். நீர் சூழ்ந்த தீவுச் சூழல் - தனிமைக்கும் இனிமைக்கும் குறையில்லாத இடம்..."

அவள் அந்த வாரமே அங்கு போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள்.

கொடைக்கானலில் பழகிய நண்பர்களை மீண்டும் பார்த்தது உற்சாகமாய் இருந்தது.

வர்மாவைக்கூட இயல்பாய், கண்களை நேராகப் பார்த்துப் பேசினாள். இவனுக்காகவா அஞ்சி ஓடினோம் என்று எண்ணுகையில் சின்னச் சிரிப்புக்கூட அரும்பியது.

ஆனால் இருட்டறையில் அவன் பிடிக்குள் சிக்கிக் கிடந்த அவதி அவனை வெகுநாள் வாட்டியிருந்ததே...

இப்படிப் பலப்பல எண்ணங்களுடன் கண்ணயர்ந்தாள். மீனு அதிகாலை எழுந்தபோது முகத்தில் பூவின் மலர்ச்சி.

புவனா, முரளி இருவரின் மணநாள் இது. அவளிடம் அன்பு பகிர்ந்த இரு ஜீவன்கள் இணையும் வைபவம்.

சுறுசுறுவென எழுந்தாள்.

மலைநாடு 'இன்னும் விடியவில்லையே' என்று குளிரில் 'பால்' காட்டியது.

மணப்பெண்ணின் தலை அவங்காரத்திற்கு உதவிவிட்டு, தாது குளித்துப் புதுச் சேலையைச் சுற்றிக் கொண்டாள். வரும் வழி கோட்டயத்தில் வாங்கியது. புதுசு கட்டும் சந்தர்ப்பங்கள் அவாழ்வில் அதிகமில்லை. ஆனால் கட்டினால் அதன் சோ உற்சாகம் தனிதான். அந்திவான இளஞ்சிவப்பு நிறச் சேலை - தகாகுகளை ஆங்காங்கே தெளித்தது போன்ற சரிகை வட்டம் உள்ளங்கழுத்தில் தங்க மணிகள் ஆடிய சிறு முத்துச் சரம்.

அதற்குப் பொருத்தமான குடை ஜிமிக்கிகள்.

தாக்கியிட்ட கொண்டையில் ஒற்றை மஞ்சள் ரோஜா.

விழிக்குள் துளி மை, புருவ மத்தியில் தங்கமும் சிவப்புமான
டிசைப் பொட்டு.

அவங்காரம் அவள் அழகைத் தூக்கி நிறுத்தியது.

"யப்பா... அசத்திட்டே..."

ஆனால் நிற்க நேரமில்லாமல் வேலைகள் தொடர்ந்தன.

குறிஞ்சியாண்டவர் கோயிலில் திருமணம். தாலி கட்டும் நேரம்
மட்டும் தான் நிற்க ஒழிந்தது.

வெளிமண்டபத்தில் காலைச் சிற்றுண்டி அதற்கான இலைக்கட்டு
இன்னும் வந்துசேரக் காணோம் என்ற பதைப்பில் அவைந்தவளைத்
தோழிகள் இழுத்து நிறுத்தினர்.

"இத்தனை மைம் ஓடிவந்ததே இந்த நிமிடத்தைப் பார்க்கத்தான்.
தாலி முடிவதைக் கண் நிறையப் பாரேன்."

தாலி முடிந்து தம்பதியராய் நின்ற புவனா, முரளி... பார்த்தவளது
கண் நிறைந்தது.

'இவர்கள் வாழ்க்கை சிறக்க வேணும், ஆண்டவா!' மனம் கசிய
வாழ்த்தியது. அந்நேரம்... கண்ணீர் மங்கிய பார்வையில் சிக்கினான்
அவன். பரிச்சயமில்லாத, வெகு கவர்ச்சியான மூகம்.

அவன் பார்வை இவளையே கூர்ந்தது.

இதென்ன சிரிக்கிறான்? தன்னைப் பார்த்தா?

அதிலும் இத்தனை குஷியான, விஷமச் சிரிப்பு!

அவசரமாய்த் தன் பார்வையை உருவிக் கொண்டவளால் ஒரு
முடிநிமிடம்கூட, தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை.

காந்தத்தை உணர்ந்த இரும்புபோல அவனிடமே மீண்டும்
சந்தன விழிகள்.

ஐயோ... கண் சிமிட்டுகிறானா என்ன!

அர்த்தம் ஆபாசமா? இல்லை... 'ஐய்ய, இதென்ன சின்னப்
பெண்ணாட்டம் கண்கலங்கறே... சிரி, பார்க்கலாம்!' என்ற பிரிய
சீண்டத்தான்!

விழிகளைச் சிமிட்டித் திரண்டு தின்ற கண்ணீரை வடியவிட்டான்.
துடைத்து மீண்டும் அவனைப் பார்த்தான். பிரமைதான் போனும்.
பார்வை இவளைத் தாண்டிப் போயிருந்தது. ஆக அவனது
முகத்தை ஆராய்ந்தான். கருத்த புருவங்களும், கொத்து மீசையும்
நல்ல அடர்த்தி. கண்கள் வித்தியாசமான தேன்பழுப்பில்,
ஆண்மையான மூகமாய் அளவான உயரம்.

பக்கவாட்டில் திரும்பி மானேஜரிடம் ஏதோ பேசியபோது...
அவன் மூக்கின் தேர்த்தியும் சிறிதே தெரிந்த பல் வரிசையும்
அசத்தின.

பத்மா இவன் தோளைத் தட்டினாள் - "என்ன மீனா? கண்ணால்
முழுங்கறே? மானேஜரோட ஸ்பெஷல் விருந்தினராம் அந்தாளு,
அமார்க்களம் இல்ல?"

"இல்ல... அ... ஆமா..." மீனா தலையை மையமாய் அசைத்தாள்.

சில விநாடிகளுக்கு முன் அவன் தந்த விஷமச் சிரிப்பும் கண்
சிமிட்டலும் பிரமையோ?

அதற்குள் தம்பதிகள் பிராகாரம் சுற்றி வந்தாயிற்று. கூட்டம்
கலைந்தது. மீனுவின் பார்வை அவனுக்காய்க் கும்பலை அளைந்தது.

"யாரைத் தேடற?"

"அ... வந்து... இலைக்கட்டு..."

"அது நடந்தா வரும்? வந்து பந்தியிலேயும் விரிச்சாச்சு."

மண்டபத்திற்குள் ஓடினாள், மீனா.

வேலைகளும் உணவும் முடிந்தபின் யாரோ நீட்டிய பீடாவை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள்.

"எல்லாம் நல்லபடி நடந்துச்சு."

"அரை நாட்கூட இல்லையே. இந்தக் காலக் கல்யாணம்! அலுத்தாள் ஒரு மூதாட்டி."

"அதுக்குத்தான் ஒன்று ரெண்டு சடங்கு வைச்சிருக்கேன்!" என்றபடி புவனாவின் பாட்டி. செம்பு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து மணமக்கள் எதிரே வைத்தாள்.

"உள்ளே மோதிரம் போட்டிருக்கேன். தேடி எடுக்கணும். எடுக்கற கைதான் வீட்டில் தூக்கலாயிருக்கும். ஆக, விடாதீங்க."

"ஆகா, சூப்பர் விளையாட்டு!" உற்சாகமாய் ஸ்டெல்லா உட்கார், சுற்றிலும் கும்பல் திரண்டது.

சுற்றிலும் பார்த்த முரளி மாளேஜரிடம் -

"இத்தனை பொண்ணுங்க சுற்றிலுமிருந்து என்னைத் தேடச் சான்னா பதட்டமாயிருக்கு, சார்..." முறையிட்டான்.

"இளைஞனே! வெற்றி உனக்குத்தான்." அவர் அமார்க்களங்கிலத்தில் வாழ்த்தினார்.

மாளேஜரின் அருகே அவன்... அதே மந்தகாசச் சிரிப்புடன்.

"என்ன சார்... மத்தவங்களைக் காணோம்?"

சாயங்காலம் எங்க சார்பில் உங்களுக்கு ஒரு எளிய வரவேற்பு த்து. தவிர ஒட்டலிலும் கூட்டம்... அதான் இதோ மனோ காரே - அவர் இருப்பது நூறு பேருக்குச் சமம்..."

ங்க சொல்றீங்க - அப்போ இந்த 'பாட்ஷா' தம்பிதான் என்னைத் தோழன்!" - பாட்டி மும்முரமானாள்.

"ஓ...! நூறு பேருக்குச் சமம் என்றதால் புதுப் பெயரா?" ரசித்துச் சிரித்தான் புதியவன்.

"பாட்டி, அவரே பயந்து தெரியறார் - அதிலே அவரை மாப்பிள்ளைக்குத் துணைக்குக் கூப்பிட்டா எப்படி?" சட்டென்று பேசினிட்டாள் மீனலோசனி.

இப்படிச் சல்லாபமாய்ப் பேசி, பிறர் கவனத்திற்குத் தூண்டிய வீசம் ரகபில்லை அவள். இன்று ஏன் இந்த வேகம்?

இளைஞனின் விழிகள் விரிந்து அவளை ஊடுருவின.

இன்பமான ஊசிக் குத்தலாய் உள்ளேறியது பார்வை.

"ஆமா, புதுத் தம்பி வாயே திறக்கலை. கல்யாணமானா பசங்களுக்குத் தங்களுக்கும் நாக்கு இருக்கிறதே மறந்துடுது. வீட்டில்தான் கூட்டிட்டு வரலியே... தைரியமாப் பேசங்க, தம்பி!" என்றாள் மற்றொரு இடக்குப் பாட்டி.

மாளேஜரும் புதியவனும் பரிதாபமாய் விழிக்க.

"வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்திட்டதால்தான் தம்பி இப்படி விழிக்குது!" என்றாள் மற்றொரு வெள்ளி முடி.

மீனுவின் உடம்பு முழுக்கக் காதுகளாய் மாறிப்போனது.

என்ன பதில் வரும்? ஒரு வேளை கல்யாணமானவன்தானோ? மனைவி இருந்தால் தன்னைப் பார்த்து இப்படிக் கண் சிமிட்டு வானா...? அந்தக் கண நேரச் சிரிப்பு நெஞ்சை அள்ளிக் கொண்டதே! எப்படியிருந்தால் என்ன... இதயம் ஏன் இப்படி எகிறித் துடிக்கிறது?

அவனிடமிருந்து பதில் வரவில்லை.

மாளேஜர்தான் - "துணை... இனி... இனித்தான் தேட வேணும்..." இழுத்தார்.

"சட்டுப்புட்டுன்னு தேடச் சொல்லுங்க சார்... ஜோடியாய் வந்திருந்தால் அது தனிக் களைதான்."

மீண்டும் 'பட்'டென்று பேசியது தானா?

மீனுவிற்கு வெட்கமும் வியப்புமாய்ப் போனது.

'அமைதியானவன்' என்று பெயரெடுத்த தானா இப்படி முத்திரிக் கொட்டையாய்த் துள்ளுவது?

"அதான் பிரம்மசாரின்னு சொல்றாரே, பெண்ணே..."

"கலகலப்புக்கும் களைக்கும் ஒரு ஜோடி அவசியம். இந்தத் திருமணத்துக்காவது ஒரு துணையைக் கூட்டி வந்திருக்கலாம்!" இவள் வம்பு வளர்த்தாள்.

மணமக்கள்கூட இவளை ஆச்சரியச் சிரிப்புடன் பார்த்து ரசித்தார்கள்.

தோழியின் காதல் திருமணம் முடிந்த எழுச்சியா... இல்லை அவன் மீது கிளர்ந்த கவர்ச்சியா... எதுவேன்று புள்ளி குத்த முடியவில்லை. தம்புலத்தால் சிலந்த உடுகள் வம்பாய் கழிச்ச, மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த சேவையில் தாமரை மொட்டுப் போல மீனா நிமிர்ந்து நின்றாள். அவன் விழிகள் அவளை முழுதாய்த் தடவின.

"சரி, நீங்களே வாங்க துணைக்கு. உங்க பேச்சு நீங்க தயாராய் இருப்பது போலத்தான் தோணுது."

"ஆஹ்? அவனது விஷம் அழைப்பில் விக்வினாள். முதன் முறையாய் அந்த ஆண்மை ததும்பிய குரல் தன்னுடன் வார்த்தை யாடியதும் அவளை ஆனந்தப்படுத்தியது.

"அதற்கேதும் கட்டணம் தந்துடறேன்!"

"அட்டே... குமரிப் பெண்ணின் உள்ளத்திலே குடியிருக்க ருவதற்கான வாடகை!"

விடலை ஒன்று நமட்டாய் முணுமுணுக்க, சுற்றிலும் 'சூபீ'ரெனக் ப்பு. சந்தோச வைபவங்களில் எது சொன்னாலும் இப்படிச் சிரிப்பு த்துக் கொள்ளும்.

இவள் வாய் அடைத்துப் போனது.

"அப்படிப் போடுப்பா, ஆம்பிளைச் சிங்கம்..." கிழவிகள் கைதட்டினார்கள்.

இத்தனை ஜோரின் நடுவே, மாப்பிள்ளை மோதிரத்தைக் கை (விரல்) பற்றிவிட்டான்.

கவனம் திசை திரும்ப, இவள் மெதுவாக நழுவினாள். உடம்பு முழுக்கப் படபடத்தது. கொடைக்காளலில் கூடலா வியார்க்கும்?

மலைச்சரிவோரம் போய் நின்றாள். 'குளுகுளு'வென ஏறிவந்த காற்று அவளை ஆகவாசப்படுத்தியது.

அவன் பின்னே ஆட்டுக் குட்டியாய் அவைந்த மனதைக் கட்டிப்போட முடியுமென்று தோணவில்லை.

"என்ன பதில் தராமல் வந்திட்டங்க?"

"ஆஹ்?"

"நான் இவ்வசந்தான். கரும்பு தின்னக் கூலி கேட்கும் ரகமில்லை நான்!" குழைந்த அவன் குரலில் மறுபடி அவளுக்கு வியர்த்தது. கன்னங்களில் சூடான சிலப்பு.

"மிஸ்டர் மனோ... போகலாமா?"

"இதோ வரேன்!" திரும்பி நடந்தான்.

அவளுக்குள் ஏதோ பரவசம். எம்பிக் குதித்தால் பள்ளத் தாக்குகளைப் பறந்தே கடந்து விடலாம் போன்ற இன்ப லாகிரி.

ஆனால் இனி இவளை எங்கே... எப்படிப் பார்ப்பது?

தலிப்புடன் திரும்பினாள்.

அதை எதிர்பார்த்தவன் போல அவனும் திரும்பி அவனின் கண் தொட்டுச் சிரித்தான். கண்களைச் சிமிட்டினான்.

'கவலைப்படாதே, பெண்ணே... சீக்கிரம் சந்திப்போம்!' என்ற அர்த்தம் இருந்தது அதில்.

5

மாலை வரவேற்பும் விருந்தும் முடிந்த கையோடு, தயாராய் இருந்த இவர்களது பெட்டிகள் 'டெம்போ' வேனில் ஏற்றப்பட்டன. ஒவ்வொருத்தருக்காய் நன்றி சொல்லி வழியனுப்பினர் புதுத் தம்பதிகள்.

"கடிதம் எழுதுறேன், மீனா... நீயும் எழுது. என்ன?" ரோஜா மாலையைக் கழற்றிக் கையில் தவழவிட்டபடி சொன்னாள், புலனா.

"உம்..."

"என்ன உம்...? யோசனையா?"

"இல்ல... மாளேஜரோடு நின்னவர் புது முகமாய்த் தெரிஞ்சது. யாருன்னு கேட்கலாம்னு..."

"தெரியலை. ஆனா நிச்சயம் மனிதர் அதி முக்கியமானவர். முதலாளிக்கு வேண்டியவராயிருக்கும்... நிர்வாக விஷயமாயும் பேச்சிருந்தது."

"எங்கே வேலை பார்க்கிறார்?"

"விசாரிச்ச எழுதறேன்," என்றாள், புலனா - ஒரு தினுசாய்.

"அ... அதெல்லாம் வேண்டாம். தேனிலவைத் திகட்டறவரை னுபவி. முடிஞ்சப்போ கடிதம் எழுது. வரட்டுமா?" விரல்கள் சமாய் அழுந்திப் பிணைந்தன.

தோள் பையுடன், பாலத்தின் வழியே நடந்தவள் மீன்களிடமும் நட பெற்றுக் கொண்டாள்.

சரிவு இறங்கித் திரும்பியபோது மீண்டும் அவன்!

அவனுக்கு இவள் மீது ஏதோ ஒரு ஆர்வம் உண்டு. அடிக்கடி னைத் தேடிப் பார்த்துச் சிரித்தானே...

வெறும் வாலிபக் குறும்பில்லை, அது...

பரிவும் பிரியமும் தடவின புன்னகை. பிரத்தியேகப் பார்வை!

இவளும் அந்தக் கூட்டத்தில் அவனிடம் மறைமுகமாகவேனும் பேசிவிடத் துடித்துத்தானே ஏதேதோ உளறியது!

'கண்ணாளனே எனது மனம்

நேற்றோடு காணவில்லை.'

-பாடலின்போது படத்தின் ஜோடிகள் மற்றவரைத் தேடி மருகுவதுபோல் அவ்வவா ஒரு அனுபவம்! வேனில்... இவன் அருகே உட்கார வாய்த்தால்...?

ஆனால் அவன் தனியே காரில் போகப் போவது போலத் தெரிகிறதே... காரினுள் ஏறத் தயாராய் ஒரு காலை உள்ளே பதித்து நின்றான். கருநீலச் சட்டை, ஜீன்சில் அவன் கவர்ச்சி அதிகமாகி இருந்தது.

அத்தனை வெளிச்சமில்லை. ஆனால் அவன் இவளையே பார்ப்பது புரிந்தது.

புன்னகைக்கலாமா?

போய் நேரே பேசிவிட்டால் என்ன?

ஆனால் இவள் யோசனைகளுக்கு அவன் முகம் தடை விதித்தது. பாறையாய் இறுகிப்போன முகம். உதடுகளில் கல்லின் கடினம்.

ஆகக் கால்கள் பின்னி அவனை நெருங்க விடாது தடுத்தன.

ஆனாலும் நாக்கு அடங்கலில்லை.

அவனைக் கண்டதிலிருந்து அதுதான் துளிர்ந்து விட்டதே!

"கிளம்பிட்டீங்களா?"

"பார்த்தா தெரியணுமே..." குரலில் குழைவே இல்லை கடுப்புதான். ஏன் என்பது புரியவிட்டாலும்,

"கேட்டேன்... ஏன் கோவிச்சுக்கிறீங்க?" அடிபட்ட சிறுமி போல கேட்டாள், மீனா.

"அழகும், வெளிநாட்டுக் காரும் வைத்திருக்கிற வாழிபன் கண்ணிலே பட்டால் ஏதாவது கேட்க வேண்டியது. அவனை வளைத்துப் போட்டுவிடப் பசப்பலாய்ப் பேச வேண்டியது. இல்லியா?" என்றவனின் உதடுகள் இசுழ்ச்சியாய் மடிந்தன.

எதிர்பாராத வேளையில் ஒரு குடம் தண்ணீர் தலையில் கவிழ்க்கப்பட்டது போலாயிற்று. மீனுவிற்கு தடுமாறிப்போனான். தொண்டை கட்டியது.

கண்கள் கலங்கின.

'விடுவிடு'வெனத் தலை குனிந்து நடந்தவன் வேனில் ஏறிக் கொண்டான்.

"பெட்டியைக் காண்கடியில் வைக்காதே."

"பழக் கூடையை நகர்த்து."

"எனக்குச் சன்னலோரந்தான். ஏன்னா வாந்தி வரும்."

இப்படிச் சளசளத்த கூட்டம் அவளது வெளிறிய முகத்தை, சிவந்த கு நுளியைக் கவனிக்கவில்லை. கிடைத்த இருக்கையில் வலவி' என்ற ஒன்றைச் சொல்லோடு சரிந்து கண் மூடினாள்.

தலையில் ஊர்தி வளைந்து கீழே இறங்கியது.

யாசிக்க யோசிக்க இவளுக்குள் அவமானமும் வருத்தமும் வந்தன.

வணும்பு, உனக்கு. வலியப் போய் விழுந்து பேசினால் தந்தான்' இடித்தது மனசு.

வர்தாளே என்னை முதல்வ பார்த்துச் சிரிச்சார். 'அழாதே'ங்கிற திலே கண் சிமிட்டினார்?'

'தவ்வாம் பிரமை.'

படி என்னைத் தேடிவந்து பேசினாரே'

க ரசிச்சே. இப்போ கிடைச்ச உதையையும் ரசி.'

திரும்பிக் கொண்டது.

மவுன விசம்பல்களுடன் தூங்கிப் போனாள். தேக்கடி ஓட்டலில் இரவைக் கழித்துவிட்டு, அங்குள்ள சில நண்பர்களை உதிர்த்ததின் அதிகாலை, பயணம் தொடர்ந்தது. அவள் அதிர்ச்சி இன்னும் குறையவில்லை.

மூடிய கண்களுக்கு, வாகனத்தின் குலுக்கல் தாலாட்டுப் போலிருக்க, விழிப்பும் உறக்கமாய்க் கழிந்தது. பயணம். பலரும் அசதியில் இருந்ததால், இவள் நிலை முரணாய் படவில்லை.

கோட்டயம் தாண்டியதுமே கழிமுகப் பகுதிதான்.

கற்றிலும் அலையற்ற சமுத்திரமாய்த் தண்ணீர். விளிம்புகளில் உயர்ந்த தென்னகைகள் காய்களுடன் செழிப்பாய் நின்றன. இயந்திரப் படகில்தான் இவர்களது ஓட்டலை அடைய முடியும். சிறு நீவு போன்ற பகுதி அது.

படகு நீரைக் கிழித்து முன்னேற, இவள் மனம் சற்றே அமைதிப்பட்டது. இந்த ஆறு மாதங்களில் இப்பதுச் சூழல் பழகிவிட்டது - பிடித்திருந்ததுகூட உடம்பு ஓய்வுக்குக் கொஞ்சம்வரை அதை ஓட்டலாம். ஓய்வில் புத்தகம், ஓடையின் வண்ண மீன்கள், தத்தித் திரியும் வாத்துக்கள். இப்படிப் போனது பொழுது.

அவை பேச்சால் இவளை அறைந்து புண்படுத்தாது - அமைதி தரும். முகத்தில் கரி பூசிக் கொண்டது போதும். இனித் தானுண்டு வேலையுண்டு என்றிருக்கச் சரியான இடம் இது.

சிவ நிமிடங்களில் ஓட்டல் வந்தது.

ஆழ மூச்செடுத்துவிட்டாள். அனைவரும் இறங்கியபின் கடைசி ஆளாய் இறங்கினாள். அந்நேரம் அவை படகைச் சற்றே கரையின் விளிம்பிலிருந்து விலக்க, தடுமாறியது.

மனம் மறுபடி படபடத்துப் பதறியது.

"பாத்து இறங்கோட்டே?" படகுக்காரன் நீட்டிய கையைப் பிடித்த போதுதான் தன் விரல்களின் இலை போன்ற நடுக்கம் புரிந்தது. அதிர்ச்சியில் கருண்ட மனம் இயல்புக்கு வரச் சற்று நேரமாகும் போல...

இறங்கி வரவேற்புக் கூடத்தைப் பார்த்தான் - அது அவளுக்கு மிகப் பிடித்தமான இடம். கேரளத்தின் கலை நுணுக்கமெல்லாம் அம்மரத்தாலான அறையுள் காண முடியும்.

வருபவர்கள் அமர. குட்டைக்கால் நாற்காலிகள்.

உயர்ந்த அன்னக் குத்து விளக்குகள்.

இடையிடையே சலங்கை சினுங்கும் மர ஊஞ்சல்கள்.

கற்றிவந்த அவள் விழிகள் குத்தி விரைத்தன.

கால்கள் துவண்டன. நடுவே அவளையே பார்த்து நிற்பது வனா? அழகும், வெளிநாட்டுக் காரும் கொண்ட மனோ... வர்களேதான்!

அவளைத் தாண்டித்தான் உள்ளே போகவேண்டும்.

"தண்ணீரில் விழுந்து ஈரஞ் சொட்ட நடந்து வந்திருந்தால் ணுக்கு ரம்ய விருந்தாய் இருந்திருக்கும். படகுக்காரன் விவரம் ஙாமல் நனைவதைத் தடுத்துவிட்டான் - இல்லையா?"

தடு அசையாமல் பேசினான். நேற்று இவளை ஒரு குழந்தையாய் னி முறுவலித்தவன் இப்போது வார்த்தைகளால் அவளைக் கீறிக்க பாடுவது ஏன்?

ஈக ரொம்ப வலித்தது.

Tனேஜர் எல்விஸ் அவர்களைப் பரபரப்பாய் வரவேற்றார். வேளையில் வந்தீங்க. சிட்னியிலிருந்து ஒரு மருத்துவக் ீருக்காங்க. திருவனந்தபுரத்தில் மருத்துவக் கருத்தரங்காம், ெத்து, சனி ஞாயிறு ஓய்வுக்காக மொத்தப் பேரும் இங்கே மக்கு இது சீசன் சமயம் இல்லாததால் அறைகள் இருந்தன. லை ஆட்கள்தான் போதவில்லை."

"இப்ப ஒரு தூக்கம் போடலாம்னு வந்தோம், சார்." முணங்கினாள் ிலா.

"குணானன், சீலன் எல்லாம் ஊருக்குப் போயாச்சு. நீங்க வேறு ஆறேழு பேராய்க் கல்யாணம்னு கிளம்பிட்டங்க - சிரமமாயிடுச்சு, ிலா. அவங்க 'சைட் சீயிங்' போகணும்ளாங்க. படகுளுக்கு ஏற்பாடு ெய்திடு. வளலா, மீனா! அவங்க ஊர் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினபிறகு அறைகள் சுத்தம் செய்வதை மேற்பார்வை மட்டுமல்ல, சுத்தம் பண்ணுவதே கூட உங்க பொறுப்பு."

மற்றவர்கள் முணங்கினாலும், மீனாவிற்கு வேலை இதம்தான். வேலைப் பளு, மற்ற அநாவசிய எண்ணங்களை மேலே கிளம்ப விடாதபடி, அமுக்கி மூடிவிடுமே.

இங்கு வருபவர்களில் 80 விழுக்காடு வெளிநாட்டுப் பயணிகள்தாம். தீவாய் இருப்பதால் இங்கு வருவிக்கும் கட்டணம் (அதிகமில்லை - ஒரு நாளின் கட்டணம் ஒரு மத்திய வர்க்கக் குடும்பத்தின் மாதச் சம்பளம்!) மூன்றுவேளை உணவிற்கும் சேர்த்து தான். அது போக நினைத்தபோது உணவகத்தினுள் நுழையலாம்.

கடக்கடத் தேநீரோ, காபியோ விருப்பம் போலக் கிடைக்கும். நீச்சல்குளத்தில் நீந்திவிட்டு, இடையே முதலைகள் போல வெயிலில் சோம்பல் சுகம் காணுபவர்களுக்கு இனிக்கும் இளநீரோ அல்லது பழரசங்களோ பரிமாறப்படும்.

காவை உணவிற்கு மேற்கத்திய உணவு வகைகளோடு, நம்மூர், இட்லி, தோசை, சட்னி, வடை, சாம்பார் உண்டு.

குருத்தோலையில் வேகவிட்ட இடியாப்பம், குழாய்ப் புட்டு, வெண்ணெயில் வதக்கிய நேந்திரம்பழம் - கேரள ஆயிட்டங்கள்.

மீனாவிற்கு வரவேற்பறை உத்யோகம்தான். 'செக்-அவுட்' நேரம் மதியம் 12 என்பதால் காலில் வெந்நீர் பட்டாற்போலத் துள்ளித் திரிய வேண்டியதில்லை. ஒன்பது மணிக்கு மேல் தன் வேலைகளைச் சீர் ெய்தபின் உணவகத்திற்குக் கிளம்பிவிடுவாள்.

சன்னமாய்ப் பரப்பி, தொப்பி போல அவள் கருட்டித் தரும் நெய்த்
தோசைகளுக்கு அங்கு பல ரசிகர்கள் உண்டு.

"மீனா - இன்னும் ஒண்ணு..." என்று தட்டோடு ஒரு வரிசை
அவளது தோசைக் கல்வின் பின்னே நீள நிற்கும்!

கொழுக்கட்டை போலிருக்கும் 'சாசேஜ்' கறி உருண்டைகளையும்
பதமாய்ப் பொரித்தெடுப்பதில் அவள் கில்லாடி.

இவள் வேலைக்குச் சேர்ந்த புதிதில் ரஜீவ்விடமிரு இருதெய்வம்
ரசிக்கலில்லை. அவன்தான் உணவகத்தின் பொறுப்பு அதிகாரி.

கணுக்கால் தெரியும்படி கட்டின பட்டுவேட்டி, இளமஞ்சள் சட்டை,
இடையில் இருக்கக் கட்டிய துண்டு.

பொன்னிறப் பாதங்களில் உயர்ரகக் காலணிகள் - நெளி
நெளியான கேரள கேசம் என்று மகராஜா போலிருப்பான்.

நிறமும் ஜாடையும் இன்று திரையில் கலங்கடிக்கும் அப்பாஸ்தான்.
பூம்பத்தில், 'மிஸ். மீனலோசனி... உங்கள் எல்லை வரவேற்பு
வரதான்!' என்றான் துளிப் புன்னகையுமின்றி...

'ஒரு மணி நேரம் இங்கே உதவலாம் என்று வந்தேன். இந்நேரம்
க்கு அங்கே ஓய்வுதான்.'

அதிகாலை போன் மூலம் எழுப்ப வேண்டியவர்களை எழுப்பி,
சர்வீஸ் கேட்பவர்களுக்கு அதற்கான ஏற்பாடு செய்துவிடுவான்.
றையைக் காவி செய்பவர்களுக்குப் பதினொன்றிற்குப் பில்
டுத்து அனுப்பி, கிளம்பச் செய்தால் போதும்.

ங்கள் மாணேஜரிடம் அனுமதி பெறணும்.'

பற்றாச்சு. உங்கள் அனுமதியும் கேட்டிருக்கணும். கூட்டம்
ருந்ததால் உடனே வேலையில் இறங்கிட்டேன். மன்னிக்கணும்.'

ளது பணிவான விளக்கமும் புன்னகையும் அவனை
விட்டன.

பழக இருவருக்கும் பிடித்துப் போனது. உணவகத்தில்
மீறும் வேளைகளில் அவனே அவளை அழைப்பான்.

இண்டர்காமில் - 'மீனா தொப்பிக்காக ஒரு நீ...ள்ள வரிசை காத்து
நிற்கிறதே!' என்பான். மம்மூட்டி பேசுவது போன்ற மலையாளத்
துமிழில்.

'என்ன ரஜீவ் புரியலியே?'

'வந்து தொப்பித் தோசை கட்டுக் கொடம்மா!' என்பான் குழந்தை
போல.

சீசன் அல்லாத மாதங்களில்தான் விசிராத்தியாய் விடுமுறைகள்
எடுத்துக் கொள்ள முடியும்.

பணியாட்கள் குறைந்த அந்நேரங்களில் சில நாட்களுக்குத் 'நிஃ'க்
கூட்டம் வந்து மோதித் திக்குமூக்காட வைக்கும். அந்நேரம் எந்த
வேலை என்று பாராமல் எவருக்கும் கைகொடுப்பான், மீனா.

வாக்வம் கிளீனரால் அறையைத் துப்புரவு செய்திருக்கிறாள். பிரஷ்
கொண்டு குளியல், கழிவறையைத் தேய்த்துக் கழுவினதும் உண்டு.
படுக்கை விரித்துத் துவாலைகள் மாற்றி இருக்கிறாள்.

'வரவேற்புப் பானம்' பரிமாறியிருக்கிறாள்.

நட்சத்திர அந்தஸ்து ஒட்டட்களில் அது ஒரு இனிய மரபு.
வரவேற்புப் பானம் மிகக் கவர்ச்சியாய்ப் பரிமாறப்படும். அது
வருபவர்களுக்கு இலவச உபசரிப்பு.

கேரளம் என்பதால் இளநீர்தான் இங்கு விசேஷ பானம். சீராய்ச்
சீவி, குழாயிட்டு, அதைச் சுற்றிலும் செவேலென்ற செர்ரி பழங்களும்,
சில அவங்கார இலைகளுமாய்ப் பரப்பி அமர்க்களமாய் வழங்கப்
படும். அதை நீட்டும் பெண்ணும் கண்ணிற்கு வெகு குளிர்ச்சிதான்!

'உன்னைப்போல ஊக்கமாய் உழைக்கும் ஆட்கள், அதிலும்
பெண்கள் அரிது, மீனா!' என்பார் நிர்வாகி.

'அதென்ன சார்... பெண்கள்...?'

'அழகிய பெண்களுக்குத் தன்னலம், தற்பெருமை சற்று
அதிகம்மா. 'என் அழகிற்காகத்தானே இந்த வேலையும் சம்பளமும்?
இதோ 'பப்பளா பளா' என்று வந்து நிற்கிறேனா இல்லையா -

இதற்குமேல் என் தலையை உருட்டச் சொல்லாதே' எனும் பாவனை பெரும்பாலும் உருட்ட தலையில் சமாச்சாரமும் அவர்களுக்கு அதிகமிராது.

'அப்படி நினைத்துக் கொள்வதில் ஆண்களுக்கு ஒரு திருப்தி' என்ற இவள் இடைவெட்ட...

'ஆ... விட்டுத் தர மாட்டியாக்கும்!' என்பார் சிரிப்புடன்.

முதல் ஆளாகக் குளித்துத் தயாராகிவிட்டான், மீனா. வெளிச் சஞ்சல் பருத்தியில் சன்னச் சரிகைக் கரை கேரளப் புடவைகள்தான் இங்கு சீருடை. ரவிக்கையின் நிறத் தேர்வில் சலுகைகள் உண்டு.

கைக்குக் கிடைத்த ரவிக்கை ஒன்றை உருவிப் போட்டுக் கொண்டபோது ஊக்குகளைப் பொருத்த முடியாமல் தடுமாறின விரல்கள். இதயம் தாறுமாறாகத் துடித்தது.

இவள் ஏன் இங்கே வந்திருக்கிறாள்? நின்ற தோரணையைப் பார்த்தால், இவள் இங்கு வேலையைத் தொடர முடியுமா என்பது சந்தேகந்தான். விழிகளுக்குள் 'கண்' என்ற கரிப்பு.

ச்சே... இந்தக் கண்ணீர் வேறு. நொடிக் கொருதரம் இம்சையாய்... யாரும் அணாததான். போக்கிடமற்றவளைத் துரத்தினால் எங்கே போவது? விம்மலை மென்றபடி சேவை கொகவிச் செருகினாள்.

திருமணத்துக்கு என்பதால் போட்டுப்போன நகைகள் இன்னும் உடலில் மின்னின. கழற்றி அஜாக்ரதையாய் வைப்பது நல்லதல்ல. பணம், நகைகளுக்கென்று இங்கே தனிப் பெட்டகம் உண்டு. ஆனால் அங்கு ஒடத் தற்போது நேரமில்லை. தொலைந்தாலும் யாரையும் நோக்கமுடியாது. ஆக நகைகளைக் கழற்றாதுவிட்டாள். தலைமுடியைத் தளரப் பின்னலிட்டு ஒடினாள்.

அங்கு ஆளாளுக்கு மாணேஜரைக் கேள்விகளால் பிய்த்துத் தின்றுகொண்டிருந்தார்கள். இவள் போய் நின்றதிவேயே, அவருக்குச் சற்று உயிர் மீண்டது. பதிலுக்குப் பதில் சொல்லியபடி, கேட்டவர்களுக்குச் சாலை வரைபடங்களும் தந்து உதவினாள் - பார்க்க வேண்டியவற்றை விளக்கினாள்.

பதிவேட்டை எடுத்து ஒட்டின் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு சிலரது பில்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினாள். போக்குவரத்துக்கான ஏற்பாடுகளும் நடந்தது.

ரஜீவ், 'ஹாய், மீனா!' என்றபடி வந்தாலும் முகத்தில் வழக்கமான பிரகாசமில்லை.

"என்ன வேலை அதிகமா?"

"அதே அதே. மார்க்கெட் வில்ட் உண்டு. வாங்கி வர ஒரு போட்டும் காணும்..."

படகுகள் இல்லை எனில் இங்கு காலும் கையும் சேர்ந்து ஓய்ந்த நிலைதான்.

"ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யலாம்." என்ற கையோடு, அவள் தொலைபேசியின் எண்களை ஒற்றினாள்.

"நீ வந்து சேர்ந்ததுவரை நிம்மதியாச்சு. எப்படியிருந்தது கல்யாணமெல்லாம்?"

"வரை நன்னாயிட்டு இருந்தது!" அவள் முகத்தைச் சற்றே உயர்த்தி புன்னகைத்த நேரம் அந்த அறைக்குள் மனோ நுழைந்தான்.

தாராளமாய்ப் பலர் புழங்கக்கூடிய அவவிசாலக் கூடம் திடீரென மிகக் குறுகிப் போனது போலத் தோன்றியது. அவளுக்கு, அவனும் அவன் கூர்விழிகளுமே அறை முழுதும் வியாபித்துப் பெருகி நிறைப்பது போன்ற விசித்திர உணர்வில்... மூச்சடைத்தது.

இவள் முகமாற்றத்தைக் கண்டு திரும்பிய ரஜீவ், புன்னகையுடன் மனோவிடம் ஏதோ பேச ஆரம்பிக்க, இவள் வெளியே நழுவினாள்.

சில எட்டுக்களின் தொலைவில் நீலக் கண்ணாடியாய் நீச்சல்குரையைக் கைப்பிடித்த வலையால் சிறு தூசு தும்பு, தவளைக் குட்டிகளை நீரிலிருந்து வெளியேற்றியபடி சைமன்.

இவளிடம் பிரியம் கூட்டும் மற்றொரு ஜீவன்.

வயது அறுபதைத் தாண்டியிருக்கும் என்றாலும் நீச்சல் உருவாக்கப் பாதுகாத்துத் தந்த திடகாத்திர உடம்பு.

நீச்சல்குளம் அவரது பொறுப்பில்தான். கோவாக்காரர், கள்ளமற்ற மனசும் அதற்குப் பொருத்தமான பெரிய சிரிப்பும் அவளிடம் அவளுக்குப் பிடித்தவை.

சிரிக்கும்போது கன்னங்கள் இரண்டும் கழுவித் துடைத்த ஆப்பிள்களைப் போலப் புடைத்துப் பளபளக்கும், புஷ்பியான வெள்ளை முறுக்கு மீசை.

இவளைப் பார்த்துவிட்டவர் கண் சிமிட்டினார்.

"ஆகா... வந்துவிட்டாயா, பெண்ணே? ரெண்டு நாள் பிரிவினையே என்னை நினைத்து இப்படி உருகிப்போனால் எப்படி...?"

"போங்க, தாத்தா... இங்கே வேலை... கொஞ்சம் அதிகம்..."

"அப்ப ஒரு கோப்பை 'பியர்' தரேன். என்ன வேணாமா? அப்போ குளத்தில் டைவ் அடி. இப்படியும் அப்படியுமா நாலுதரம் கைவிசிப் போட்டு நீத்தினா எந்தச் சோர்வும் பறந்திடும்."

"ஐயோ... எத்தனை தடவை இப்படிப் பேசாதீங்கன்னு சொல்லியிருக்கேன்? எனக்குத் தண்ணீன்னாலே ஆகாது..."

"குளிக்கறதே யில்லையா, பெண்ணே?" இரகசியக் குரலில் கேட்டார்.

"போங்க, தாத்தா - நீச்சல் அவர்ஜி."

"இதோ பாரு, இங்க ஆழம் மூண்டிதான். இறங்கு. தாத்தா கையிலே குப்பறப்படு - கையையும் காலையும் துழாவினால் தண்ணி பழகிடும். அந்த சுகம் புரிஞ்சுக்கன்னா விடமாட்டே... மீனாளுக்கு மே"

வைச்சிட்டு நீந்த அஞ்சலாமா? மீன் போல குளத்தைத் துழாவி ரெண்டு சுற்று... பஞ்சு போலாயிடும் உடம்பும்... மனசும்..."

"ம்ம்... பார்ப்போம்... வேலை இருக்குது, தாத்தா..."

இந்தேரம் மனோ வெளியேறி இருப்பான் என்று நினைத்தான்.

ஆனால் அவன் இன்னும் கூடத்தில்தான் நின்றான். இவளுக்கு நெற்றிப் பொட்டுகள் தெறித்தன.

அதை மறைக்க, மறக்க, மெலும் வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுச் செய்தான்.

மேலும் நான்கு மணி நேரம் கழிந்த பின்புதான், வந்து இறங்கியதிலிருந்து தான் ஒரு ஷேடீரைத் தவிர வேறெதும் வயிற்றிற்கு ராயவில்லை என்பது உறைத்தது.

முகம் கழுவிவிட்டுப் படுத்தால் போதும் போன்ற அயர்ச்சி. அறையை நோக்கி நடந்தான்.

வழியெங்கும் மரகதப் பட்டாய்ச் சிமைப் புல்வெளி.

இடையிடையே செயற்கை நீருற்றுடன் நீரைப் பீய்ச்சி அடித்தன. அதில் நனைந்த வாத்துக்கள் தங்களைக் குறுக்கி நீர்முத்துக்களை உதிர்த்து விளையாடின.

"சாப்பிடலை... போல..."

சரேவெனத் திரும்பினான் - இது அவன் குரல்.

பரிச்சயப்பட்ட நேரமே மனதுக்குள் பதிந்துபோன குரல்.

"சுவரை வைச்சதான் சித்திரம். இப்படிச் சாப்பிடாமல் உழைக்கணும்னு யாரும் இங்கே எதிர்பார்க்கலை. இப்படிப் பட்டினி கிடந்தா கல்யாணப் பெண் போலச் சிங்காளிச்ச வளையவரும் அழகு என்னாவது?"

கரிசனையான பரிவுப்பூச்சில் கடுப்பான பேச்சு.

அவன் உதடுகளில் ஒரு கோணல் சிரிப்பு. அதிலிருந்து அவட்சியம் அவளை உசுப்பியது.

ஆனால் பயனம். சாப்பிடாத உழைப்புமாய் அவனைச் சோர்வடையச் செய்திருந்தன. ஆக மவுனமாய் நகர்ந்தான்.

"முதலாளி வலிய வந்து பேசும்போது மரியாதைக்கு ரெண்டு சொல் பதிலளிப்பது நல்லது. 'டிப்ஸ்' தரும் பயணிகளிடம் சர்க்கரையாய் ஒட்டும் நீ. சம்பளம் தரும் என்னிடமும் சற்றே இலிக்கலாம் தவறில்லை."

இதென்ன... முதலாளி எனும் புதுக் கதை! உண்மையாய் இருக்குமோ?

ஆண்டவா! இதற்கு மேல் தாங்கத் தெம்பில்லை.

ஆனாலும் ஏதேனும் பேசத்தான் வேணும்.

"சம்பளம் வாங்குவது இப்படிச் சீண்டிச் சித்திரவதைப்பட இல்லை... அதற்கு நா... நான் உண்மையாய் உழைக்கிறேன்."

விவகி நடந்தான். அவன் பார்வை தன்னைத் தொடர்வதை உரை முடிந்தது.

வயிற்றைப் பசி கிள்ளியது - ஆனால் உள்ளத்தில் அதிக வலி.

அறைக்குள் நுழைந்து தாழிட்டவள் நகைகளைக் கழற்றிச் சிறு கைக்குட்டைக்குள் முடிச்சிட்டுப் பெட்டியின் அடியில் போட்டாள். இவை அம்மா அவளுக்காய் விட்டுப் போனவை.

அம்மா இவற்றைப் போட்டு. அம்சமாய்ச் சிரித்தபடி நிற்கும் மங்கிய புகைப்படம்தான் இன்று அவளது பொக்கிஷம்.

அம்மா தோந்தெடுத்து, போட்டு அனுபவித்தவை என்ற அளவில் அந்தகைகளும் முக்கியம்.

அவற்றைப் போட்டதும் இன்று பாவமாயிற்று. சிங்காரித்து வளைய வருகிறாளாம்... முதலாளி என்றானே?

நான்கு சகோதரர்கள் கொண்ட குடும்பத்தின் சொத்துக்கள் இவை. மவருக்குத் திருமணமாகிப் பிள்ளைகளும் உண்டு.

இவன் கடைக்குட்டியோ? செல்லங் கொடுத்துப் பாழ்படுத்தி விட்டார்களோ? அந்தச் செல்லமே கூட மனிதனை நாசமாக்கக்கூடும்.

ஆனால் பிறரிடம் நேயத்துடன் பழகுவன் இவனிடம் மட்டும் கடுப்படிப்பது ஏன்?

சம்பளம் வாங்குபவர்களும் அவனை மனோ என்று சிதேகமாய் அழைத்துப் பழகத்தான் செய்கிறார்கள்.

இவள்தான் மரவட்டை போலச் சுருள்கிறாள்.

இளைய முதலாளியின் பெயர் மனோரஞ்சன் என்பதாய் நினைவு. அதுதான் செல்லமாய்ச் சுருங்கிக் கொண்டது போலும்.

உடம்பைக் கழுவித் கொண்டு பருத்தி இரவு உடையுடன் படுக்கையில் விழுந்தாள்.

கதவு தட்டப்பட்டது. ஆனால் எழுவோ, யாரையும் பார்க்கவோ மனமில்லை.

இரண்டு மணி நேர உறக்கம் அவளைச் சற்று அமைதிப் படுத்தியிருந்தது. தோற்றத்தைச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டு வேலைக்குக் கிளம்பினாள். வயிறு இரைந்தது.

"மீனும்மா..."

"ஆ... என்ன, பீட்டர்?"

"சாப்பாடு தட்டு எடுத்திட்டு வந்தேன்... தூங்கிட்டங்க போல. பசியோட படுக்கலாமா?"

"ஓ...? கதவைத் தட்டினது நீதானா? எழு முடியாத அசதி."

சேகரனாய்த் தானிருக்கும். இவன் சாப்பிடாதது கவனித்து அத்தனை வேலையிலும் இவளுக்கென்று உணவு அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்.

"கோழி மிளகு ரோஸ்ட் கூட கடக்கட எடுத்துவந்து - மீனும்மா கதவு திறக்காதது கண்டு எடுத்துப் போயிட்டேன்."

"இப்ப உணவகத்துக்குத்தான் போறேன். சேகரனுக்கு நன்றி சொல்லிடறேன்."

"அவரில்லைமமா... கொச்சு முதலாளியாக்கும் அனுப்பிச்சது. இப்போதும் முதல்வ உங்களைச் சாப்பிடச் சொல்வச் சொல்லியாக்கும் எனக்கு உத்தரவு."

"ஓ... சரி... பீட்டர்... நன்றி..."

பூனை எவ்வையத் தப்பி ஓடவிடுவதும் கூர் கைக்கிடையே தடுக்க வைப்பதும் போல இதென்ன மாறி மாறி வரும் இயல்பு?

ஆனாலும் முதலில் அவள் சாப்பிடத்தான் செய்தாள். ஜில்லெண்டு ஆரஞ்சுப் பழரசமும், பாலாடைக்கட்டி பரப்பின வாட்டிய ரொட்டித் துண்டங்களுமே அமிர்தமாய்ச் சுவைத்தன.

அது சாப்பாட்டு நேரவில்லை. ஆனால் அங்கும் இங்குமாய் ஜோடிகள் உட்கார்ந்திருந்தன. ஒருவருக்கொருவர் ஊட்டியபடி, முச்சுக்காற்று கலக்கும்படி நெருங்கிப் பேசி, விளையாடி, சிரித்து... என்று.

கட்டி முத்தமிடுவதும் கூட இங்கு வரும் உயர்மட்ட மனிதர்களில் சகஜமான ஒன்று.

ஆனாலும் இவள் பிடரி குறுகுறுக்க முகம் திருப்பிக் கொள்வாள், மெல்லிய பனியனும், பாதித் தொடைவரை காட்டும் கால் சட்டையும்தான் பெரு வாரியாக அயல்நாட்டவரின் உடை. ஆனால் அவர்கள் இயல்பான நடக்கையிலும் சிநேகப் புன்முறுவல்களிலும் எதுவும் விகற்பமாய்த் தெரியாது.

நம்மூர் சினிமா, அரசியல் பெரும் புள்ளிகள் ஜோடி கூட்டிக்கொண்டு வரும்போது, ஓட்டல் ஊழியரிடையே சலசலப்பு எழுந்தாலும், வெளியே எதுவும் தெரியாது - பாவனைகளற்ற இயந்திரச் சிப்பிடன் பணிபுரிவர். ஆனால் பணியாளர் விடுதியில் இரவு முழுக்க உழைப்பதற்குப் பற்றிய 'கிகிகி' கலாட்டாதான்.

மீனா யார் பற்றியும் எது குறித்தும் அதிகம் போதவள்.

மனோவைப் பார்த்த ஜோரில் ஏனோ உளறியாயிற்று. அவன் பார்வையில் அது சரசமாடலாய்த் தோன்றியிருக்கும். அதுதான் இந்தச் சீற்றமோ?

இனி வானைய மேலும் இறுக்கி வேலையை மட்டும் செய்தால் போதும். என்றோ வருபவனுக்காய், அன்னும் பனியுமாய் மாறி மாறி அவஸ்தை தருபவனுக்காய் இவள் ஏன் வேலையை விட்டு ஓடவேணும். ஓடினாலும்... அடைக்கலம் தர அவளுக்கு வேறு புகலும் இல்லையே.

சித்தனை தெளிவான பின் இயந்திரமாகிப் போனான், மீனா. தடுமாறாமல் வேலைகள் நடத்தன.

திங்கட்கிழமை மதியம் ஓட்டல் ஏறக்குறையக் காலி. அறைகள் துப்புரவுபடுத்தப்பட்டதையும் மற்ற வேலைகளையும் முடித்தபின் பூதினம் ஒன்றுடன் கயிற்றுத் தொட்டிலுள் ஏறி மல்லாந்தாள். இரு தென்னை மரங்களின் நடுவே தொங்கு பாலமாய் ஆடிக் கிடத்தது அது.

அதில் படுத்தபடி படிப்பதோ அல்லது கண்ணயர்வதோ சுகமான அனுபவம். கையிலிருந்தது 'ரெபக்கா' என்ற ஆங்கிலப் பூதினம். 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட அதை ஐந்து, ஆறுமுறைகள் வாசித்தபின்னும் கூடப் பிரமிப்பு நீங்கவில்லை. கதை நாயகியின் பெயர் என்னவென்றே சில நூறு பக்கங்கள் கொண்ட புத்தகத்தி் குறிப்பிடாமல் கதை நகர்த்தும் சாமர்த்தியம்; வலுவான கதையு நளின உணர்வுகளும் இணைத்து முடிச்சிடும் கதாசிரியையி ஆற்றலும் ரசிக்கத் தக்கவையாய் இருந்தன.

ஆனால் கடந்த மூன்று நாட்களாய் அதிக உழைப்பில் அயர் அவளால் சில பக்கங்களுக்கு மேல் புரட்ட இயலவில்லை எண்ணங்களும் ஒருமுகப்படாது சிதறி அலைந்தன.

மென்காற்றிலும், சுற்றியிருந்த அமைதியிலும் அசந்து செரு விழிகள்.

மிக இயல்பாய் இரவு பூமியின் வெளிச்சத் துகிலை விவக்கிவிட்டு ஆவிங்கனம் செய்யும்பொழுது...

கடல் புறாக்களும் நாரைகளும் அடைவதற்காய் வரிசை அமைத்துப் பறந்துகொண்டிருந்தன. இரவு மலரும் சிவ மலர்களின் வாசம் காற்றில் கலந்து கமகமத்தது.

சின்னவன்கள் கூட்டமாய் இரைய ஆரம்பித்திருந்தன.

மீனா உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோனாள்.

தொலைவிவிருந்த விடுதி சன்னல் வழியே வழிந்த மின் வெளிச்சம் அவளது ஒரு பக்கக் கன்னத்தையும் மூக்கு நுனியையும் மட்டும் பளபளப்பாக மெருகூட்டியிருந்தது.

உறக்கத்தில் தளர்ந்த முகம் ஒரு குழந்தை போன்ற மென்மையில், அடர்ந்த கண்ணிமைகள் கரும் இறக்கைகள் போல வளைந்து கிடந்தன. காற்று முன்னுச்சி கேசக்கற்றைகளை வகிட்டின் இருபுறமும் சடுகுடு விளையாட விட்டிருந்தது.

அரவமின்றி நடந்து வந்தவன் அவளையே பார்த்தபடி நின்றான். திருவளந்தபுரம் காட்சியகத்தில் இருக்கும் ரவிவர்மாவின் நிழல் படிந்த பெண் ஒவியம்தான் நினைவிற்கு வந்தது - ஒவியப்பெண் நின்ற நிலையில் ஒவியர் இவளைப் பார்க்கக் கூடுமானால் சயன நிலையிலும் அதே போல நிழல், ஒளியைக் கலந்து மற்றொரு ராவியம் தீட்டியிருப்பார்... மனதுக்குள் நினைப்புகள் சுழல வகுநேரம் அசையாது நின்றிருந்தான்.

பரிவான ஒரு உந்துதலில் அப்பெரிய தொட்டிலை ஆட்டினான்.

அதனுள் அவள் குழந்தை போல ஆடிக் கிடந்த அழகு அவளைப் பனைக்கக்கச் செய்தது.

அச்சலனம் அவளை எழுப்பிவிட்டது.

ககச் சோம்பலுடன் சற்றே பிரிந்த விழிகள், இவனைக் கண்டதும் "டென்று விரிந்தன. எழ முயன்றாள். கை ஊன்ற ஏதுமில்லாததில் ஞ்சல் எம்பி ஆடியது.

"மன்... மன்னிக்கணும்... ஏதோ அசதி."

"உன் ஒய்வு நேரத்தில் தூங்குவதற்கு என் அனுமதி அவசிய மில்லை!" என்றது அவன் குரல் மிக மென்மையுடன்.

"இல்லை... வந்து... இது இங்கு தங்கும் விருத்தினருக்காக... பணியாளருக்கு அல்ல..."

"வேண்டுமானால் உங்கள் விடுதி அருகே மேலும் இரண்டு கயிற்றுத் தொட்டில் கூட்ட ஏற்பாடு செய்கிறேன்."

"நன்றி..." இன்னும் அவளால் எழ முடியவில்லை. ஒரு ஆணின் அருகே... அதுவும் முதலாளியின் எதிரே இப்படிப் படுத்திக் கிடப்பது பொருத்தமில்லை. காலைத் தரையில் வீசி ஊன்றி விட்டால் 'ஜம்'மென்று எழலாம். இவன் இப்படி நெருங்கி நிற்கையில் எப்படிக் காலைத் தூக்கிப் போடுவது...?

அவள் சங்கடம் புரிந்து, கை நீட்டினாள்.

"தவிர இப்படி அரையிருளில் நீ ஒவியம்போலத் தூங்குவதற்கு உன் விடுதிக்குத் தனி அழகு சேர்க்கும். உன்னைச் சுற்றி ஆறேழு வாத்துக்கள் கூடக் காவலுக்கு நின்றன தெரியுமா? சிறு வயதில் ஒரு கதை வாசித்திருக்கிறேன், 'பனிப் பாவை' என்று..."

அவன் பேசிக்கொண்டே போக, கை நீட்டியபடியே இருந்தது -

வேறு வழியில்லை.

கைபற்றினாள் - நடுங்கியது. இல்லை, இது சிலிர்ப்போ?

"அதில் ஏழு குள்ளர்கள் தூங்கும் தங்கள் தோழியை வெவ்வேறு ரூபத்தில் பாதுகாப்பார்கள். அச்சித்திரக் குள்ளர்களைப் போல இவ்வாத்துக்கள் உனக்கு அரணாய் நின்றன. நான் உன்னைப் பார்த்ததும் கூட அவற்றிற்குப் பொறுக்கவில்லை - குவாக் குவாக் என்று திட்டலாய் முணங்கின..."

இவனுக்கு இப்படியெல்லாம் கூடப் பேசத் தெரியுமா? அவனைப் பிரமித்துப் பார்த்திருந்தாள்.

இப்படிக்கவிதை போலப் பேசி, கைபற்றியிருந்தது... வானவில்லில் ஏறிச் சறுக்கி விளையாடுவது போன்ற ஒரு ஜால ககம் காட்டியது.

அவனது வலிய கரங்கள் அவனை எழுப்புவதற்காய் இழுத்தன. எழும்பியவன் வெறுமனே நிற்கவில்லை - வசியப்பட்டவன் போல அவன் மீது சாய்ந்தான்.

9

கண்கள் சிப்பியாய் முடிக்கொண்டன. காது விழித்துக்கொண்டது போலும் - 'டப்... டப்...' என இத்தனை சுருதி சுத்தமாய்க் கேட்பது... அவன் இதயத் துடிப்பு.

நாசி ககமாய் விடைத்தது - அவன் வாசனை, மூச்சின் வெப்பம் உணரும் நெருக்கத்தில் அவள்... நம்ப முடியவில்லை!

விலக வேண்டுமென்றே தோன்றவில்லை. உடலும் உள்ளமும் ஒரு சேரக் கிளர்ந்தன.

இதுவரை உள்ளே அலைபுரண்ட, எம்பிய அத்தனை தவிப்பும் அடங்கிக் காணாமற் போயின.

பேகவதில் கிடைக்காத முழுமை... அர்த்தம்... மவுனம் இனிப்பாய் அவர்கள் இருவருக்கிடையில் உறைந்து நின்றது.

அவன் கரம் மிக மென்மையாய் அவனைச் சுற்றிலும் மாலைபோல ஏன் இறுக்கவில்லை?

இறுக்கிக் கொண்டால் இதமாயிருக்கும். உடனுக்கு மட்டுமல்ல, இவனைக் கண்ட ஒரு வாரமாய் ஏங்கிக் குழம்பும் உள்ளத் திற்கும்தான்... ஒரு வாரம்தானா? இச்சில நாட்களுக்குள்ளா இத்தனை லனம்?

இந்தக் கேள்வியில் செருகிக் கிடந்த கண்கள் விரிந்தன.

அதே நேரம் அவனும் விலகினான்.

'இதென்ன மட்டாள்தனம்!' தன்னைத்தானே கடிந்துகொண்டவன் பின்னடைந்தான், விவருவதற்குப் பெரும் பிரயாசம் தேவைப்பட்டது.

"ம... மன்னிக்கணும்..."

"நானும்தான் மன்னிப்புக் கோரணும் - உன் தூக்கத்தைக் கலைத்ததற்கு..."

"இன்னும் கனவு போலிருக்கிறது..." - முணங்கினான்.

"கனவுகளுக்கும் அர்த்தமுண்டு என்கிறார்களே..."

"ம்ம்...?"

"வேலை விசயமாய் உன்னைத் தேடி வந்தேன்."

"சொல்லுங்க... சார்..."

"மாவத்தீவில் நாம இன்னுமொரு ஓட்டல் கட்டப்போகிறோம்... அது உலகத் தரத்திலே இருக்க வேணும்..."

"ம்ம்..." விழி உயர்த்தத் துணியாமல் குனிந்தபடி தலையசைத் தாள். காதின் சன்னப் பொன்வளையங்கள் குலுங்கின.

"அயல் நாட்டு வங்கி ஒன்று நமக்குக் கடன் தருவதாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது - டாலர்களில் ரூபாய்களில் சில கோடிகள் வரும். அதற்கு நாம் இதுவரை கட்டியுள்ள, நடத்தி வரும் ஸ்தாபனங்களைப் பற்றிய 'ரிப்போர்ட்' தயாரிக்க வேண்டியுள்ளது. படிப்பு முடிந்த எனக்கு இது முதல் முயற்சி - கன்னி முயற்சி..."

முகம் நிமிர்த்தியவள் அவன் புன்னகையைத் தாளாமல் மறுபடி தலை தாழ்த்தினாள்.

"ம்... நல்லது..."

"தேவையான தகவல்கள் சேர்த்தாகிவிட்டேன். கோர்வையாய் அவற்றைத் திறம்படத் தொகுக்க வேணும்..."

"புகைப்படங்கள், கட்டட வல்லுனர்களின் வரைபடம் எஸ்டிமேட்... இவைகள்...?"

“எல்லாம் உண்டு. சுருக்கெழுத்தில், ஆங்கிலத்தில் உனக்குத் தேர்ச்சி உண்டென்று கேள்விப்பட்டேன்.”

“ஓரளவு... கல்லூரிப் படிப்பு அதிகமில்லை சார். செய்தித்தாள், புதினங்கள் வாசித்துத் தேடிக்கொண்ட மொழி அறிவுதான்.”

“போதும். நான் ‘மளமள’ வென்று சொல்வதைக் குறித்துக்கொள். பின் ஓரளவு முறைப்படுத்தி, பிறகு கணினி நிர்வாகி சோமசுந்தரத்திடம் தந்தால் - அவர் அச்சிலேற்றிவிடுவார். பிறகு நானும் வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்ய இறுதிப் பிரதி தயாராகிவிடும். பத்து நாட்களுக்குள் நாம் அதை பாக்ஸ் செய்ய வேணும். அந்த வங்கி மேலதிகாரி பிறகு ஒரு மாதத்திற்கு அகப்பட மாட்டார். ஜெனியா போகிறாராம். இப்போது விட்டால், பின் மொத்த வேலையும் காமதப்படும். நிபுணர்களுடன் அமர்ந்து நான் தயாரித்த வரைபடம், அரசாங்க அனுமதி பெறவும் இந்த அறிக்கை உதவும்...”

“புரியுது. சார்...”

“நீவு போன்றிருக்கும் இவ்விடம் தேடி நான் வந்ததே வேலை செய்யத் தோதான தனிமை தேடி. ஆனால் இங்கும் எதிர்பாராத வலைகள். தவிர அனைவரும் அத்தனை கறுகறுப்பாய் அல்லாடிய நாம், நான் மட்டும் எதையும் கண்டுகொள்ளாத மாதிரி, தனியிடம் ஈகவும் முடியவில்லை.”

“உண்மைதான்.”

“இங்கு படகு வீடுகள் உண்டு. அவை வெறுமனே தண்ணீரில் காமல் கொச்சின், எர்ணா குளம் வரை போய் வருபவை.”

“ஆமாம், சார்...”

“இங்கும் வேலை குறைந்த இந்த இடைப்பட்ட வார நாட்களில் விடம் விட்டுக் கிளம்பினால் என்ன என்ற யோசனை...”

“அவன் இழுத்ததின் தோக்கம் அவளுக்குப் புரியவில்லை. “நீயும் வரமுடியுமில்லையா? ரெண்டு, மூன்று நாட்களுக்கான காரியதரிசி யாகும்...”

கேள்வி சற்று அதிர்ச்சி தந்தது.

காரணம், படகு வீடுகளின் அமைப்பு அப்படி. முன்னும் பின்னும் வில்லீரணமாய் இருந்தாலும் நடுவே ஒரே ஒரு சின்னஞ் சிறு அறை மட்டுமே. அது தேனிலவுத் தம்பதிகளுக்கு மட்டுமே தோது. பிற தம்பதியினர் கூட சதா உரசி இடித்து நடக்கும் அந்த அனுபவத்தில் எரிச்சல் படக் கூடும்.

அறைக்கு வெளியே கட்டுக்கட்டாய்த் தாள்களைப் பரப்பிக் கொண்டு வேலை பார்க்க முடியாது. காற்று காகிதங்களைச் சீட்டுக் கட்டினைப் போலப் பிரித்துப் போட்டு வேடிக்கை காட்டும். பறந்துபோய் அவை நீர்ப்பரப்பில் விதிவிதமாய் மிதக்கும்.

ஆக வேலை அறைக்குள்ள்தான்.

அறையின் அமைப்பும் விரித்திரமாய் இருக்கும். அறையின் முக்கால்பங்கைப் பெரும் கட்டிலே விழுங்கியிருக்கும். அதில் அமர்ந்தா வேலை பார்ப்பது...? நெளிந்தான்.

சற்றுமுன் நேர்ந்த ஸ்பரிசு அனுபவமும் புத்திக்குள் ஒரு எச்சரிப்பு மணி அடித்தது.

தவிர கொச்சின் போவதென்றால் இரவு தங்கலும் படகிலே தானே?

புரியாமல் வேண்டுகிறானா - இல்லை புரிந்த வம்புதானா?

தயக்கமாய் நிமிர்ந்தான்.

அவன் இதழோரம் சிறு விஷமப் புன்னகை.

“படகின் முன்புறத்தைச் சுற்றிலும் ஓலைத் தடுப்புப் போடச் சொல்லியிருக்கிறேன். காற்று காகிதங்களைத் தொடாது. நம் வேலையும் இடையூறில்லாது நடக்கும். இரவு படகு இங்கேயே திரும்பிவிடும். நாம் இங்கு ஓய்வெடுத்த பின்பு மறுநாள் வேலையைத் தொடரலாம்.”

ஆக இங்கிதம் தெரிந்தவன்தான் என்று அவன் நினைத்த மறுகணம் -

"என் பெயரையும் நான் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதில்லையா?" என்றான் சற்றே புகுவங்களை உயர்த்தி.

குத்தவ்தான்... ஆனால் சம்பளம் வாங்குபவன் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?

சம்மதம் சொன்னான்.

'ஓய்வு என்பது வேலையிலிருந்து விடுபடுவது மட்டுமல்ல. வேலை மாற்றம்கூட ஓய்வுக்கு ஒப்பானது!' என்ற கருத்தை அவன் வாசித்ததுண்டு. இன்று அது வெகு உண்மை என்பது புரிந்தது.

வேலை மாற்றம் புத்துணர்வு தந்தது. புரிந்து கொண்டு, சற்றே வேலை பிடிபட்டதும் 'மளமள'வென்ற முன்னேற்றம்.

அவன் சொன்னவற்றை எல்லாம் குறித்துக்கொண்டவன், இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பின், 'சற்று ஓய்வு' என்றவன் எழுந்தபோதும், எழாமல் விறுவிறுவென அதை வரிசைக் கிரமமாய்க் குறித்து வைத்தான்.

எழுதும்போதே இதற்கப்புறம் இதைக் குறிப்பிட்டால் தெளிவாய் இருக்கும் என்றும் யோசித்திருந்ததால், இருபது நிமிடங்களுக்குள் ஓரளவு கட்டுரை வடிவிற்கு வந்துவிட்டது.

திரும்பி வந்தவன் முகம் சுழித்தான்.

"ஓய்வு உனக்காக, மீனலோசனி - எனக்கில்லை, நீ என்ன வென்றால்..."

"இந்த மாற்றமே எனக்கு நல்ல ஓய்வு போலாகிவிட்டது. சார் - தொடரலாம். இனி உங்களிடம் வேலை செய்யும் நபர்கள், அவர்கள் சம்பளம்... இதுபற்றிய விவரங்களைச் சேர்த்தால் நலமாயிருக்கும் இல்லையா?"

இவன் ஈடுபாட்டை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தவனையும் அவளது உற்சாகம் தொற்றிக்கொள்ள-

"வெகு நலம்!" என்று கண் சிமிட்டினான்.

அவளை முதன் முதலில் பார்த்தபோது சிமிட்டியது போலவே - இதயம் நீருள் பந்துபோல எம்பித் தவித்தது.

மேலும் இரு மணி நேரங்கள் போனது தெரியவில்லை. 'சட்'டென்று எழுந்தவன் -

"போதும்... தயவு செய்து எழுந்திரு. மீனா... நடந்து படகினை ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு வா!" என்றான் கைநீட்டியபடி. கால்கள் மரத்துப்போன உணர்வு, முதுகம்கூட வலித்தது. நீட்டிய கைக்குப் புண்ணியம்... ஆனால் இரு நாட்களுக்குமுன் இப்படிக் கைபற்றி எழுந்த தன் நிலை... நினைப்பில் மீனாவின் கண்ணங்கள் நிறம் மாறின.

"அது உறக்கக் கலக்கத்தாலும், அந்தி மயக்கத்தாலும் நேர்ந்தது தவிர தம்மைத் தவிர மேலும் இருவர் இப்படிக் கண்டே..."

எப்படி இவன் எண்ணங்களை இத்தனை துல்லியமாய் வாசித்த விடுகிறான்?

அவசரமாய் எழுந்து நின்றான்.

படகைச் செலுத்துபவர் தவிர, பீட்டரும் அவர்களுடன் அழைத் வரப்பட்டிருந்தான். இடையே தேநீர், பழரசம், மதிய உணவு இவற்றைத் தயாரித்துத் தருவது அவன் பொறுப்பு.

படகின் பின்பகுதியில் கல் அம்மி முதற்கொண்டு சமையல் வகை அத்தனையும் உண்டு. ஆனால், பீட்டருக்குத்தான் அத்தன நளபாகம் போதாது!

பழத்துண்டங்கள், வெண்ணையும் வதக்கிய முட்டையும் தட்ட ரொட்டிச் சதுரங்கள், அன்னாசிச் சாறு இவைதான் மதிய உணவு.

"தலையை உருட்டி வேலை செய்வதிலும் கூட அபாரப் எழுந்து விடுகிறது இல்லையா..." என்றபடி ஆவலாய் உணர்விழுங்கியவனைப் பார்த்தான்.

மீன் பிடித்தால் இங்கேயே உரசி, மசாவை அரைத்துச் சமைக்கலாம் என்ற யோசனையில் தான் இங்கு அம்மி பதிக்கப்பட்டிருந்தது. வெளிநாட்டுப் பயணிகள் பலர் இந்தியக் குழம்பு, வறுவலை ரசித்துச் சாப்பிடுவது அவளுக்குத் தெரியும். சற்றுக் காரம் குறைந்த தேங்காய்ப் பாலிட்ட மீன் குழம்பை 'அபாரம்' என்று கவைப்பார்கள்.

நாள் ஒன்றிற்கு 200 டாலர் (ஒரு டாலர் 35 ரூபாய்க்கு மேல் மதிப்புள்ளது) கட்டணம் என்பது இப்படகு வீடு அனுபவத்திற்கு ஒன்றுமே இல்லை அவர்களுக்கு.

காஷ்மீரும் அதன் படகு வீடுகளும் பிரமாதம் என்றாலும், அவை அசைவதில்லை. சுற்றிலும் மாறும் இயற்கைக் காட்சிகளைப் பார்த்தபடி ஏரியில் பயணிக்க முடியாது என்றும் அவர்கள் சொல்வது கேட்டிருக்கிறார்கள்.

"சற்று நேரம் படுத்துவிட்டு வா, மீனா... நாள் இங்கேயே ஒரு கோழித் தூக்கம் போடறேன்... பிறகு வேலையைத் தொடரலாம்."

"அவசியமில்லை, சார்..." அவள் மறுப்பைக் கையமர்த்தினாள்.

"இதே வேகத்தோடு வேலை தொடர வேண்டுமானால் அரை மணி நேர ஓய்வும் அவசியம்!" என்றபோது அவள் மறுக்கவில்லை.

அரைக்குள் சென்று கட்டிலில் மல்லாந்தபோது முதுகிற்கு இதமாக இருந்தது. அதுவரை செய்த வேலையையே மனது புரட்டிப் புரட்டி யோசித்ததால் முழுத் தூக்கம் வரவில்லை. ஆனால் எழுந்து முகம் சுழவித் தேநீர் அருந்தி, வேலையைத் தொடர்ந்தது சவுகரியந்தான்.

பின்னவின் கீழே பிடரி பிசுபிசுத்தது. உயரே தூக்கி முடிச்சிட்டாள். கைலக்ஸ் சேலை சதா நழுவியது. எரிச்சலாயிருந்தது. தவிர மனோ, 'என்ன அம்மணி, தூண்டில் வீச்சா?' என்று திடீரென்று சீறிவிடக் கூடுமோ என்ற அச்சம் வேறு. இழுத்துச் செருகி வைத்தாள்.

இரவு ஏழிற்கு அவர்கள் படகைவிட்டுக் கரை இறங்கியபோது, இருவருக்குமே நல்லபடி வேலை நடந்திருப்பதி.

"நாளை ஒரு நாள் போதும், மீனா. இந்த வேகத்தில் நீ போவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒரு காரியதரிசியை வரவழைப்ப

தாகத்தான் திட்டம். ஆனால் நிர்வாகி எல்லிஸ் சொன்னது சரி - 'மீனா எந்த வேலையையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்யும் ரகம் - செய்பவற்றைச் செவ்வனே செய்யும் திறமையும் உண்டு!' என்று உனக்குச் சான்றிதழ் தந்திருந்தார்."

"ஓ... நன்றி... ஆனால் இது எனக்கும் கூடப் பிடித்திருந்தது!" என்றாள் தயங்கி.

"ஓ... நன்றி!" என்றான் அவனும். அதே தோரணையில், சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டான். ஆனால் சாப்பிட்டு, குளித்துப் படுத்தபின் அது அடங்காமல் குமிழ் குமிழாய்ச் சிதறியது.

இது தனியறை என்பதால் பிரச்சினையில்லை. இல்லையென்றால் இவள் தலையணைக்குள் முகம் புதைத்துத் தோள் குறுங்க நகைப்பதைக் கண்டு பிறர் நகைக்க மாட்டார்களா?

புன்னகையுடன் உறங்கிப் போனாள். மறுநாள் தன் தலையணை கண்ணீர் ஈரத்துடன் துவண்டு போகப் போவதை அறியாமல்...

வெளிர் ரோஜா நிறப் பருத்தி சல்வாரில் அதிகாலையே தயாராகிவிட்டாள் மீனா. அதே நிற 'கிளிப்' அவள் அடர்ந்த கூந்தலை உயரே கவ்வி நிறுத்தியிருந்தது. காதில் சிறு செயற்கை ரோஜா மொட்டுக்கள். பீட்டர் அவள் கேட்ட அத்தனை சாமான்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

படகில் போய் அமர்ந்தவுடனேயே வேலை வெறியாய் ஆரம்பித்து விட்டது. ஓரளவு இருவருமே வேலை பற்றிய சிந்தனைகளோடு கழித்ததால் தங்கு தடையில்லாத முன்னேற்றம்.

ஒன்பதரைக்குத் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தவள் எழுந்தாள்.

"ஏது...?" அவனும் கூடவே எழுந்து சோம்பல் முறித்தான்.

"நேற்று நான் தொகுத்தவற்றை ஒருமுறை வாசித்துப் பாருங்கள் சார். திருத்தங்கள் இருந்தால் அருகே இந்தப் பச்சை மதி பேனாவினால் குறித்து வையுங்கள். 'பனிச்'சென்று என் கண்ணுக்குப் புலப்படும். ஐந்தே நிமிடங்கள்!" - நகர்ந்தாள்.

மூன்றாம் நிமிடம் தோசை வார்க்கும் 'சார்...' ஒலி.

"அட்டே, இன்று பீட்டரின் ரொட்டியிலிருந்து விடுதலையா?" - சிறுபையனின் உல்லாசத்தோடு எட்டிப் பார்த்தான், மனோ.

"அம்மா மீனா வேற பிடிக்கச் சொல்லியாச்சு. குழம்பு, பொரியல்ன்னு ஜமாய்க்கப் போறோமய்யா!" பீற்றினான் பீட்டர்.

"சமையல்வ நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாமே, மீனா."

"சட்னி, சாம்பார் எடுத்து வந்தாச்சு. தோசை மட்டுந்தான் வார்க்கறேன். மதியத்திற்கு மீன் பிடிப்பது. கழுவுவது. மசால் அரைப்பது எல்லாம் பீட்டர் வேலை. குழம்பிற்கு அளவாய்க் கூட்டுவது மட்டும்தான் நான். கூடவே வெங்காய, வெள்ளரிப் பச்சடி கட்ட அப்பளம்... அவ்வளவுதான்..."

"விருந்து!" மனோ கைதட்டி அதற்குள் கூம்பு வடிவத்தில் இரு தோசைகள் தயாராகிவிட்டன.

கைகழுவிய கையோடு வேலை - பிறகு வாய்க்குச் சுவையாய் சாப்பாடுவேளை... தேநீர்... என நாள் சுவைபட மாறிமாறித் தமிழ்த்தது.

எழுதியவற்றை முறையாகக் கோப்பில் அடுக்கியவள் - "இவ் நாளை சோமசுந்தரத்திடம் இரண்டிரண்டு பக்கங்களாக முடித்துக் கொடுத்தால் கூட, அவை கணினியில் அச்சாகிச் சுடச்சுட உங்கள் பார்வைக்கு வந்துவிடும்!" என்றாள்.

"அகர வேகத்தில் முடிந்த வேலை - கூடவே சுவையான சாப்பாடும். ரொம்ப நன்றி, மீனா... எனக்கு இது மிக முக்கியமான உதவி."

"இதற்கு நான் கடமைப்பட்டவள்."

"இக்காலம் இத்தனை விகவாசம், வேகமான ஊழியர்கள் அரிது."

"எனக்குப் பெற்றோர், உறவு என்று யாருமில்லை. எல்லாமே இந்த உத்யோகம்தான் என்று வையுங்க - அதுதான் இந்த விகவாசம்..."

"அக்கா...?" இழுத்தான்.

'எனக்கொரு அக்கா இருப்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?' என்றது போன்ற ஒரு ஆச்சரியப் பார்வையுடன் நிமிர்ந்தாள்.

"சொன்னாங்க..." சமாளித்தான்.

"யாரிடமும் அவங்களைப் பற்றிப் பேசறதில்லை, சார்... பூனாவில் இருக்காங்க... எனக்குப் பிழைக்க வழியும், தன்னம்பிக்கையும் தந்தது உங்க வேலைதான். தவிர ஏற்கெனவே சொன்னது போல நானும் இந்த மாற்றத்தை மிக ரசித்தேன்."

ஆமோதிப்பாய், மகிழ்வாய் அவளைப் பார்த்திருந்தான்.

அப்பார்வையில் முதல் சந்திப்பின் போதிருந்த பரிவு மீண்டும் துளிர்ந்திருந்ததை உணர்ந்த இவள் நெஞ்சுக்குள் பூ மலர்ந்தாற் போல ஒரு பூரிப்பு.

அந்நேர இன்பத்தைக் கிழித்தெறிந்தாற்போல செல்லுலர் ஒலித்தது.

"அண்ணன் மட்டும்தான் இதில் தொடர்பு கொள்ளுவார்..." விளக்கியவன் தொலைபேசியைக் காதுக்குக் கொடுத்தான்.

அவன் நிம்மதியாய்ப் பேசட்டும் என்பது போல மீனா எழுந்து சற்று விலகி நின்றாள்.

ஆனால் அவன் அடர்ந்த புருவங்கள் முடிச்சிட்டதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

"இப்போது ஏன் அண்ணா அவங்களை அனுப்பறீங்க... எனக்குப் பழக்கமே இல்லாதவங்க... தவிர வேலையில் சற்று மும்முரமான இருக்கும் நேரம்..."

"ம்ம்... சரி... பார்த்துக்கறேன்." - பேச்சை முடித்தான். ஒரு நிமிடம் கண்களை மூடித் திறந்தவன் -

"குடும்ப நண்பர்களாம் - விருந்தோம்பும் வேலை - என் வேலை வேறு இன்னும் முழுசாய் முடியலை!" சலித்தான்.

"இனி கால்வாசிதானே சார் பாக்கி... அதுவும் கலப்பமான வேலை."

"பார்ப்போம்!" பெருமூச்செறிந்தான். "கொச்சினைச் சேர்ந்த பெரியவரும் அவர் மகளும் வருகிறார்களாம்... நான் தீக்கோழி போல என் கோப்புகளுக்குள் தலை புதைத்துக் கிடந்தாலும் மரியாதையாய் இருக்காது."

"இடையிடையே பார்த்தாலும் கூடச் சீக்கிரமாய் முடிஞ்சிடும், சார்..." தெம்பு தந்தான்.

ஒரு மணி நேரத்தில் கரை இறங்கியபோது இரு உருவங்கள் வெகு ஆவலாய் அவனை வரவேற்கக் காத்து நின்றன.

சேஷன் போன்ற ஆகிருதி, வழுக்கையுடன் ஒரு பெரியவரும், அவர் மகளைப் போன்றிருந்த அழகியும் - இல்லை, அது வெறும் அழகல்ல... பேரழகு!

நெருங்கிப் பார்த்த மீனுவிற்குப் பிரமிப்பில் மூச்சடைத்தது. முழங்கால்வரை தொங்கிய அடர்ந்த நெளிகேசம்தான் வியப்பிற்கான காரணங்களில் முதல். பிறகு அந்த அசாதாரண உயரம். உலக அழகிகளின் தரத்திற்கு ஏற்ற உயரம். சருமம் கேரளத் தந்தம் போன்ற பசும் பழுப்பு.

தேங்காய் எண்ணெயை உண்டு, தேய்த்ததால் உடலெங்கும் ஏறிய மினுமினுப்பு.

சிற்பத் திருத்தத்தில் அற்புத முகம்.

பற்பல..! "இத்தனை சவுந்தர்யம் சாத்தியமா?" என்று விழி விரிய மலைத்தவள் ஒன்றைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டாள். ஆனால் அதைக் கவனிக்கத் தவறாத பேரழகு முகம் இருண்டது.

"நான் சகாயமூர்த்தி... இவள் என் மகள்!" அறிமுகப்படுத்தியபடி கை குலுக்கினார் பெரியவர்.

"நான் நீலோற்பலம்!" என்று அவள் குவித்த கைகள் தாமரை மொட்டை மிஞ்சின!

12

'நீலு, என்ட பொன்னு குஞ்சு... சக்கரக்கட்டி...' என்று தன்னை அள்ளிக் கொஞ்சிய தாயைப் பிரியமும் பிரமிப்புமாய்ப் பார்த்திருந்தாள் மூன்று வயது நீலோற்பலம்.

'நீயும் எம் பொன்னு, சக்கர அம்மோ!' என்று மழலையில் பதிலுக்குக் கொஞ்சினாள்.

வீட்டிலேயே காய்ச்சிய 'கமகம்' தேங்காய் எண்ணெயைத் துளித் துளியாய்த் தொட்டு உச்சியில் நீவித் தாய் தடவிவிட்டது கமமா யிருந்தது.

இடையிடையே இப்படிக் கொஞ்சல் வேறு.

நீலுவிற்குத் தாயிடம் தனிச் சலுகை.

தம்பிப் பாப்பா பிறந்த பின்பும் கூடத் தாயின் முதல் கவனிப்பு இவளுக்குத்தான்.

காரணம் - இவள் அம்மாவின் அழகை அப்படியே உரித்துக் கொண்டு பிறந்தவள்.

அதே கண்ணைக் குளிர்பிக்கும் நிறம், கைக்கடங்கா கருங்கூந்தல், பளபளக்கும் முகத்தில் செதுக்கினாற் போன்ற மூக்கு முழியும். மாதுளை உதடுகள் பிரிந்தால் பிறக்கும் புன்னகையி் பார்த்த அத்தனை விழிகளும் உறைந்து போகும்.

நீலுவின் தந்தையும் இந்த இரு அழகிய பெண்களைத் தலையி் தூக்கி வைத்துத்தான் கொண்டாடினார்.

ஆனால் அது அவரைப் பெற்றவர்களுக்கு ரசிக்கவில்லை.

'என்னடா நீ... ஏதோ கானாததைக் கண்டவன் போல ஆடறே?' -

முகம் சுழித்தாள் அவரைப் பெற்றவள்.

அவரோ தன் பிஞ்சு மகளை இழுத்து மடியில் இருத்திக்கொண்டு,

'சொல்லுங்கம்மா, எங்கே பார்த்திருக்கீங்க இத்தனை அழகை? பழுதொன்றும் காணமுடியாத பேரழகு இல்லையா இது? இதைக் கொண்டாடாமப் போனாத்தாம் பாவம்!' என்று உருகுவார்.

'தொழிலையும் கவனி, சகாயம், இல்லைன்னா திண்டாடணும்!' -

இது தகப்பனது சிடுசிடுப்பு.

'ரப்பர் எஸ்டேட் ரெண்டு தலைமுறையாய் நமக்குப் பழகின தொழில் - இதிலே என்ன திண்டாட்டம்ப்பா வரும்?'

'ஒவ்வொரு பிள்ளை, தகப்பன் தர்றதைப் பெருக்குதுங்க - இரட்டிப்பா அல்லது பல மடங்கா... நியானா வீட்டில் கிடந்து பெண்டாட்டி, பெண்ணைக் கொஞ்சினாப் போதுங்கற பயலா யிருக்கே...'

'எது கிடைக்குதோ அதை அனுபவிக்கறதுதாம்ப்பா வாழ்க்கை, சில பேருக்கு உற்பத்தியப் பெருக்கணும், தொழில் விஸ்தரிக்கணும், பணம் சேர்க்கணும் - அதில் இன்பம், எனக்கு ரம்பை மாதிரிக் கட்டினவ, இதோ இந்தக் குட்டி - இதுங்க பாசம் - கொஞ்சி அனுபவிக்கிறேன்.'

பெற்றவர்களுக்கு அது குறைதான். அவர்கள் சில தலைமுறை களுக்கு முன் திருநெல்வேலியிலிருந்து கேரள மண்ணிற்கு வந்தவர்கள். தொழில் நன்கு விருத்தியானது. ஆனால் வம்ச விரித்திக்கான பெண்ணை அவர்கள் பிறந்த மண்ணிலிருந்துதான் தடி அழைத்து வருவது வழக்கம். வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சாயமூர்த்தி கேரளப் பெண் ஒருத்தி மீது மையல் கொண்டு மணம் டிடித்ததே அவர்களுக்கு அதிர்ச்சிதான். வந்த மருமகளும் இவர்களை அதிகம் பொருட்படுத்தாததில் அவள்மீது ஒரு காழ்ப்பு, தங்களைச்

சட்டை செய்யாதவளை மகன் கோயில் கட்டி அனுதினம் அன்பு அபிஷேகம் செய்து குளிர்ப்பிப்பதைக் காணும் எரிச்சல்...

அது அடிக்கடி வார்த்தையாய் வெளிப்படும். ஆக மருமகளை அச்செடுத்தாற்போல வந்து பிறந்திருந்த பேத்தியிடம்கூட அவர்களுக்கு அத்தனை வாஞ்சை இல்லை.

மகன் இரட்டிப்பு ஆனந்தமாய் ஆடியதில் காட்டம்!

'என்ன துளுக்குப் பேரு இது - நீலோற்பலம்!'

'மூணு வயசுக்கு இப்படி இருப்புக்குக் கீழே தொங்கற முடியப் பாத்திருக்கியா? இது தரித்திர அறிகுறி.'

'மூடி மட்டுமா - இதுக்கும் அம்மாவப் போல நாகும் நீளம்.'

இரண்டாவதாய்ப் பிறந்தது பையன்.

அப்படியே பாட்டியின் ஜாடை.

பூரிப்பில் பாட்டிக்கு முழுதாய்ப் பத்து வயது குறைந்தே போனது

சொத்தை ஆளவந்த இளவரசன் என்று தாத்தா கொண்டாடினார்.

நீலுவிற்ரு அதொன்றும் குறையாய் இல்லை.

அவளுக்கு அம்மா போதும்... ஆனால் அவளுக்கு ஐந்து வயது நிறைவதற்குள் அம்மா இறந்தபோது... அத்தனையுமாகி நின்ற தா மறைந்தபோது - ஆனந்தமாய் வீசி ஆடிய ஊஞ்சல் அந்தரத்தி அறுந்த அதிர்ச்சி.

அதன் பின் ஒரே ஆறுதல் அப்பாதான்... ஆனால் அவரு தனிமையைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் மறு கல்யாண செய்தபோது நீலு துண்டாகிப்போனான்.

பள்ளி விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டவளுக்குப் படிப்பு சுவாரஸ்ய மாயில்லை. விளையாட்டில் ஓரளவு ஈடுபாடு - உயரம் தாண்டு ஓட்டம், பந்தாட்டம் இவற்றில் பங்கேற்பாள். மற்றப் படி, ப பார்த்துப் பொறாமைப் பெருமூச்சுவிட்ட தன் அழகு, பணம் இவற் அவள் பொருட்படுத்தவில்லை... பதினேழாவது வயது வரை...!

அதுவரை அல்லித் தண்டாட்டம் ஓடிந்நுகிந்த உடல் பக்குவ மாய்ப் பூரித்துக் கொண்டது.

கன்னங்களும் கண்களும் புதுக்கவிதை பேசின.

சிரிப்பு தனி ஜீவன் பெற்றது.

பின்னால் சுற்றிய பல காளைகளை அலைக்கழித்து ஒதுக்கினாள். பெரிய இடங்கள் பல விரும்பிப் பெண் கேட்டுப்படி ஏறினர். ஆனால் நீலு உதடு சுழித்தாள்.

'இந்தப் பையன் உயரம் பத்தலைப்பா.'

'அவன் பேச்சு சகிக்கலை - மக்கு போலிருந்தது.'

'தேன் கவர்ன்னீங்க... தேனீ நிறமாயிருக்காமப்பா... வேண்டாம்...'

'ஏரம்பப் படிச்சவன் வேணாம்... அவட்டுவான்...'

'மாதச் சம்பளம் 15,000. ஆனா எனக்கு அதுக்குள்ளே ருடித்தனம் பண்ண முடியுமாப்பா?'

ஆனால் வட இந்தியாவிலிருந்து இவர்கள் கல்லூரிக்கு வந்து சேர்ந்த அர்ஜுனைப் பார்த்தபின் இவள் ஆர்ப்பாட்டம் சற்று அபங்கியது.

ஆள் நீலுவிற்கு ஈடுதரும் அழகு.

இவளே விழி உயர்த்திப் பார்க்க நேர்ந்த உயரம்.

அவளும் இவள் அழகில் கிறங்கினாள். ஆனால் அந்தக் கிறக்கம் அவள் சாவில் முடிந்ததுதான் அநியாயம்.

அவன் சாவு குறித்துக் கல்லூரி முதல்வர் நடத்திய விசாரணையில் நீலு அழைக்கப்பட்டாள்.

'நீலோற்பலம், நீதான் தன் தற்கொலைக்குக் காரணம்னு கடிதம் எழுதி வைச்சிருக்கான், அர்ஜுன் - நீ என்ன சொல்றே?'

அத்தனை பெரும் புள்ளிகள் அமர்ந்திருந்த அறையில் துனி அச்சமின்றி அவட்சியமாய்ப் பதில் சொன்னாள் -

'கல்லூரி விழாவில் அவன் நடந்துகிட்ட முறை எனக்குப் பிடிக்கலை - சொன்னேன்.'

'என்ன முறை? என்ன சொன்னே? - விளக்கமாய்...'

'நாம வீட்டில் கதியும் பாஜும் கொடுத்து வளர்க்கற நாய். வெளியிலே போய் குப்பை, நரகலை மேய்ஞ்சிட்டு வந்தா ஆத்திரம் வராதா? நான் அதைச் சுட்டுக் கொன்னுடுவேன். இத்தனை அழகாய் நானிருக்க, அர்ஜுன் அந்த விழாவில் ஒரு கறுத்த ருச்சிப் பெண்ணோடு சேர்ந்து ஆடினான் - மாடர்ன் டான்சாம். பாம்பு போலப் பின்னி, நெளிஞ்சு, வளைஞ்சு... எனக்கது ஆபாசமாய்ப் பட்டது. இனி உன் கண் கூட எம்மேல பட வேண்டாம். அந்தத் தகுதியை நீ இழந்தாச்சுன்னேன். அவன் கெஞ்சினான். ஆனால் எனக்கு மசியற மனமில்லை. அவன் எழுதிய கடிதங்கள், தந்த பரிசு அத்தனையும் ஒரு பெட்டியில் அடைச்சு அவன் அறையில் வீசிட்டேன். காலைப் பிடிக்க வந்தவனை எட்டி உதைச்சேன். பதிலுக்கு என்னைப் பழிவாங்க முயற்சித்தான். இது வெறுமே பயங்காட்ட அவன் எடுத்த முயற்சி. வெற்றிகரமாகி அவனைச் சாக அடிச்சிருக்க.'

அன்றாட நடப்பை நண்பர்களிடம் சொல்வது போல அவள் பேசுவதைக் கேட்ட முதல்வர் வாயடைத்துப் போனார்.

போலீஸ் கேஸ், விசாரணை என்று ஆகாமல் தடுக்க அவள் அப்பாவின் பணம் போதுமாயிருந்தது.

ஆனால் ஊர் வாயை மூட முடியுமா? இவளுக்காக அதுவரை தொங்கிய பல வரன்கள், தப்பினால் போதும் என்ற ரீதியில் ஓடிப்போயினர்.

நீலுவும் கல்யாணக் கனவுகள் ஏதுமின்றித்தான் இருந்தாள். தாங்கள் போக முடியாத ஒரு உறவு திருமண வீடியோ காசெட்டைட் போட்டு, மனோரஞ்சனை அதில் பார்க்கும் வரை...

மணமக்களை வாழ்த்துகிறவனை வேறு ஒரு நண்பன் முதுகில் தட்ட, மனோ திரும்பி கண் கருங்கச் சிரிக்கும் அழகை நான்கு முறை மீண்டும் மீண்டுமாய்ப் பார்த்தாள் - ரசித்தாள்.

பெரிய அச்சிரிப்பைத் திரையில் 'பாஸ்' பித்தானைத் தட்டி உறையச் செய்தவள் அப்பாவை அழைத்துத் திரையைச் சுட்டினாள்.

கண்ணாடிக் குழல் போன்ற விரல் நீட்டி, "எனக்குக் கல்யாணம் நடக்கணும்னா - இவன் வேணும்ப்பா!" என்றாள் கறாராய்,

“இவங்க தற்சமயம் என் காரியதரிசி. நம் ஒட்டல் ஊழியர் - மீனலோசனி!” அறிமுகப்படுத்தினாள்.

சற்றுக் கசங்கிய பருத்தி உடையும், கலைந்த கேசமுமாய் நிற்க நேர்ந்ததில் மீனுவிற்குச் சற்றுக் கூச்சம் இருந்தாலும், எதிரில் நின்று அழகில் அவங்காரத்தில் கட்டுண்டு நின்றாள்.

கரும்பச்சை மெல்லிய சிபான் சேலை சிலை போன்ற தேகத்தை நாகுக்காய் மறைத்திருந்தது. கெம்பும் வைரமும் பதித்த, வேலைப்பாடான நகைகள் சங்கு கழுத்தைக் கவ்வி, சந்தனக் கையில் மேலும் கீழுமாய் அசைந்து ஜொலித்தன. பச்சையும் சிகப்புமான பாம்புப் பொட்டு நிலா நெற்றியில் பளீரிட்டது. இறங்கக் கட்டிய சேலையில் தங்கப்பாளையாய் மின்னிய இடை. அதன் பளபளப்பு போதாதது போல மிக மெல்லியதாய் இடையைச் சுற்றி ஒரு தங்கக் கொடி. ஒருவேளை அது தங்கத்தோடு தள்ளை ஒப்பிட்டுக் காட்டும் சவாலாய்க்கூட இருக்கலாம்!

எதிரே நின்றவளும் இவளைப் பாதாதி கேசம் அளந்திருக்க வேண்டும்.

“ஹூம்... கண்ணை நிரப்பக்கூடிய அழகுதான்!” அரை மனதாய்ப் பாராட்டு வந்தது.

“அது மட்டுமல்ல. மனிதனின் வயிற்றையும் நிரப்பத் தெரிந்தவள்

- இன்று மதியம் அவள் சமைத்த மீன் குழம்பும் வறுவனும் பிரமாதம்...”

நடக்கத் தொடங்கினாள்.

மரியாதை கருதி மீனா சில அடிகள் பின் தங்கித் தொடர்ந்தாள். ஆனாலும் அந்தப் பேச்சு அவளை எட்டியது.

“செக்ரடிகள் நம் வயிற்றை நிரப்பலாம் - தங்கள் வயிற்றைத்தான் நிரப்பிக்கொள்ளக் கூடாது!” நமட்டுச் சிரிப்புடன் சொன்னார் சகாயம்.

சே... நரகலை மிதித்துவிட்ட அருயை... பெரியவர் பேசும் பேச்சு இது? கூசி நின்றாள்.

இங்கிருந்து மனோரஞ்சனின் முகபாவனை அவளுக்குத் தெரியவில்லை. திரும்பி, வேறு வழியாய் நடந்து பிரதான கட்டிடத்தை அடைந்தாள்.

இவள் முகம் வெளிநி, மூக்கு சிலந்திருந்தது போல அங்கு நிலவிய குழலும் அசாதாரணமாயிருந்தது.

“என்ன... சார்?” நிர்வாகியை வினவினாள்.

“டிங்கு... டிங்கு போலிருக்கிறது, மீனா...”

“யாரது டிங்கு?”

“டிங்கு காய்ச்சல்.”

“ஐயையோ! யாருக்கு?”

“ஊரிலிருந்து வந்த குணாளனும் ஜீவனும் நேற்றிலிருந்து காய்ச்சலுனு படுத்துக்கிடந்தாங்க. இன்று ஜன்னியுடன் வாந்தி வேறு.”

“நங்க பிலோமினா பார்த்தாங்களா?”

“ஆச்சு. நிச்சயமாய் ஏதும் சொல்ல முடியாது. இரத்தப் பரிசோதனைக்காய் ரெண்டு பேரையும் கோட்டயம் அனுப்பி வைச்சிருக்கேன். தீவில் காய்ச்சல் வைரஸ்களைப் பரவவிடறது ஆபத்தாச்சே. தவிர வெளிநாட்டுப் பயனிகளுக்கு நம்மார்

வியாதிகள்னா நடுங்கும். வருபவர்களை ஒழுங்காய் அனுப்பி வைப்பது நம் கடமையும் கூட..."

மிக கவரஸ்வமான தொழில் என்றாலும், ஒட்டல் நிர்வாகம் அடிக்கடி சவால்களைச் சந்திக்கச் செய்யும். முழு நேர மருத்துவரை நியமிக்க இயலவில்லை என்றாலும் அனுபவமிக்க மருத்துவத் தாதியை நியமித்திருந்தனர். சிஸ்டர் பிலோ விருத்தினர்களுக்கு வரும் சிறுவலி, காய்ச்சல்களைக் கவனித்துச் சரி செய்துவிடுவார்கள். எனும்பு முறிவு, இதய நோய் போன்றவற்றில் முதல்தனி மட்டும் செய்து மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட வேண்டும்.

அயல்நாட்டுப் பயணிகள் தங்குமிடம் என்பதால், அடுக்குத் தும்மல் போடும் பணியாளர்கூடத் தீவைவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதுதான். அடிக்கடி உடம்புக்கு வரும் ஊழியர்களுக்கு வேலையே கிடியும்!

சிஸ்டர் பிலோமினா, வனஜா, இவளுக்கு என்று மூன்று சிறு தனியறைகள் உண்டு. மற்றப் பெண் ஊழியர்கள் தண்ணீரைத் தாண்டியிருக்கும் கிராமத்தில்தான் ஜாகை. ஆண் ஊழியர்களில் சிலர் இங்கும் பலர் வெளியே என்றும் தங்கும் ஏற்பாடு.

"கடவுளே... இது சாதாரணக் காய்ச்சலாகவே போகட்டும். விரைவில் பயல்கள் உடம்பு தேறி வரட்டும்!" மனதுக்குள் ரொர்த்தித்துக் கொண்டாள், மீனா.

"மனோ வந்த விருத்தினர்களைச் சந்தித்து விட்டார் அல்லவா, லு?"

"ஆமா."

"அவர்களுக்கு வரவேற்புப் பானம் தயாராய் இருக்கிறதா என்று கேள்... இல்லாவிட்டால் தயவு செய்து... களைத்துத் தெரிகிறாய்..."

"பரவாயில்லை, சார்... நானே தயாரித்து எடுத்து வரேன்!" ரந்தவளைத் திருப்தியாய்ப் பார்த்திருந்தார் எல்லிஸ்.

மூக்கமான அவங்கரிப்போடு இளநீர்களை ஏந்தி வந்தாள், மீனா. குள் முன்உச்சிக் கூந்தலை ஒதுக்கி, முகத்தைத் துடைத்திருந்தாள்.

"ஓ! அதீதச் சுறுசுறுப்புதான்!" புருவங்களை வில்லாக்கினாள், நீலோற்பலம்.

"சில பேர் விடுப்பில் இருப்பதால் இங்கிருக்கும் சிலர் வேலையைப் பகிர்ந்து செய்கிறோம் மேடம்!" பணிவுடன் விளக்கினாள்.

"அவசியமில்லை. 'மேடம்' தேவையில்லை என்றேன். நீலு போதும்." பேசுகையில் சாயமிட்ட இதழ்கள் கவர்ச்சியாய்க் குவிந்து அசைந்தன.

"இளநீர் வெகு இனிப்பு..."

"இங்கே விளைவதுதான், சார்."

குழாய் மூலம் நாகுக்காய்ப் பாணத்தை உறிஞ்சி முடித்த நீலு, 'சட்டென்று கூடத்து வெள்ளிப்பூண், தேக்கு ஊஞ்சலில் அமர்ந்தாள். பொன் விரல்கள் கம்பிகளை அழுந்தப் பற்றின.

"அப்பா... ஒரு மாதிரியாய் இருக்குதே... தொண்டை எரியுது..."

"என்ன... என்னாச்சும்மா?"

"கண்ணை இருட்டுது. தலை சுத்துது... விநோத உணர்வு..." தலையை மிக மெல்லியதாய்க் குலுக்கிக் கொண்டாள், விழிகள் செருகின.

"சில்டரை வரச்சொல்லட்டுமா?" ஓடினாள், மீனா.

"ஒரு நிமிடம்... நீங்க இளநீரில் ஏதோ ஒரு பொடி கலந்தீங்களே... அது எனக்கு... ஒத்துக்கலைன்னு நினைக்கிறேன். எனக்கு ரசாயன வாசனை, ருசிகள் ஏதும் ஒத்துக்கொள்ளாது..." குழறியது பேச்சு.

"என்ன பொடி... ரசாயனமா? நாங்க எதுவுமே கலப்பதில்லையே, மேடம்!" குழம்பினாள் மீனா.

அதற்குள் நீலு முழுதாய் மயங்கிச் சரிந்திருந்தாள். செந்தேக்கு ஊஞ்சலில் பறித்து வீசிய அல்லிக் கொடியைப் போலத் துவளக் கிடந்தவளைச் சுற்றியிருந்தோர் விழி விரியப் பார்த்தனர்.

மனோரஞ்சன் அவளை நேராகப் படுக்கச் செய்துவிட்டு, இவளைப் பார்த்தான் - "சிட்டரைச் சீக்கிரமாய் வரச்சொல்வேன்.."

குரலில் இருந்தது அவசரமா... ஆத்திரமா? துடித்த தன் உதடுகளைக் கடித்தபடி தொலைபேசி எண்ணை ஒற்றினான் மீனா.

14

குளித்து உடை மாற்றிப் படுத்தபின்னும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. அழுகைதான் முட்டியது. 'விநோதக் கலவையான நான் இது மனோவுடன் கழித்த முதற்பாதி மிக நிறைவு. நீலோற்பலத்தைச் சந்தித்ததுகூட ஒரு இனிமைதான். ஆனால் அவள் ஏன் திடீரென அப்படி ஒரு பழியைத் தூக்கி வீசினாள்?

மருத்துவத் தாதி நாடித் துடிப்பை அரைநிமிடம் பார்த்தவுடனேயே சொல்லிவிட்டாள் - "ஒண்ணுமில்லை. துடிப்பு நிதானமாகத்தான் இருக்குது."

இரத்த அழுத்தமும் பரிசோதிக்கப்பட்டு நீலோற்பலத்திற்கு அசம்பாவிதமாய் ஏதுமில்லை என்றான பின்புதான் இவள் மூச்சு ஈரானது. மீனாவின் இரத்த அழுத்தத்தைச் சோதித்து அறிந்திருந்தால் அது எகிறுவது தெரிந்திருக்கும்!

மனோ அவளிடம் - "உனக்கும் ஓய்வு தேவை மீனா. நீ காலைத் துக்கு மேல் இங்கு வந்தால் போதும்!" என்று விட்டான்.

அவளது சலுகை இவள் நிலை உணர்ந்து அல்ல, பேரழகியோடு மதிமாய்ச் சற்று நேரம் கழிக்கவாய் இருக்கும் என்ற காழ்ப்பு பணைகளோடு படுக்கையில் மீனா புரண்டு தவித்தாள்.

இதைவிட வேலையில் ஈடுபடுவது எளிது. எழுந்து கோப்பைப் பத்துக் குறிப்பெடுத்தாள். நான்கைந்து பக்கங்கள் முடித்தபோது ரிரவு நேரம்!

இன்னும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. புத்தி இன்னும் வேலைக்குத் தயாராய் இருந்தாலும் வெண்டை விரல்கள் கடுத்தன. காலார நடந்தாலும் தேவலை. அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

மறுபடி இந்த அறையைத் தானாய்த் திறந்து வந்து படுக்க மாட்டோம் என்ற உண்மை அவளுக்குத் தெரியாதே! அதுவும் கடவுளின் கருணைதான்.

இவ்வையென்றால் மனிதனுக்கு வாழ்வில் ஆவல், எதிர்பார்ப்பு, நிதானம், உற்சாகம், நிம்மதி... ஏதுமில்லையே!

குளிர் காற்றை அனுபவித்து நடந்தவளது மனதும் சற்றே குளிர்ந்தது.

இன்னும் பல வட்ட விளக்குகள் ரூட்டி நிவாக்களைப் போல ஆங்காங்கே பிரகாசித்தன.

நீள நடந்தவள் நீச்சல் குளத்தருகே வந்ததை உணர்ந்ததும் நின்றாள். மங்கிய வெளிச்சத்தில் நீலக்குளம் தளும்பி நின்றது. காற்று வீசக்கேற்ப உல்லாசத் தளும்பல்.

இந்தப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான சைமன் தாத்தா இந்நேரம் நல்ல தூக்கத்தில் இருப்பார். அவரோடு பேசினால் ஆறுதலாயிருக்கும். ஆனால் இந்நேரம் எழுப்புவது முறையல்ல. அவளுக்கு இதுவரை எத்தனை கதைகள் சொல்லியிருக்கிறார் அவர்.

தான் காதலித்த ஜூலியிட் பற்றியும், கோவாலின் பிரத்தியேக பானம் 'பென்னி'யைப் பற்றியும் நீள நீள அளப்புக்கள்!

"ஜூலியிட்டை ஏன் தாத்தா நீங்க கல்யாணம் செய்துக்கலை?"

"நான் மார்கரெட்டைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டதால்..." ஹ.. ஹா... எனச் சிரிப்பார்.

எல்லாருக்கும் அவர் சைமன் என்றாலும் அந்த கிறிஸ்மஸ் தாத்தாவினது போன்ற கொழுவிய சிகப்புக் கன்னங்களும், வெள்ளை மீசையும் அவரை அவளுக்குத் தாத்தாவாக்கி விட்டன.

முதலில் அந்த 'கோவன்' மனிதருக்கு அவ்வார்த்தைக்கான அர்த்தம் புரியவில்லை. விளக்கியதும்,

"என்ன, தாத்தாவா? உன்னை என்றாவது மகியச் செய்து கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம் என்ற என் ஆசையில் இப்படியான மண்ணைப் போடுவது, பேசி?" என்று சலித்துக் கொண்டார்.

ஆனால் அவள் வார்த்தைக்கு வார்த்தை 'தாத்தா' என்று உரிமையாய்ப் பேசப் பேச, பருத்த வெண்மீசைக்கடியில் அவர் புன்னகை விரிந்துகொண்டே போகும்.

மனம் மலர்ந்து விரியும் அல்லது கூம்பிச்சோரும் இதுபோன்ற வேளைகளில் தன் தாய் சில நிமிடங்களாவது வந்து நிற்கமாட்டாளா என்று ஏங்கிப்போவாள்.

புவனா இருத்திருந்தால்கூடப் போதும். ஒத்த மனமுடைய நல்ல தோழி.

தனிமை வெகுவாய் அழுத்தியது.

'நீச்சல் பழகு பெண்ணே. உன் இளமை உன்னிடமே தங்கிக்கும். இங்கும் அங்குமாய் நாலு தரம் அடிச்சத் துழாவினா உள்ளமும் உடம்பும் பட்டுச் சிறகுதான்.'

சைமன் தாத்தா அத்தனை சொல்லியும் இவள் நீச்சல் பழகவில்லை. நீச்சலுடை போடக் கூச்சம்.

"உனக்குத் தண்ணியிலே கண்டமடி, மீனு!" என்று அம்மா அடிக்கடி சொன்னதும் கூடக் காரணமாய் இருக்கலாம்.

ஆனால் மாலை 7 மணிக்கு மேல் யாரும் குளத்துள் இறங்கக் கூடாது. காலை 7 முதல் மாலை வரை சைமன்தான் அங்கு எல்லாம். மஞ்சள் சட்டையுடன் சுற்றி வருவார். முதல் முறை குளத்துப் பக்கம் வருபவர்களிடம் அவரது முதல் கேள்வி - "உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியுமா?" என்பதுதான்.

நீச்சல் அறிந்தவர்கள் மட்டுமே ஆழப் பகுதிக்குச் செல்லலாம். மற்றவர்களை அது குறித்து எச்சரித்து வைப்பார்.

நீந்திக் களைத்தவர்கள் இளைப்பாறக் கரையில் வரிசையாய் நீளச் சாய்வு நாற்காலிகள் கிடக்கும். மரத்தாலான அவற்றின் மீது ரப்பர்

மெத்தைகள் - ஈரத்துடன் அமர்ந்தாலும் நனைந்து நாசமாகாத வகையில்.

இரவில் பணியாள் ஒருவனைக் கொண்டு மெத்தைகளைச் சுத்தமாகத் துடைக்கச் செய்து கீழே விரித்துப் போடச் செய்வார் சைமன். இன்றும் வழக்கம் போலக் குளத்தின் கரையில் வரிசையாய் மெத்தைகள்.

குளத்தின் ஓரமாய் வண்ணப் பந்து ஒன்று சோம்பலாய் மிதத்தது. மின் ஒளிபட்டு அது பளபளத்தது வசீகரமாய்த் தோன்ற. மெத்தையின் மீது நடந்து குளத்தின் விளிம்பில் போய் நின்றாள் மீனு. பந்திற்காகக் கைநீட்டிய நேரம்... அவள் கால்களின் கீழிருந்து ரெக்கின் மெத்தை உருவப்பட்டது. இரு கரங்களைத் தலைக்கு மேல் தூக்கியவள் அவறினாள். சத்தம் வெளிவந்ததா என்றுகூடத் தெரியவில்லை... அதற்குள் தடுமாறித் தண்ணீரில் விழுந்திருந்தாள். திமிறிக் கால் ஊன்ற முயன்றபோதுதான் உறைந்தது - அது ஆழமான பகுதி!

கிலியில் உடம்பு உதறியது...

திறந்த வாய்க்குள் நீர் நிரம்பியது...

கண்கள் நீருக்குள் காந்தின...

'அம்மா... அம்மா...' அழைப்பு அவறலாகவில்லை. ஆனால் 'சட்'டென்று அம்மாவின் முகம் தோன்றியது. மிகத் தெளிவாய்... அண்மையில்.

அம்மாவின் உதடுகள் துடிப்பதுகூடத் தெரிந்தது - 'யாராவது என் குழந்தையைக் காப்பாற்றுங்களேன்' என்று இரைஞ்சுவது போல...

'வேண்டாம்மா... போதும்... நா... நான் உங்ககிட்டயே வந்துடறேன்' என்றவள் உடம்பின் அசைவுகளைத் தளர்த்திய கணம் அவள் உச்சந்தலையில் 'கள்'ளென்ற வலி. முடியைப் பற்றி ஏன் இப்படித் தூக்குகிறார்கள்?

அவளுக்கு உலகம் மங்கி இருண்டது.

நினைவு வந்தபோது உடல் வினோதமாய்த் தோன்றியது. தலையில் குத்தலும் கனமும். வயிற்றில் சங்கடம்... நாதி, கண்ணெல்லாம் எரிச்சல்...

"அம்மா..." அசைத்த உடல் கணத்தது - நனைந்த சாக்குப் போல. எப்படி விழுந்தோம்? - யார் மீட்டார்கள்? என்ற கேள்விகளுடன் விழித்தெழுந்தவள் மனம் மீண்டும் பயத்தில் படபடத்தது.

எதிரில் தின்றிருந்தது. வர்மா!

"பேயி... காதல்... முத்தம்..." என்று இம்சித்து இங்கு வந்து தன்னைச் சேர்த்த அதே புண்ணியவான்.

"நீ... நீங்களா என்னைக் காப்பாற்றியது?" குரல் வெகு சன்னமாய் வந்தது.

"ஏய்! நல்ல கதை நான் காப்பாற்றினேன் மீனா உன்னை, அதற்குப் பிரதி உபகாரமாய் என்னை மணம் செய்துகொள்வாய் அல்லவா?" குரல் வந்த பக்கம் விழி திருப்பினாள் - சைமன் தாத்தா!

நிம்மதியாய்ப் புன்னகைத்தாள்.

"என்... என்னாச்சது?"

"கொஞ்சம் உடம்பு தேறட்டும். அப்புறம் நீதான் என்னாச்சது என்று எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்."

"நான்... இங்கு தேற்றிவருதான் வந்து சேர்ந்தேன். உன்னைக் காலையில் பார்க்கலாம் என்று வந்தால் நீ இந்த நிலையில்..." வர்மா பேச ஆரம்பித்ததும் இவள் கண்டனை மூடிக்கொண்டாள்.

சைமனும் அவள் நோக்கம் அறிந்தவர் போல வர்மாவைக் கிளப்பிவிட்டார்.

"சரி. அப்புறமாய் வரேன், மீனா..."

விழி மீட்க முடியாமல் அவன் கிளம்பியதும் அவள் போர்வையைக் கழுத்து வரை இறுகப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

"தாத்தா..."

"சொல்லு, பேத்தி."

"இந்த உறையிலே நாலு தாள்கள் எழுதி வைச்சிருக்கேன். முதலானி வேலை விசயம். சோமசுந்தரத்திடம் கொடுத்து, கணினிப் பிரதி எடுத்து முதலானிகிட்ட தரச் சொல்லுங்க."

"இப்ப என்னம்மா அவசரம்?"

"சீக்கிரம் முடியணும்னார்."

"சரி, பிலோவை வந்து இருக்கச் சொல்லிட்டுப் போறேன்."

"எதுக்குச் சிரமம்?"

"இல்லை, மீனா. உன்னைத் தனியாய் விடறது உசிதமில்லை."

அவர் அப்படிச் கூறவும்தான் தன் நிலை அவளுக்குப் புரிந்தது. தேற்றிரவின் சம்பவம் திமில் பூதமாய் அச்சுறுத்தியது. நிச்சயம் அவள் வழக்கியோ, தடுமாறியோ விழுவில்லை. காலுக்கடியில் மெத்தை உருவப்பட்டதே... உருவியது யார்? 'குப்'பென்று வியர்த்தது.

சாவின் விளிம்புவரை நிச்சயம் போய் வந்தாயிற்று. அம்மா முகம்கூட அத்தனை தெளிவாய்த் தெரிந்ததே...

அழுகை பொங்கியது. கண்களைத் துடைக்கும்முன் உள்ளே நுழைந்தது பிலோமினா அல்ல - மனோராஞ்சன்!

மவுனமாய் அவளையே உறுத்தபடி நின்றான். அவன் போட்டிருந்த பழுப்புச் சட்டை அவன் கண்களுக்குப் பொருத்தியது. கருப்பு ஜீன்ஸ் மேலும் உயரமாகிக் காட்டியது. ஆனால் ஏன் இவன் பேசவில்லை? முகத்தில் அனுதாபத்தின் சாயல்கூட இல்லையே?

ஏன் இப்படி வெறுப்பும் கோபமுமாய்த் தன்னை முறைக்க வேணும்? கைக்குட்டைக்காகத் துழாவினாள். இல்லை என்றானதும் படுக்கை விரிப்பிலேயே ஈர முகத்தை அழுத்தத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"என்ன இது முட்டாள்தனம்?" சீறினாள்.

"கைக்குட்டையைக் காணலை... அதான்..."

நொடியில் அவள் முகம் கனிந்துபோனது. "ஐயோ, மீனா! நான் சொல்றது நேற்றைய உன் முட்டாள் முயற்சியைப் பற்றி..."

அந்நிலையிலும் தன் பெயரை அவனும் செல்லமாய் 'மீனா' என்று அழைத்ததில் சந்தோசம் துளிர்ந்தது.

"என்...ன்?"

"தற்கொலை முயற்சி முட்டாள்தனமானது இல்லையா?"

"என்ன சொல்நீங்க... நானா.. என்னையா?"

"ஒட்டலே கலங்கிடுச்சு. முக்கியமாய் நான். நீலா வேற அழுமை. நான் சொன்னது பிடிக்காமத்தான் அவங்க அப்படிச் செய்திட்டாங்கன்னு... நீ புத்திசாலின்னு நினைச்சேன்..."

"நான் முட்டாளன்னாலும் ஒத்துக்குவேன். ஆனா கோழையில்லா" என்றாள் மீனா. ஆத்திரம் மிக,

"மீனா புத்திசாலிதான் சார்!" என்றார் உள்ளே நுழைந்த சைமன்.

"ரொம்ப. அதான் நள்ளிரவு நேரம் நீச்சல் கத்துக்கப் போயிருக்கா - அதுவும் ஏழடி ஆழப் பகுதியில்..." மனோவின் உதடு இறுகிச் சுழித்தது.

"தப்பு. அவள் கத்துக்கப் போகலை. யாரோ கவுத்திருக்காங்க! மம்பூட்டர் சாரை வழியில் பார்த்தேன், மீனா. காகிதங்களை அவரிடம் சேர்த்திட்டேன்."

"என்ன காகிதம்?"

"நாம தயாரிச்ச 'ரிப்போர்ட்' சார். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் முதல் நாள் பக்கங்கள் உங்க கைக்கு வந்திடும். ஒரு வாரத்துக்குள்ளே வங்கி சேர்மன் கைக்குப்போய்ச் சேரணுமே."

மனோவின் கண்கள் குழப்பமாய் அவளை ஊடுருவின. சூடான பாலும், மாத்திரையுமாய் அந்நேரம் பிலோமினா நுழைய, ஆண்கள் வெளியேறினர்.

புல்வெளியில் மெள்ளச் சேர்த்தே நடத்தனர். "என்ன சொன்னீங்க, சைமன்? எனக்குச் சரிவரப் புரியலை."

"எனக்கும் முழுதும் புரியலை, சார். ஆனால் நீங்க நினைப்பது போல் இல்லை. மீனாவுக்கு உறவுன்னு சொல்லிக்க மனுசங்கதான் இல்லையே தவிர துணிவு, தைரியத்துக்குக் குறையில்லாத குட்டி. அவளை யாரோ உள்ளே தள்ளிவிட்டிருக்காங்க. அவளே அதை எதிர்பார்க்கலை... ஏன்னா, சிறு விரைக்கல் போன்ற சத்தத்தான் என்னை எழுப்பினது அப்புறம் தண்ணிச் சத்தம். குளத்தை ஒட்டித்தான் என் அறை என்பதால், சதா எங்காது இதுபோல அசம்பாவிதச் சத்தங்களுக்குத் திறந்தே இருக்கிறதாலேயும் தான் நான் எழுந்தேன். இல்லைன்னா... இப்போ மீனா இல்லை..."

மனோ நின்றுவிட்டான். "யார்?" கேள்வி கிககிசுப்பாய் வந்தது.

"தெரியலை... எதுக்கு அந்நேரம் மீனா அங்கே வரணுங்கறதும் புரியலை. ஆனா தரையில் விரித்திருந்த மெத்தை மீது அவள் நின்றிருக்க வேண்டும். அந்நேரம் அது அவள் கால்களுக்குக் கீழிருந்து உருவப்பட்டிருக்கிறது... முதல்தவி செய்து இவளைப் பிலோமிடம் ஒப்படைத்த பின் நான் மீண்டும் ஓடிப்போய்ப் பார்த்தேன். ஒரே வரிசையில் அடுக்கிய மெத்தைகளில் ஒன்று மட்டும் ஓரடி பின்தள்ளிக் கிடந்தது!"

"கடவுளே... யார்?" என்றான் மனோ மறுபடியும். சைமன் முதலாளியின் வெளிறிய முகத்தை விநோதமாய்ப் பார்த்து, பின் விலகி நடந்தார்.

அன்று சுற்றிலும் இருந்த கழிமுகப் பகுதிகளை மின்படகில் விருந்தினர்களுடன் சுற்றி வருவதாய்த் திட்டம். கேரள மக்கள் தண்ணீரின் நடுவே குடித்தனம் செய்யும் பாங்கே தனி.

மும்புறம் நீர்க்குழி. ஒருபுறம் மட்டும் பாய்விரித்தாற்போலப் போகும் மண்பாதை. சிலபேருக்கு அதுவும்கூட வாய்க்காது. நாற்புறமும் தண்ணீர்தான் - வீடிருக்கும் மண்மேடைத் தவிர.

பிற ஊர்களில் வீட்டின் வாசலில் சைக்கிள், கார் போன்ற வாகனம் நிற்பதுபோல, இங்கு வாசலில் ஒரு படகு கட்டப்பட்டு அசைந்து நிற்கும்! முண்டு கட்டிய எளிய பெண்கள் அங்கும் சலிக்காது வாழ்க்கை நடத்துவது பார்க்க அலாதி அழகு.

மனோரஞ்சனுக்குமே படகுப் பயணம் பிடிக்கும். ஒரு மணி நேரம் விரைவுப் படகில் இருந்தபடி கண்ணுக்குக் குளிரவும் வித்தியாச முமான காட்சிகளைப் பார்ப்பது நூதன உற்சாகம் தரும்.

ஆனால் இன்று அதற்கான மனநிலை இல்லை.

'நான் வரவில்லை' என்று விருத்தினரிடம் சொல்லி அனுப்பினால் போதாது. சகாயமூர்த்தியிடம் போய் தான் உடன்வர முடியாது பற்றிக் கூறி, மன்னிக்கக் கோர வேண்டும். அவர்கள் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டதாகக் கூறி...

இத்தகு நினைப்புகளுடன் சகாயமூர்த்தி தங்கியிருந்த விசேஷ விருந்தினர் அறையின் படியேறியவனை உள்ளிருந்து உருண்டு வந்த வர் பெருங்குரல் அப்படியே நிறுத்தியது.

"சபாஷ்! சரியான போட்டி!"

தன்னையும் அறியாமல் அந்த உற்சாக வீராப்பு வார்த்தைகளுக்கு அந்த அவன் முகம் மறுநொடி கருத்தது.

"மாறி மாறி ரெண்டு பெண்டுகளும் ஆடும் நாடகம் பிரமாதம். இந்தப் பெண்... அதாம் மீனா, அழகில் உன்னை நெருங்கி வருவது போலத் திறமையிலும் சோடை போகவில்லை. இளநீரில் விஷம் கவந்தாள் என்பது போல நீ பால்லா காட்டினாய். அவளோ நடுஇரவில் குளத்தில் விழுந்து தத்தளிக்கிறாள். மனோரஞ்சனின் கரம்பற்றுவதில் உங்க இருவருக்கிடையே செம போட்டி. அவள் துணிந்தவள்தான். நீச்சல் தெரியாதவள் ஆழப்பகுதியில் யாருமற்ற அர்த்தசாமத்தில் விழுவதென்றால்... ஊசும்... நீந்தத் தெரியாது என்று அவள் சொல்வது பொய்யாய்த்தான் இருக்கவேணும்..."

"இல்லைப்பா... அது உண்மை. அவளுக்கு நீச்சல் தெரியாது."

"வந்த ரெண்டு நாட்களில் உனக்கது எப்படித் தெரியும், நீலு... ஏன் அப்படிச் சிரிக்கிறே?"

"எவளும் எனக்குச் சரியான போட்டி கிடையாதுப்பா. என்னிலே கால் பங்கு துணிச்சல் அவளுக்கு வராது."

"நீ என்ன சொல்றே?"

சற்று முன்பு ஆரவாரித்த சகாயத்தின் குரல் தாழ்ந்து தழைந்தும் கூட மனோவின் அரவச் செவிக்கு அது தப்பவில்லை.

"ஏம்பா அதைச் சொல்லக்கூட உங்களுக்குத் துணியில்லையா?"

"நீதான் அந்தப் பெண்ணைக் குளத்திலுள் தள்ளிவிட்டியா?"

நம்ப முடியாது உறைந்து நின்றான். பார்வைக்கு அத்தனை அம்சமான இப்பெண்ணிடம் இத்தனை அரக்கத்தனமா?

"உம்...! நீங்க செய்திருக்க வேண்டிய காரியம்ப்பா. ஆனா உங்களுக்குப் புத்தி, பலம் ஏதும் போதாதுப்பா. வெறுமனே ரப்பர் எஸ்டேட் கணக்கு வழக்குப் பார்த்து முழங்கிடுச்சு. நாம அவரை... அதாம்... மனோவை முதன் முதலில் சந்திச்சோமே... அப்போ... கவனிச்சீங்களா?"

"எ... எதை?"

"அவர் வீடியோவில் பார்த்ததைவிட நேரில் கம்பீரமாய்த் தெரிஞ்சாணு நான் பூரிச்சேன். ஆனா அவர் மூக பாவனை எனக்கு ஏமாற்றம் தந்தது..."

"ஏன்?"

"என்னை முதன் முதல் பார்க்கறவங்க மூகங்களை நீங்களுந்தான் எத்தனை முறை பார்த்திருக்கீங்க..."

"உம்... கண்ணும் வாயும் விரியும். இது யாரு பெண்ணா, யட்சனியாங்கற ஒரு தடுமாற்றத்திலே..."

"அந்த ரியாக்ஷன் எனக்கு டானிக் மாதிரி. ஆனா அன்னைக்கு நான் அத்தனை கவனமாய் அவங்கரிச்சுப் போய் நின்னும் கூட மனோரஞ்சன் கண்ணில் அந்த அசந்த தடுமாற்றம் வரலை. மரியாதையாய் ஒரு பார்வை - அளவான சிரிப்பு. அவ்வளவோடு அவர் கண் அந்த மீனா பொண்ணு மேலதான் போய்ப் பதிஞ்சது..."

"செக்ரட்டரி பொண்ணா?"

"உம்... இதை முள்ளிமேலே கிள்ளிறனும்னுதான் இளநீர் குடிச்சதும் மயங்கி விழுந்த நாடகம்..."

'கடவுளே... இப்படியா பெண்கள் இருப்பார்கள?' திகைத்து நின்றான் மனோ. உள்ளே அலை அலையாய் ஆத்திரம்.

"நீலா... நீலும்மா! இத்தனை துணிச்சல் ஆபத்திலே கொண்டு விட்டிரும். அந்தப் பையன்... பெயரென்ன? ஆங்... அர்ஜுன், தன் சாவுக்கு நீதான் காரணமனு எழுதி வைச்சான். அது மறைமுகக் காரணம். ஆனா இந்த மீனாப் பெண் செத்திருந்தா அதன் நேரடி முழுக் காரணம் நீதான் - இது கொ... கொலை... புரியுதா? செய்றதை யோசிக்கச் செய்..." தகப்பனது குரலில் வேசான நடுக்கம்.

"உஷ்... பயப்படாதீங்கப்பா எனக்கு வேண்டியதை ஏமாறாம எடுத்துக்கறேன்... இதிலென்ன தப்பு?"

"தப்பூதான். எல்லாம் தப்பு. என் வளர்ப்பிலேருந்து. காலைக்கட்டி அழுத பையனை நீ உதறிச் சாகவைச்ச... பாவம்... இது..."

"பழம் பஞ்சாங்கப் பேச்சுப்பா... காலைக்கட்டின பாம்பு நம்மைக் கொத்தாமல் விடாது. நான் உதறியதால் அந்தப் பாம்பு தன்னையே கொத்திக்கிச்ச. இல்லைன்னா நானில்லையா பவி?"

"உன் விசயம் தெரியாத விஜயன் - அதாம் மனோவின் அண்ணன் - நம்மை இங்கே தம்பி திருமணம் நல்லபடி முடிவாகட்டும்னு நம்பி அனுப்பிச்சான். இதெல்லாம் தெரிய வந்தால் இந்தப் பெரிய இடத்தில், நல்ல குடும்பத்தில் நமக்கு இடமில்லம்மா... இடமேயில்லை..."

புனை போலத் திரும்பி நடத்தான் மனோரஞ்சன்.

இன்னும் உடம்பில் அசதி இருந்தாலும் நாள் முழுக்க உறங்கியதில் மூளை விழித்திருந்தது. உட்கார்ந்து செய்யும் வேலைதானே! இன்னும் நான்கு பக்கங்களைத் திருத்தமாய் எழுதி... காலையில் மனோவின் பார்வைக்குத் தயாராகிவிடும்.

தன்னால் இன்று நேர்ந்த உபத்திரவத்திற்குப் பரிகாரமாய்ப் போகட்டுமே. எழுந்து கலைந்திருந்த உடையைச் சீர் செய்து கொண்டாள் மீனா. முடி முழுக்கச் சிக்கலில், சீப்பினால் வார, உச்சந்தலை எரிந்தது. நீவி விட்டுக்கொண்டபோதுதான் தான் உயிரோடு இருப்பதே ஒரு ஆச்சரியம் என்பது முழுக்கப் புரிந்தது.

விரல்களால் கூந்தலைக் கோதிச் சிக்குப் பிரித்தவள்... மேலாகச் சீவிப் பின்னவிட்டாள்.

விரல்களில் இன்னும் சன்னமாய் நடுக்கம்... 'புத்தியை வேலையில் அமிழ்த்தினால் உடம்பும் நேராகும்!' நினைப்புடன் கோப்பைக் கையில் எடுத்தாள்.

மனோரஞ்சன் சொல்லச் சொல்லத் தனக்கு மட்டுமே புரியும்படி சுருக்கெழுத்தில் கிறக்கலாய்க் குறிப்பெடுத்த காகிதக் கற்றைகள்... கோர்வையாய் எடுத்து எழுத வேண்டிய வேலைதான் இனி... கோப்பைப் பிரித்தவளுக்கு, தன் உச்சந்தலையை மீண்டும் யாரோ பற்றியிழுத்த வேதனை. அத்தனை தாள்களும் நுணுக்கமாய்க் கிழித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

'ஆண்டவா! இதென்ன சோதனை? யார் இதை நாசம் பண்ணினது?'

அப்படியானால், தான் மருந்து உபயத்தில் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நேரம் அறைக்குள் யாரோ வந்துதான் இருக்கிறார்கள். தன் மீது துவேசமுள்ள ஒரு நபர் - தண்ணீருக்குள் தள்ளிக் கொலை செய்யுமளவு வெறுப்பு... அத்தனை வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளத் தான் செய்த பாவம் என்ன?

அதிர்ச்சியிலிருந்து ஸ்ரே மீண்டதும் மூளை கறுகறுப்பானது. கதவு தாழிடப்பட்டுள்ளதா என்பதைக் கண்டறியக் கண்களுக்கு உத்தரவு பிறப்பித்தது.

இல்லை பாய்ந்து போய்க் கதவைத் தாழிட்டாள். உடம்பு எங்கும் ஒரு பயச் சிவ்விப்பு... விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துப் போர்வைக்குள் புருந்து கொண்டாள். கண் முடியதும் அந்தச் சத்தம் கேட்டது... 'டொக்... டொக்...'

யாரோ கதவைத் திறக்க முயற்சிக்கிறார்கள். பிலோமினாவாக இருக்குமோ? அவளானால் சத்தம் தருவாளே...?

மீண்டும் அச்சத்தில் பாறையாகி விட்டது போன்ற உணர்வு. மீனுவிற்கு விழிகளை இறுக மூடினாள். சற்றுப் பொறுத்து, துணிவைத் திரட்டி விழி பிரித்தபோது... சன்னல்புறமாய் அந்த வெளிச்சம் தெரிந்தது. மெழுகுவர்த்தியின் மிருதுவான வெளிச்சம்.

உள்ளே இருட்டாய் இருக்க, அவ்வொளி கண்களை ஈர்த்தது. சன்னல் கண்ணாடிகள் ஒளி பெற்றன.

மின்சாரம் இருக்கும் இவ்வேளை, யார் மெழுகுவர்த்தியோடு சன்னல் வழி எட்டிப் பார்ப்பது?

கூர்ந்து கவனித்தாள்.

பின்னணியில் எழுந்த முகம் நிழல் கலந்து, ஒளித் திட்டுகளுடன் காரமாய்த் தெரிந்தது... விழிகளை மூடி... அவறினாள் மீனுவ.

17

அத்தனை அதிகாலையில் முதலாளியை அங்கு எதிர்பாராத சைமன், புகைத்துக் கொண்டிருந்த கருட்டை மறைத்துவிட்டு எழுந்து தின்றார்.

மனோரஞ்சன் முகத்தில் புது அசட்டுக் களை!

யார் முதலில் பேச்செடுப்பது என்பதில் தடுமாறும் ஒரு அசட்டு மவுனம்!

"இராத்திரி இங்கேதானா, சைமன்?"

"ஆமா சார்... வந்து... மீனுவ் பொண்ணு மறுபடி பயந்துகிச்சு."

அவன் முகம் கூர்மையானது. "என்னாச்சு?"

"சன்னல் வழியே ஒரு முகம் எட்டிப் பார்த்ததாம்.... அதான் இங்கேயே படுத்திட்டேன்..."

"நல்லது. ஆனா திடீரென்று இங்கே ஏதேதோ நடக்குது, சைமன்... புரியலை..."

குரலைத் தணித்த சைமன் - "அந்த வர்மா பயல் வந்ததி வேருந்து..." என்றார்.

'நீலோற்பலம் வந்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு மணி நேரமும் எமகண்டமும், ராகுகாலமும்தான்!' என்று தனக்குள் கறுவிய மனோ, "அவன் நம்ப கொடைக்கானல் ஸ்டாப்தானே?" கேட்டான்.

"சரிதான். ஆனா மீனுவ் அங்கேயிருந்து இங்கு மாற்றல் கேட்டு வரக் காரணமும் அவன்தான்..."

மனோவின் முகம் சற்று வேதனை காட்டியது.

"என்ன அவனும் மீனுவும் ஒருத்தரை ஒருத்தர்..." மேலே சொல்ல விரும்பாதவன் போல, காலுக்கடியே 'சுவாக்... சுவாக்' என்றவைந் வாத்துக் கூட்டத்தை வெறித்தான்.

"விரும்பினாங்கன்னு நினைக்கிறீங்களா... யார் சொன்னா?"

வயது சைமனுக்கு அறிவை மழுங்கச் செய்யாமல் கூர்த்திட்டு ருந்தது. கூடவே வயது தந்த உரிமையையும் தயங்காது உபயோகித்தாள்.

"இப்போ கொடைக்கானல் போயிருந்தேனே... அப்போ அவனே என்னைக் கேட்க நேர்ந்தது."

"உங்க காதில் விழ வேணும்னே புளுகியிருப்பான், அந்த வன். மீனுகிட்டே வழிஞ்சு, பிறகு எல்லை மீறி வாலாட்டி க்கான் வர்மா. வாவை முழுசாய் நறுக்காமல் விட்டுட்டாங்க. எல்லாதான் மீனு இங்கே வந்தது."

உங்களுக்கு இந்த விவரமெல்லாம்?"

மீனு ஏதாவது சொல்லலை. பார்த்தா சிரிச்சு நாலு நல்ல வார்த்தை பொண்ணு அது. ஆனா வர்மாவைக் கண்டதும் அது முகம் இருச்சு. தவிர, நீங்க சொல்றது போல, நடக்கறது ஏதும் கையே... அதான் நேற்றிரவு கொடைக்கானலுக்கு "பேசி" விவரம் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்."

சாமின் ஆர்வமான விழிகளை ஒரு கணம் நிதானித்து ரசித்த தாடர்ந்தார் - "இங்கே என்கிட்டே பிள்ளையாய்ப் பழகின நீங்க இப்போ அங்கே இருக்காங்க. மீனுகிட்ட வாலாட்டின நீங்கு ரெண்டு வார வேலை நீக்கமாம். மறுபடி அவன் உங்க வர, மீனு இங்கே கிளம்பிட்டா... உறவில்லாத பொண்ணு... குழந்தை மனசு..."

முறை மீனோசனியைப் பார்த்தது இவன் நினைவில் ப்பதிந்திருந்தது.

பிரங்களும் நிலாவுமாய் ஜொலித்த இரவில் இவள் குனிந்து கு பேசிய அழகு மறக்குமா?

த போல அவற்றோடு அவள் பேசியது அவனை டு. மறுநாள் காலை தோழிக்குத் தாலி ஏறிய வேளை,

மீனு நெகிழ்ந்து அழுதபோது அவளை அப்படியே நெஞ்சோடு அணைத்து ஆறதல் சொல்ல வேண்டும் போல நெகிழ்ந்தானே.

இவள் இனி எதற்கும் கண் கலங்கக் கூடாது என்பது போன்ற ஆத்திரம்... இன்பப் பரபரப்பு...

அதுவரை அவனுக்குள் தோன்றாத நளம்ச்சல் அது. சொறியச் சொறிய இன்பம் கூடியது!

அவள் வேலையில் இருக்கும் இடத்தைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டவன் தானும் அங்கு போவதாய் முடிவெடுத்து விட்டான். ஆனால் மீனுவைப் பற்றி இவன் தற்செயலாய் விசாரித்தது வர்மாவிடம் என்பதுதான் துரதிர்ஷ்டம்!

மனோரஞ்சன் தன் முதலாளி என்பது அறியாத வர்மா சற்று அலட்சியம் ஆத்திரத்துடனே பதிலளித்தான்.

"இப்பதான் வந்தீங்க. அதுக்குள்ள தன்னைப் பத்தி விசாரிக்க வைச்சிட்டா பார்த்தீங்களா? அதான் நம்ப மீனு! பட்டவன் சொல்றேன் சார். ஏமாந்துடாதீங்க... ஆனா நீங்க ஏமாற வேண்டியதில்லைன்னு நினைக்கிறேன். பெரும் புள்ளியாத் தெரியறீங்க!" வெறுப்புடன் சோகத்துடன் அவன் கொட்டிய விஷ வார்த்தைகளை நம்பியதால் தானே மீனுவைத் தான் வார்த்தைகளால் வறுத்தது.

வில்லன் வர்மாவின் சதிக்கு இடங்கொடுத்து விட்டதை நினைத்துக் குறுகிப் புழுங்கியது மனம். சுதாரித்துக் கொண்டு கேட்டான் - "ஆங்...? அப்புறம் நேற்றிரவு ஏதோ?"

"அது மீனு பயத்தின் கற்பனையா அல்லது உண்மைதானான்னு தெரியலை சார். ஆனா அது என்னைத் 'தாத்தா'ன்னு கூப்பிடும். அந்த பாசம் - வேணுவை நீச்சல் குளத்தருகே காவல் வைச்சிட்டு இங்க வந்து படுத்திட்டேன். தவிர..."

"சொல்லுங்க..."

"நீங்களும் அதுவுமாய் எழுதிய காகிதங்களை யாரோ கிழிச்ச வைச்சிருந்தாங்களாம்!"

இவன் புருவங்கள் முடிச்சிட்டன. பழுப்பு விழிகளில் நீக்கடர் போலக் கோபம்.

கிழவர் சுமந்திருந்த சஞ்சலம் ஒரு குழந்தையைப் போல இவனிடமுமாய்த் தாவித் தொற்றிக் கொண்டது.

வர்மாவைத் தேடிக்கிளம்பினான்.

“பொழுதுபோக்குக்கான அறையில் இருக்கார், சார்... வரச் சொல்லட்டுமா?” என்ற சிப்பந்தியிடம் மறுப்பாய்க் கை அசைத்து விட்டு நடந்தான்.

வகைக்கொன்றாய் வீட்டினுள்ளேயே அமர்ந்து விளையாடும் ஆட்ட வகைகள் அங்கு அழகான மேசைகளில் பரப்பி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

அறைக்குள் வர்மா மட்டுமே. சதுரங்கப் பலகையின் முன் அமர்ந்து, ஒண்டியாய்க் காய்களை நகர்த்தியபடி. அரவம் கேட்டு மிர்த்வன் முகம் வெளிநியது... தடுமாறி எழுந்தான்.

மனோ முதலாளி என்று தெரிந்தபின்னும் பலர் இயல்பாய்ப் பழக, வன் விழிகளில் ஏன் இந்தக் கலவரம்?

சிவ தினங்களுக்கு முன்பு தான் அவிழ்த்துவிட்ட பொய்கள்தான் ணமா?

தற்றமுள்ள நெஞ்சின் குறுகுறுப்பு கண்களில்.

இவனையும் உடனே இத்தீவைவிட்டுக் கிளப்ப வேண்டும். கலையென்றால் மீனுவிற்கு ஆபத்து.

சயலில் இறங்கினான் மனோரஞ்சன்.

ர்மா சொன்னவை மீண்டுமாய்க் காதில் ஒலிப்பது போன்ற உ.

ங்களும் கவுந்தாச்சா சார்? வெங்காயத் தோலு உரிக்கிற மாதிரி ாடி திரியறவனுங்களை ஒவ்வொருத்தராய் உரிச்ச வீசிடுவா.

நாம சருகு மாதிரி தரையில்... அவளுக்கு அடுத்தது தயாராயிடும் தான் இப்போது சருகு. நீங்க இறகு!”

அப்பேச்சில் அதுவரை மீனுபால் பொங்கிய பிரியம் திரிந்து போனது... ஆனால் வற்றவில்லை... பழகப்பழக ஈர்ப்புக் கூடியது.

ஆனால் மனதோரம் வண்டாய்ச் சந்தேகக் குடைச்சல், வர்மா வத்தி வைத்த நீ, கங்காய்ச் சுட்டது.

வர்மாவை மௌன நெருங்கியவன் ஒங்கிக் கன்னத்தில் அறைவிட்டான், பொறி கலங்கும்படி.

“என்ன தம்பி இப்படித் திடீர்னு கிளம்பச் சொன்னா...” சற்று கரத்தாய் ஆரம்பித்த சகாயமூர்த்தியின் கேள்வி, மனோவின் உக்கிரப் பார்வையில் தணிந்தது.

“நீங்க சொன்னது போல எங்க அண்ணா அப்பாவிதான். ஆனா நான் அப்படியில்லை. பாவிகளைப் புரிஞ்சுப்பேன். தண்டிக்க முடியாட்டியும் தவிர்த்திடுவேன்.”

பெரியவரின் தலை தாழ்ந்தது.

ஆனால் நீலு அசரவில்லை.

“நீங்க எங்களை வேகப் படகிலே அழைச்சப் போறதாய்ச் சொன்னீங்க. மூணு மணி நேரமாய்க் காத்திருக்கோம். இப்போ விளக்கமேதும் இல்லாமல் ஊருக்கே கிளம்புங்களன்னா என்ன அர்த்தம்?”

“எனக்கு விசயம் எல்லாம் தெரிஞ்சாச்சுன்னு அர்த்தம்!”

“எங்களைத் துரத்தறது உங்க அண்ணனை அவமானப்படுத்தறது போல...”

அவன் மறுபடி வரும்வரை இதே இரவு உடையும். கலைந்த உடையுமாயா நிற்பது? சேச்சே... குளித்து உடை மாற்றப் பரபரத்தான். அத்தனை நேசமாய்த் தன் தோளைத் தொட்டு விடை பெற்றதை நினைக்க நினைக்கக் குமிழ் குமிழாய்க் குதூகலம்...

ஆனாலும் அண்டாவில் சுடுநீர் நிரப்பி மேலுக்கு விட்டுக் கொண்டபோது விதிர்ந்தது. இப்போது இத்தனை இதம் தரும் நீர் சற்று முன்பு தன்னைக் கொன்றிருக்கவும் கூடும்.

துடைத்தபடி, உடைக்காகத் துழாவினான். கடைசியாய் ஆங்காங்கே முத்துக்கள் பதித்த, சிவப்புச் சேவை என்று முடிவானது. காதிலும் கைகளிலும் முத்து நகைகள்.

முகம் இன்னும் சற்றுப் பாவமாய் "ஹா!" என்றுதான் தெரிந்தது. அதை மறைக்கச் சிகப்பில் உதட்டுச் சாயமும், சற்றுப் பெரிதாய்ப் போட்டும் இட்டுக் கொண்டபோது...

"ஆங்! பிரமாதம்!" பாராட்டோடு நுழைந்தாள் நீலோற்பலம்.

"அட வாங்க... இன்னைக்குக் கிளம்பறீங்க போல?"

"யார் சொன்னா?" சிரிப்புக் குறைந்தது.

"இவர்... அ... முதலாளி வந்தப்ப சொன்னார்."

"இப்படியொரு அதிசய முதலாளி! யாருக்கு உடம்புக்கு முடியவைன்னாலும் பதறி ஒடிப்போய்ப் பார்த்து... பேசி... தோள்களைக் குலுக்கினாள் நீலோற்பலம்.

இன்று அவள் தோற்றம் வித்தியாசப்பட்டது.

கால்களின் நீளத்தை, வடிவத்தை எடுப்பாய்க் காட்டிய இறுகிய வெள்ளை ஜீன்சும், கையில்லாத பூப்போட்ட சட்டையும். கண்களை முழுக்க மறைத்த குளிர் கண்ணாடி.

"இப்ப ஒரு வாடிக்கையாளர் குழந்தைக்கு முடியவைன்னு போயிருக்கார்."

"ஆங்... தெரியும். எங்கிட்டேயும் சொல்லிட்டுத்தான் ஓடறார். சரி நாம போவோமா?"

"அ... எங்க?"

"படகுப் பயணம். எங்கூட உன்னை அனுப்பறதாய்ச் சொன்னாரோ! நான் வரமுடியாது. ஆனா என் சார்பிலே மீனுவைக் கூட்டிட்டுப் போன்னு..."

"இல்லையே... அப்படி ஏதும் சொல்லலை."

"நீ தயாராய் இருக்கிறதைப் பார்த்ததும், எங்கூட வரத்தான் இந்த தட்புடலான அலங்காரம்னு சந்தோசப்பட்டேன்!" குழந்தை போல உதடுகளைப் பிதுக்கினாள் நீலு.

விசித்திரமான பெண் இவள். இளநீரில் ஏதோ பொடி கலந்ததைப் பார்த்தேன் என வந்த அன்றே ஒரு போலிக் கலாட்டா. ஆனால் இப்போதோ என்றும்றியாத குழந்தையினது வசீகரம். அத்தனை மையும்கிட ஆளை அசத்தும் அழகு."

"வர்றியா... இல்லையா?"

"என... எனக்கு இன்னும் முழுக்க சரியாகலை."

"அ... சும்மா! அப்படின்னா எதுக்கு இத்தனை அலங்காரம்?"

"படுத்தே கிடந்தால் எப்படியோ இருக்குன்னு..."

"மனோவும் அதேதான் சொன்னார். கிளம்பு, தண்ணீரில் மிதந்து வந்தால் எந்த அலுப்பும் போன இடம் தெரியாது."

மனோ இதைச் சொல்லத்தான் வந்தாரோ?

"சரி, மேடம், வர்றேன்."

"நல்லது மேடம், வாங்க!" அதே தொனியில் பேசியவள், "நீலுன்னா போதும்னேனே... பிளீஸ்...?" கொஞ்சினாள்.

ஆரம்பத்தில் மெள்ளவே போன படகின் வேகம் ஐந்தாம் நிமிடம் கூடியது.

"ஒரு மணி நேரம் இதில் சுற்ற எவ்வளவு ஆகும், மீனா?"

"ஐந்து ரூபாய்."

"அபே! ஆனாலும் சதா இதற்குக் கிராக்கி இருக்கே."

"பணக்காரர்களுக்கு ஐந்து ரூபாய் என்பது ஒரு நோட்டு - அவ்வளவு தான். அதிலும் இது ஒரு அற்புத அனுபவம். இங்கு காணக் கிடைப்பது வெறும் இயற்கை மட்டுமல்ல, இயற்கையோடு இணைந்த மனித வாழ்வையும் தான். சுழிமுகம் முழுக்கப் பல வீடுகள்... பிள்ளைகளும் கிழவர்களும் பல் குடித்தனங்கள்..."

"உம்... வாசற்படியிலேயே எல்லாரும் துணி துவைக்கறாங்க. அது நன்னுதான் வசதி!"

நீலு சொன்னது போல வீட்டு வாசல்களிலும் பெண்கள் மழங்காலுக்கு மேல் முண்டை வழித்து உயர்த்திக்கொண்டு, துணி வைத்தபடி... அல்லது பாத்திரம் விளக்கியபடி.

"காலையிலே ஒன்பதுக்குள் வந்தால்... பிள்ளைகள் தண்ணி ழந்த இந்த ஒத்தையடிப்பாதை வழியே பள்ளிக்கூடம் போவதைப் பாக்கலாம்."

"இங்கேயிருந்தும் கூடப் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது சரியம்தான்."

"இந்தியாவிலேயே அதிகம் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் உள்ள நிலம் இதுதானே. இனியும் தள்ளிப் போனால் நடக்கப் பாதையும் - இராது. ஒவ்வொரு வீடும் ஒரு குட்டித் தீவு. போகவரப் பதான்!"

"ஏன் மெள்ளப் போறோம்? விரைவுப் படகுதானே இது? வேகமய் விடுப்பா..." முன்னாலிருந்து படகைச் செலுத்திக் கொண் டிருப்பவனிடம் உத்தரவிட்டாள், நீலு. அவனிடமிருந்து பதிலில்லை.

"இல்லைங்க, நீலு... இது குடியிருப்புப் பகுதின்றதால் மெள்ளத்தான் போக வேணும். படகு வேகமாய்த் தண்ணீரைக் கிழிச்சப் போகும் போது சிதறும் நீர் அவங்க மூஞ்சிலே அடிக்குமே... அதான்..."

சமாதானம் சொன்னாள், மீனா.

"அட்டே அங்கே பார்த்தியா... மீன் பிடிக்கற படலம்!"

முண்டு உடுத்த மூதாட்டி ஒருத்தி தூண்டிலுடன் ஆடாமல் அசையாமல் தின்றிருந்தாள். மூக்குக் கண்ணாடி போட்டிருந்த அவள் மறுகையால் சுருட்டும் புகைத்தது பார்க்க நுதனமாய் இருந்தது.

சின்னப் படகுகளில் துடுப்புத் துழாவியபடி வந்த சிலர் தங்கள் வீட்டு வாசல் அடைந்ததும், லாவகமாய்ப் படகைக் கட்டிவிட்டு வீட்டிற்குள் தாவினர்.

"தினம் இவங்க சாப்பாட்டில் மீன் உண்டு... இல்லியா?"

"ஆமா. அதுவும் தாங்களே பிடிச்ச மீன்!"

படகு வேகமெடுத்தது.

"இப்போ குடித்தனப் பகுதிகளைத் தாண்டியாச்சா?"

"ஆமா, ஆனா இடையிடையே மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகள் வருங்க, நீலு."

இப்போது பார்த்த புறமெங்கும் தண்ணீர்தான். படகு கீறியதால் சற்றே சலிப்பும் சுழிப்புமாய் ஆடிக் குலுங்கியது நீர்ப்பரப்பு.

அதன் மீதெங்கும் ஆடை போல நீர்க்கொடிகள்... ஆம்பல் மலர்கள். சற்றே நீருக்குள் கூர்ந்து பார்த்தால் நெளியும் நீர்ப்பாம்புகளும் புலப்படும். சில சற்றே தலை உயர்த்திப் பிளவுபட்ட நாக்குகளை நீட்டுகையில் பார்ப்பவர்களுக்குச் சிலிர்க்கும்.

"யப்பா... யாரோ மெனக்கெட்டு விதைச்சது போல எத்தனை அடர்த்தியாய்ச் செடியும் பூவும்! மகா அற்புதம்...!"

ரசிப்பு மும்முரத்தில் எழுந்தே நின்றுவிட்டாள் நீலோற்பலம்.

"ஐயோ...! எழுந்து நிற்காதீங்க... படகு வேகமாய்ப் போகையெல்லாம் நீங்க தடுமாறினா தண்ணீருக்குள்ளே..."

"நான் உன்னைப் போலில்லை... நல்லா நீந்துவேன்..."

"இங்கே நீச்சல் சாத்தியமில்லை. மேலே அழகாய்த் தெரியற இச்செடிகள் உள்ளே மகாசிக்கலாய் வேர் பரப்பியிருக்கும். நாம் நீச்சலென்று கை காலை அசைக்க, வலைபோலப் பின்னிச் சிக்க வைக்கும் - மீளவே முடியாது."

"ஓகோ? அப்போ இதுதான் சரியான இடம்...!"

கண்ணாடியைக் கழற்றினாள். விழிகள் ஒரு வித்தியாசமான வெறியுடன் மின்னின.

மீனுவை நெருங்கினாள்.

பழுதற்ற அந்தப் பளிங்கு முகத்தில் எப்படி இத்தனை விகாரம்?

உதடுகளின் குரூர்ச் சிரிப்பில் அது முற்றிலும் வேற்று முகமாய் மாறிப்போனது.

"ஏன் நீல... என்னாச்சு?"

தடுமாறிய மீனுவிற்கு நினைவில் பொறி தட்டியது.

நேற்றிரவு சன்னல் வழியே மெழுகுவர்த்தியின் ஒளியில் தன்னை உறுத்துப் பார்த்தது இதே முகம்தான் - என்று!

20

தான் நீலுவின் ஆன்மாவைத் தரிசித்து விட்டது புரிந்தது.

அழுக்கான பாவ ஆன்மா... அன்பற்றதால் சேர்ந்த அழுக்கு. என்னலத்தால் இறுகிய பாவம்.

நெருங்கிக் குனிந்தவளிடமிருந்து ஒடுங்கினாள். இயந்திரப் படகு ஆக்ரோசமாய் நீரைக் கிழித்துப் பயணித்தது. டீசல் இயந்திரத்தின் கரூர ஒலி...

கத்தலாமா? கத்தினால் யார் உதவிக்கு வருவார்கள்?

படகு செலுத்துபவனைத் தவிர யாருண்டு?

தவிர இது விளையாட்டாகவும் இருக்கலாம். ஒரு சின்ன நாடகம். இளநீர் அருந்தியதும் குற்றயிரானது போலச் சரிந்தவளின் அடுத்த காட்சியோ?

"விளையாடாதீங்க, நீல... இங்கே தவறி விழுந்தால் விளையாடியும்..."

"இந்த முறை குறி தவறாது, மீனா. காலை வாரித் தள்ளினேன்னா நீ ஜல சமாதி."

"ஏன்... நான் என்ன தப்பு செய்தேன்...?" உலர்ந்த நாவு குழறியது.

"மனோவசியம்...!"

"அ... என்ன?"

"மனோவை வசியம் செய்து விட்டாயே!" சிரிப்பில் முகத்தின் கொடூரம் கூடியது.

"நீ அழகுதான் என்றாலும் என்னைப் போல அசத்துப் பேரழகில்லை. பணம், அந்தஸ்தில் ஒன்றுமில்லாத பூஜ்ஜியம் ஆனாலும் மனோ உன்னைப் பார்க்கும் பார்வையில், யப்பா, அத்தனை காதல்!"

"நீ... நீங்க தப்பா புரிஞ்சிட்டிருக்கீங்க நீல... நாங்க சந்திச்ச பத் நாட்கள் கூட ஆகலை. அவர் என் முதலாளி."

"பத்து நாள் ரொம்ப அதிகம். இன்னும் நாலு நாள் தாமதமா வந்திருந்தேனானால் உங்க கல்யாண அட்சதைதான் நா துவியிருக்கணும்..."

இன்னும் சற்று நேரம் பேச்சில் இழுத்தடித்தால் மறுபடி குடியிருப்புப் பகுதி வந்துவிடும். தன்னையும் இத்தனை ஆபத்தின்... தவிர இதென்ன பேச்சுப் புதுப் பாதையில் உருள்கிறதே? மனோ தன்னைக் காதலிப்பதாய் இவள் பேசுவது காதில் தேன் பாய்வது போல இனிக்கிறது. வேறொரு சமயமாயிருந்தால் ரசித்திருக்கலாம்.

"அப்போ... நேற்று என் அறையில் எட்டிப் பார்த்தது?"

"நானேதான். படுக்கைக்குத் தீ வைச்சுடலாம்னு பார்த்தேன்... அதுக்குள்ளே நீ கதலிற்குத் தாழ் போட்டுட்டே..."

"எழுதியதை எல்லாம் கிழிச்சது...?"

"வேற யார்? பல்லைக் காட்டி மயக்கியபடியேதான் நீ அதையெல்லாம் எழுதியிருப்பே? மனோவும் உன்னையே 'ந'ன்னு பார்த்தபடி சொல்லியிருப்பார்."

"அது அவரது அடுத்த வியாபாரத் திட்டம்."

"கல்யாணம்தான் இப்போதைக்கு அடுத்தது. அதுவும் என்னோடு பாங்கு ஜோடியாய் நின்னா எப்படியிருப்போம். மீனா?"

கற்பனை செய்யப் பயம் இடந்தரவில்லை.

மற்ற காரணம் - பெண் மனம்.

மனோரஞ்சனை வேறு யாருடனும் மாலையும் கழுத்துமாய் எனத்துப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தது - வலித்தது.

"பதில் வரலை பார்த்தியா? உனக்கும் அவர் மேலே நோக்கந்தான். மீனா... ஆஸ்தியுமாய் ஒருத்தர்... மம்...?"

சிவரெனக் குனிந்த நீலு, மீனுவின் கால்களை இறுகப் பற்றினாள். படியே அவளைப் பின்புறமாய்த் தூக்கி வீச மூச்சுக் கயபோதுதான்... மீனுவிற்கு ஆபத்தின் முழுமை புரிந்தது. படகின் மீதுக் கூரையைப் பற்றியவள் கூச்சலிட்டாள்.

"ஐயோ...! காப்பாத்துங்க... ஐயோ... படகோட்டி...!"

"ஆ... அது யார் தெரியுமில்லை? உன் பழங் காதலன் வர்மா!"

இருந்த ஒரே நம்பிக்கை இழையும் அறுந்து. பயம் மென்னியை இறுக்கியது.

கால்களை உதைத்தாள் - ஆனால் நீலுவிற்கு நல்ல உயரமும் அதற்கேற்ற உடம்பும். விளையாட்டுப் பயிற்சிகளில் உரமேறிய உடல்.

"மீண்டும் தண்ணீருக்குள்ளா...? மறுபடியும் இரு நாட்களுக்கு முன்பே தான் அனுபவித்திருந்த அவஸ்தையா...? இம்முறை மரண வாசலிலிருந்து மீள முடியுமா?"

ஈரப்பட்ட படகின் விளிம்பு வழக்கியது. இனி எந்த நொடியும் இப்பழுப்புத் தண்ணீருக்குள்... வழுவழக்கும் நீர்க்கொடிகள்... பாம்புகளுடன்!

கண்களை மூடியவள் கடவுளை நினைத்தாள். கூடவே மற்றுமொரு முகம் இதயத்துள் சிரித்தது - மனோரஞ்சன்!

"ஆ...!"

இது தன் குரலா? இல்லை, அலறியது தானில்லை... யார்?

கண் திறந்தாள்.

நீலோற்பலத்தின் நீளக் கூந்தலை இடது கையில் முறுக்கித் தூக்கியிருந்தது ரஜீவ்!

"ஓ... ஓ...! ரஜீவ்... நீ எப்படி இங்கே?" நிம்மதியில் கண்ணீர் துளிர்த்தது.

"சைமன் தாத்தா சொன்னார் - 'எச்சரிக்கையாய் இரு... கண்களைத் திறந்தே வை'ன்னார். நானும் அவர் ஏதோ பொழுது போகாம கற்பனை செய்றாணு நினைச்சேன். நம்பக்கூடிய சமாச்சாரமா இதெல்லாம்? இடையே புகுந்தால் முழு விவரமும் தெரியாதேன்னுதான் ஒதுங்கியிருந்தேன்... ஆனா கொலை செய்ற அளவுக்கு இந்தம்மா துணிவாங்களனு சத்தியமாய் நான் நம்பலை, மீனா... ச்சே..."

தலையை உலுக்கிக் கொண்டவன் - "இது முழுக் கிறுக்கு... அவனே... என்றபடி கையை உலுக்கினான்.

லகான் முரட்டுத்தனமாய் இழுக்கப்பட்ட குதிரை போல விழி பிதுங்கித் திமிதினான் நீலு.

"ஐயோ... எம் முடி..."

"ஓகோ! உங்க முடி சர்க்கரை, மத்தவங்க உயிர் குப்பை - அப்படித்தானே?"

"வர்மாதான் படகு ஓட்டறதாய்..."

"எம்.டி அவனைக் காலையில் வேலையை விட்டுத் துரத்திட்டார் மீனா. என்னைக் கூப்பிட்டு அவன் பெட்டி அடுக்கி, படகிலேறித் தீவை விட்டு வெளியேறுகிறவரை கூடவே இருக்கச் சொன்னார் - என்ரு விவரம் புரியவைன்னாலும் செய்தேன். படகில் போகும்போதுதான் படகுக்காரர் அவன்கிட்டே பேச்சு கொடுத்தார்."

பேசியபடியே அவன் ஹலான் கயிற்றால் நீலுவின் கைகளைப் பின்புறமாய்ச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"அவங்களைக் கட்ட வேண்டாமே - முதலாளியோட விருந்தாளி -

"தீக்கிரம் சர்க்கார் விருந்தாளி. படகு எந்திரத்தை நிறுத்தி வைச்சிருக்கேன். இதைக் கட்டிப் போட்டாத்தான் நிம்மதியாய் மறுபடி நாம கரை சேர முடியும். தானே கூட நீரில் குதிச்சாச்சுன்னா வம்பு..."

"ம்ம்..." தலையாட்டினான் மீனா.

"காலையும் கட்டி ஓரமாய் உருட்டி வைப்போம். படகு இப்போ செம வேகமெடுக்கும் - அம்மணிக்குக் குஷியான அனுபவ ாயிருக்கும்... இன்பச் சவாரி!"

"ஏதோ சொல்ல வந்தியே...?"

"வர்மாவோ 'பேசாதே'ங்கறது போல, படகுக்காரனுக்கு ஜாடை ட்டறான்! சந்தேகமாயிருச்சு. வர்மா கண்ணத்தில் நாலு விரல் தடம்,

முதலாளிகிட்டே அடி வாங்கினாம் போல... அந்தளவு போகணும்னா பயல் மகா குகம்பு பண்ணியிருக்க வேணும்னு..."

"ம்ம்... சொல்லு..."

"நானும் ரெண்டு வைச்சேன்..."

"அடியா?"

"பின்ன - பண்ணின காரியத்துக்கு முத்தமா?"

அந்நிலையிலும் அவளுக்குச் சிரிப்பு மெள்ள எட்டிப் பார்த்தது.

"பயல் விசயத்தைக் கக்கிட்டான். இத்தம்மா தனக்கு இந்தச் சதி வேலையில் கை கொடுக்கக் கேட்டிருக்காங்க. வர்மாவும் இரண்டு, மூணு முறை படகு ஓட்டப் படகுக்காரனிடம் பயிற்சி எடுத்திருக்கான். அவனைக் கரையில் வீசி எறிஞ்சிட்டு தலை தெறிக்க இங்கே ஓடி வந்தேன்... நீங்க வருமுன்னே படகில் ஏறி உட்கார்ந்து... காத்திருந்தேன்..."

"ரொம்ப நன்றி ரஜீவ்..." நன்றி கூறிய உதடுகள் நடுங்கின.

"வருங்கால முதலாளி அம்மாவுக்கு இதுகூடச் செய்யவைன்னா எப்படி? இன்னும் ஐம்பது வருடத்துக்கு இதைச் சொல்லிப் பீற்றியே இங்கே ராஜாவாய்க் கழிச்சிடமாட்டேன்..." கண் சிமிட்டினான்.

இதென்ன எல்லோரும் ஒருமுகமாய் இப்படியே பேசுகிறார்கள்... அவள் மனசுக்குள் எட்டிப் பார்த்தாற்போல... அதிர்ச்சியில் அவளுக்கு அதிகம் யோசிக்க முடியவில்லை. அயர்ந்து போனான்.

21

"உன்னைவிட்டுப் பத்தே நிமிடம் விலகினால்... அதற்குள் இப்படியொரு ஆபத்து..." மருகினான் மனோ.

"அவளுக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுங்க - நாலு மணி நேரமாவது தூங்கட்டும். கலங்கிட்டா!" என்று அன்பு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான்.

அவளுக்குப் புரியவில்லை.

சில நாட்களுக்கு முன், 'வெளிநாட்டுக் காரும் அழகுமாய் வாழ்பனைக் கண்டால் விடமாட்டீர்களே!' என இகழ்ந்தவன் இப்போது இப்படி உருகுவது ஏன்?

ஏற்கெனவே ஒரு மாதிரியான பேச்சுக் கிளம்பியிருக்கிறது.

இந்த விசேஷக் கவனிப்பு அதை மேலும் கிளறிவிடுமே!

பிலோமினா விழுங்கச் செய்த மாத்திரையின் உபயத்தில் அவள் ஆழ்ந்து உறங்கிப் போனாள்.

எழுந்தபோது இருட்டி இருந்தது.

ஆனால் அவள் பயந்துகொள்ளக் கூடாது என்றே மங்கலாய் இரு வினக்குகள் எரிந்தன.

எதிரே மனோரஞ்சன்.

சூரியனாய் இவளிருக்க இருட்டிலே... வாழ்வின் எந்திலையிலுமே அவளுக்குப் பயமில்லையே...!

"நீங்க... ஏன் சார்...?"

"சில்டரை அணுப்படுன்... காயியும் வரும்!" என்றவன் வேறு பேச்சின்றி விலகினான்.

அவன் உருகியபோது நாணிய மனசு, அவன் விலக... தவித்தது.

பத்தாம் நிமிடம் பழங்கள், வடை, நெய் அப்பம், பழரசம் என்று விருந்தே வந்தது.

அவளைச் சாப்பிட வைத்த பிலோமினா, முகம் உடம்பை பூடிகொலான்' மணத்த துண்டால் துடைத்து வேறு உடுத்தி, கலையைத் தளரப் பின்னிவிட்டு வெளியேறினாள்.

"ஆ...! இது நான் உன்னை முதன் முதலில் பார்த்தபோது டியிருந்த சேலை...!"

சிறு பையனைப் போல இடுப்பில் கைகளை வைத்து நின்ற மனோ சாகமாய்ப் பேசினான்.

"இல்... இல்லை சார்... அது அந்திச் சிகப்பு..."

"இந்த வெள்ளையில் பூப்போட்ட சேலையில்தானே அன்றிரவு நீ நின்னே... மீன்களோடு பேசியபடி...!"

"புவனா கல்யாணத்திற்கு முந்தின இரவா?"

"ம்ம்... செடி மறைவிலிருந்தேன். தற்செயலாய்த்தான்... உன் பேச்சைக் கேட்டதுமே எனக்குள் ஏதோ நெகிழ்த்தது. உன்னைப் பார்த்த கணமே என் மனசில் பதிஞ்சு போயிட்டே, மீனா..."

"அ... ஆங்...?"

"என்ன, மீன் மாதிரி வாயைத் திறக்கறே?"

"பொய்... விளையாடாதீங்க..."

"உண்மை... இங்கே எல்லாருக்கும் அது... அதான் என் காதல்... புரிஞ்சிருக்கு, நீ பொய்ங்கற..."

"எப்படி நம்ப? உங்க அந்தஸ்து ஒன்றே போதுமே..."

"முதன் முதல் நீ என்னைப் பார்த்தபோதே நான் உன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கலை... என் கண் உன்னோடு பேசலை...?"

"ஆமா... இல்லை... அதாவது அது பிரமைன்னு நினைச்சேன்..."

"ஐயோ... அப்போ எது உண்மை...?"

"நீங்க 'கள்' என்னு பேசினீங்களே... பணக்காரங்களானதும் வலிய வந்து பேசி வலை விரிக்கறியானனு... அதான் ஆழ்ந்த நினைவில் இருக்கு."

"மன்னிச்சிரு, மீனா. அன்பு பெருகினா கூடவே பொறாமையும் பெருகிடுது. ஒடை மீனுடன் பேசிய குழந்தை மனக்காரியாய்த்தான் உன்னை முதல் பார்த்தேன். ஆனா வர்மா உன்னைப் பற்றி வேறு விதமாய்ச் சொன்னான். அதை நம்பினதும் என் தப்புதான். பொறாமை என் கண்ணை மூடினதில் தாறுமாறாய்ப் பேசிட்டேன். ஆனா உன்னைப் பிரிய மனசில்லாமல் இங்கே வந்தேன்... வேலை இருந்தது உண்மைதான். ஆனா அதைச் செய்யத் தேர்ச்சி பெற்ற பலர் உண்டு.

உன்னை அறிய, பழகத்தான். ஆனா ஒண்ணு... நீ வேலையிலும் கெட்டி! எது எப்படின்னாலும் என் வாழ்வு உன் கூடத்தான். நிச்சயம் பண்ணிட்டேன்..."

மீனு இரகசியமாய்த் தன்னையே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள். வலித்தது. ஆகக் கனவில்கை அது. மனோவையும் சீண்ட வேணும் போலத் தோன்றியது.

"நான் மூன்பே யாரையாவது காதலிச்சிருந்தா?"

"அதையும் உன் மீன் தோழிகளிடம் சொல்லியிருப்பே! உனக்கு உறவுன்னு சொல்லிக்க யாரும் இல்லைன்னுதானே சொன்னே? உன் அக்கா பற்றி கூட மீன்களிடம் ஏதோ புகார் கூறினாய்...!"

மீனுவின் காதுகள் குடேறிச் சிவந்தன.

ஆக, அத்தனையும் ஒட்டுக் கேட்டு விட்டானா?

"ஆனால் வர்மா, உன் சல்லாப வேலைகளைக் கண்டு தாங்காமல் நான் உன் அக்கா கூட ஒதுங்கிட்டதாய் என் காதுபட யாரிடமோ பிசினான்."

"அவனுக்கு ஏன் அத்தனை வெறுப்பு என் மேல?"

"எட்டாத திராட்சை புளிக்கும்தானே?"

"நீலோற்பலம் கூட என்னை எத்தனை வெறுத்திருந்தால் கொலைய்யும்ளவு..." உடம்பு உதறியது.

கட்டிலில் அமர்ந்தவன் அவளைத் தன் மீது சாய்த்துக் கொண்டான். உன் இதயத் துடிப்பு அவளுக்குக் கேட்கத் தொடங்கியது. அந்த ன்மை, மார்பின் திண்மை மகா ஆறுதலாயிருந்தது.

"இனி அவளைப் பற்றிப் பேச்சு வேண்டாம், மீனு. புருந்த னு, மூணு நாட்களிலேயே என் வாழ்வைச் சூறாவளி போலச் சூற நாசம் பண்ணிட்டா..."

அவள் எத்தனை அழகு... அதுபோல அழகிக்குள்ளே..."

"கண்ணுக்கு அழகாக இருப்பது மட்டுமே அழகில்லை. இசையும், நறுமணமும், இனிப்பும், பூ மெத்தும் அழகின் பரிமாணங்களே. பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும் அத்திப் பழத்தின் உள்ளே புழுக்கள் இருக்கும்."

மிக மிருதுவாய்ப் பேசியவனை விழி விரியப் பார்த்திருந்தாள்.

"பெண்களில் அத்திப் பழங்கள் உண்டு."

"என்...ன...?"

"என்ன, மீனு?"

"இத்தனை அழகாய், கவிதையாய்ப் பேசறீங்க?"

"அப்துல் ரகுமான் அழகு பற்றிக் கூறியது நினைவில் இருந்தது... சொன்னேன்."

"அர்த்தமுள்ளவற்றை நினைவில் இருத்திக் கொள்வது கூட அழகுதான்."

"தீவ் செய்த ஒரே நன்மை - நம் விசயம் இத்தனை சீக்கிரம் எல்லோருக்கும் தெரிய வைச்சதுதான்."

"இப்போது அவள்?"

"நியாயமானபடி போலீசில் புகார் தந்து அவளைச் சிறையில் தள்ளியிருக்க வேண்டியது. கொலை முயற்சிக்குண்டான சட்டம், சமூகத்திலிருந்து தப்ப முடியாது என்ற யோசனையில்லாத அழகு முட்டாள் அவள். ஆனால் குடும்ப நட்பு கருதி... அதெல்லாம் செய்யலை. ஆனா அவள் அப்பாகிட்ட பேசினேன். மனநல மருத்துவரிடம் காட்டிச் சிகிச்சை தரச் சொல்லி..."

"ம்ம்..."

கவிழ்ந்த அவள் கன்னத்தை அவன் சட்டைப்பித்தான் உறுத்தியது. அதை நிமிண்டித் திருகினாள்.

"எல்லாம் சரி... ஆனா நான் உங்களை விரும்பறதாய்?"

"தெரியும்."

"எப்படி?"

"உன் கண் என் மேல் பட்டபோதெல்லாம் வேற என்ன சொல்லிச்சென்னு நினைக்கறே? தவிர வேற யாரும் இப்படி என்மேல கொடி மாதிரி சாய்ஞ்சு, என் பித்தான்களைப் பிய்ச்சு எடுத்ததாய் எனக்கு நினைவில்லை!"

பொய்க் கோபத்துடன் விலகியவளை இழுத்து இறுக்கினான்.

"இந்த வர்மாப் பயல் மட்டும் இடையே குழப்பாட்டா இது நம் தேனிலவாய் இருந்திருக்கும், மீனா."

"கல்யாணம் பற்றிப் பேசும் முன்னே தேனிலவு பற்றிப் பேசாதீங்க!"

"பெரியண்ணாகிட்ட 'பேசி' மூலமே விவரமெல்லாம் சொல்லிட்டேன். அவங்களுக்கு என்னைப் பத்தித் தெரியும். வெறும் புற அழகில் மயங்கற பயல் நானில்லைங்கற தைரியம்... நம்பிக்கை..."

"ஆக கல்யாணத்திற்குத் தடையில்லை...?"

முகம் மலர்ந்தாள்... நிம்மதியாய் மூச்சு இழைத்தது. "ஆனால் இன்பங்கள் எந்தத் தடையுமின்றிக் கைக்கு எட்டிவிட்டால் இனிக்காதில்லையா? அதற்குத்தான் போலும் இத்தனை இடறல்கள்..."

"போதும்... இனிக் கடவுள் நமக்கு ஆயுள் முழுக்க இன்பங்களே தரட்டும்."

"அதற்கு விலையேதும் உண்டா?" அப்பாவியாய்க் கேட்டான்.

"இன்பங்கள் இலவசம்!" என்றாள் அவள் பூஞ்சிரிப்புடன்.